

Udskriftsdato: 13. december 2025

2022/1 LSF 10 (Gældende)

Forslag til Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, skatteindberetningsloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om Den Internationale Straffedomstol og om ophævelse af lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister (Styrkelse af inddrivelsen med henblik på at nedbringe danskernes gæld til det offentlige)

Ministerium: Skatteministeriet

Journalnummer: Skattemin., j.nr. 2022-2646

Forslag

til

Lov om ændring af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kildeskatteloven, skatteindberetningsloven, lov om fuldbyrdelse af straf m.v. og lov om Den Internationale Straffedomstol og om ophævelse af lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister

(Styrkelse af inddrivelsen med henblik på at nedbringe danskernes gæld til det offentlige)

Skatteministeriet

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019, § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 1 i lov nr. 2221 af 29. december 2020, § 2 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 5 i lov nr. 893 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

1. I § 3, *stk. 2*, ændres »for de typer af krav, der er nævnt i § 10 a« til: »bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, *stk. 3*, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed«.

2. § 4, *stk. 7, nr. 2*, affattes således:

»2) Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, *stk. 1*, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, *stk. 2, 1. pkt.*, til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, *stk. 1 og 2*, blev forrentet. I modsat fald forrentes det overskydende beløb fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, *stk. 1*. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. *stk. 4, 2. pkt.* Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, *stk. 1 og 2*, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, *stk. 1*, der indgår i det overskydende beløb efter 1. og 3. *pkt.*, forrentes dog med rentesatsen i medfør af § 8 b, *stk. 1, 1. pkt.* Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.«

3. I § 4, *stk. 7, nr. 3*, udgår », eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a«.

4. I § 5, *stk. 1, 1. pkt.*, ændres »§ 5, *stk. 1 og 2*, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.« til: »rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

5. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct.«

6. I § 6, *1. pkt.*, indsættes efter »til restanceinddrivelsesmyndigheden«: », jf. dog *stk. 2*«.

7. I § 6 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Der betales ikke rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelse, hvis beløbet, der rykkes for, er på under 200 kr.«

8. I § 8 b, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 5, *stk. 1 og 2*«: », med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

9. Efter § 8 b indsættes:

»§ 8 c. Beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af denne lov, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, *stk. 1 og 2*, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.«

10. I § 10, *stk. 2, 4. pkt.*, ændres »indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister« til: »registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem«.

11. § 10, *stk. 3-8*, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Indeholdelse efter *stk. 1* kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne. Betalingsevnen kan fastsættes ud fra indkomstens størrelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter den procentdel (indeholdelsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb. Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, *stk. 5*. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, *stk. 5*, ikke overstige 100.

Stk. 4. *Stk. 1-3* finder uanset bestemmelser i den øvrige lovgivning også anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

Stk. 5. Reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til denne paragraf.

Stk. 6. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. *stk. 3*, samt om behandlingen af skyldnerens indsigelser mod lønindeholdelsen. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb.

Stk. 7. Beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af *stk. 6*, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med

10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren.«

12. § 10 a ophæves.

13. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 10 eller 10 a« til: »§ 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022«.

14. I § 10 b, stk. 2, 1. og 2. pkt., ændres »henholdsvis §§ 10 eller 10 a« til: »§ 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022,«.

15. Efter § 15 indsættes før overskriften for § 16:

»§ 15 a. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 13, eftergiver restanceinddrivelsesmyndigheden delvis gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i denne lov, og gæld omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af gælden efter reglerne i denne paragraf.

Stk. 2. Eftergivelse efter stk. 1 kan ikke omfatte følgende fordringstyper:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Konfiskationskrav.
- 3) Offerbidrag.
- 4) Gæld, der er pådraget ved erstatningspådragende forhold.
- 5) Gæld, der er pådraget, ved at skyldneren har afgivet urigtige oplysninger over for en offentlig myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den virkning, at skyldneren uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløshedskasse.
- 6) Pantesikrede fordringer.

Stk. 3. Eftergivelse efter stk. 1 er betinget af, at følgende betingelser er opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen:

- 1) Skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, er på mindst 50.000 kr.
- 2) Skyldneren har inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder og har herefter samlet i mindst 24 måneder været under uddannelse, jf. stk. 4, i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 5, eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 6.

Stk. 4. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har været under uddannelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår uddannelse på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som skyldneren har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til 1 års heltidsstudier.
- 2) I tilfælde, der ikke er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 3) Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.
- 4) Uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Stk. 5. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har været i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår beskæftigelse på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet.
- 2) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af ansættelsesforholdet.

Stk. 6. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 3, nr. 2, indgår perioder på følgende måde:

- 1) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af perioden, jf. dog nr. 3.
- 2) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af perioden, jf. dog nr. 3.
- 3) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, indgår ikke.

Stk. 7. Skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter stk. 1, kan ikke på ny få eftergivelse efter stk. 1.

Stk. 8. En anmodning om eftergivelse efter stk. 1 skal ledsages af dokumentation for, at betingelserne i stk. 3-7 er opfyldt. Hvis 1. pkt. ikke er opfyldt, kan anmodningen afvises.

Stk. 9. Eftergivelse efter stk. 1 sker, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af gælden på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen. Det samlede eftergivelsesbeløb kan dog højst udgøre 100.000 kr. Ved eftergivelsen nedsættes og eventuelt bortfalder fordringerne i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.
- 2) Fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.
- 3) Fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

Stk. 10. Eftergivelse efter stk. 1 kan tilbagekaldes, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.«

16. I § 16 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer endeligt afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr. Der kan ikke ske afskrivning af inddrivelsesparate fordringer efter 1. pkt., hvis fordringen er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i mindre end 1 år. Hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, jf. 2. pkt., afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af 1. og 2. pkt.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

17. I § 16, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., og § 16, stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

18. I § 16, stk. 5, der bliver stk. 6, ændres »Stk. 3 og 4« til: »Stk. 4 og 5«, og »stk. 3 og 4« ændres til: »stk. 4 og 5«.

19. I § 16 indsættes efter stk. 5, der bliver stk. 6, som nyt stykke:

»Stk. 7. Ved afskrivning efter stk. 1 og 2 og bortfald efter stk. 3-5 giver restanceinddrivelsesmyndigheden ikke meddelelse til skyldneren herom, hvis afskrivningen eller bortfaldet er på et beløb, der er mindre end 200 kr.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 8.

20. I § 18 g, stk. 1, 4. pkt., ændres »stk. 3 eller 4« til: »stk. 4 eller 5«.

21. § 18 j, stk. 4, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet, idet krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, dog forrentes med rentesatsen i medfør af § 8 b, stk. 1, 1. pkt. Hvis udbetalingen ikke blev forrentet, forrentes det overskydende beløb fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1.«

22. I § 18 j, stk. 4, 2. pkt., der bliver 3. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 5, stk. 1 og 2,«: »med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen,«.

§ 2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 25 A, stk. 7, 1. pkt., og § 48, stk. 5, 5. pkt., og to steder i § 48, stk. 7, 4. pkt., og i § 83, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres »§§ 10 og 10 a« til: »§ 10«.

§ 3

I skatteindberetningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1754 af 30. august 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 2, nr. 4, ændres »§§ 10 og 10 a« til: »§ 10«.

§ 4

Lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 187 af 16. februar 2015, ophæves.

Justitsministeriet

§ 5

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019, som ændret senest ved § 4 i lov nr. 919 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 92, stk. 1, udgår »herunder om indberetning til Det Fælles Lønindeholdelsesregister,«.

Udenrigsministeriet

§ 6

I lov nr. 342 af 16. maj 2001 om Den Internationale Straffedomstol, som ændret ved § 58 i lov nr. 117 af 11. februar 2020, foretages følgende ændring:

1. I § 3, stk. 5, 1. pkt., udgår »og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og reglerne i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister«.

Ikrafttræden m.v.

§ 7

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. januar 2023, jf. dog stk. 2.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af § 1, nr. 1, 6, 7, 11-14 og 16-20, og §§ 2 og 3. Ministeren kan herunder fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Stk. 3. Skatteministeren kan fastsætte regler om, hvornår § 1, nr. 6, 7 og 16-20, finder anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og kan herunder bestemme, at reglerne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter.

Stk. 4. En afgørelse om lønindeholdelse, der før ikrafttrædelsen af denne lovs § 1, nr. 11 og 12, er truffet i henhold til §§ 10 eller 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan efter denne ikrafttrædelse af restanceinddrivelsesmyndigheden tilbagekaldes, med henblik på at der træffes en ny afgørelse om lønindeholdelse, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden finder dette hensigtsmæssigt. Restanceinddrivelsesmyndigheden opkræver ikke gebyr i forbindelse med en sådan afgørelse. Det samme gælder i forbindelse med en afgørelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden iværksætter lønindeholdelse for en fordring, der ikke er omfattet af en inden den i 1. pkt. nævnte ikrafttrædelse truffet afgørelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 5. Ved vurderingen af, om en skyldner samlet har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 24 måneder, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 15, indgår kun måneder fra og med januar 2023.

Stk. 6. Regler fastsat i medfør af § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 16 og 19.

§ 8

Stk. 1. Loven gælder ikke for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Stk. 2. § 5 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Stk. 3. § 6 kan ved kongelig anordning helt eller delvis sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som henholdsvis de færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Indholdsfortegnelse

1. Indledning
2. Lovforslagets hovedpunkter
 - 2.1. Forenklet model for lønindeholdelse
 - 2.1.1. Gældende ret
 - 2.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.2. Nedsættelse af inddrivelsesrenten m.v.
 - 2.2.1. Gældende ret
 - 2.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.3. Indførelse af ny ordning for eftergivelse (»ret og pligt-ordningen«)
 - 2.3.1. Gældende ret
 - 2.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
 - 2.4. Mulighed for afskrivning af mindre gældsposter
 - 2.4.1. Gældende ret
 - 2.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning
3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige
 - 3.1. Nedsættelse af inddrivelsesrenten m.v.
 - 3.2. Forenklet model for lønindeholdelse
 - 3.3. Indførelse af ny ordning for eftergivelse (»ret og pligt-ordningen«)
 - 3.4. Mulighed for afskrivning af mindre gældsposter
4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.
5. Administrative konsekvenser for borgerne
6. Klimamæssige konsekvenser
7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser
8. Forholdet til EU-retten
9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.
10. Sammenfattende skema

1. Indledning

Effektiv gældsinddrivelse er en forudsætning for tilliden til skattevæsenet. Det er ikke rimeligt, at andre borgere skal betale for dem, der ikke betaler deres gæld til det offentlige. Når gæld til det offentlige ikke betales, udhules finansieringen af de velfærdsydelser, som alle nyder godt af, og tilliden til skattevæsenet kan lide et knæk.

På baggrund heraf har regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne den 20. juni 2022 indgået ”Aftale om nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige”. Aftaleparterne er enige om at styrke den offentlige gældsinddrivelse frem mod 2030.

Aftalen bygger videre på den omfattende genopretning af den offentlige gældsinddrivelse, som blev iværksat i 2017, da Folketingets partier indgik ”Aftale om styrkelse af den offentlige gældsinddrivelse”.

Aftalen skal sikre en mærkbar nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige, hvilket samtidig vil betyde, at den stadigt stigende offentlige gældskurve bremses og vendes. Til det formål er der behov for at gennemføre en række tiltag, som skal sikre følgende mål:

- Flere skal afdrage på deres gæld

- Rimelige vilkår for skyldnere
- Udsatte skyldnere skal hjælpes
- Langsigtet plan for effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet

Nærværende lovforslag har til formål at udmønte følgende fire tiltag.

Som led i at sikre, at flere afdrager på deres gæld, foreslås det for det første at erstatte de gældende regler for lønindeholdelse med en forenklet model, der skal udvide Gældsstyrelsens muligheder for at inddrive gæld fra skyldnere både under og over lavindkomstgrænsen. Forslaget skal ses på baggrund af, at der i dag er omtrent 1,1 mio. borgere og over 160.000 virksomheder, som har gæld til det offentlige for samlet mere end 144 mia. kr. Gældens samlede kursværdi, som giver et øjebliksbillede af gældens reelle værdi baseret på skyldnernes betalingsevne, er på ca. 35 mia. kr. Med forslaget vil yderligere op imod ca. 113.000 skyldnere blive omfattet af reglerne for lønindeholdelse. Samtidig vil flere skyldnere afdrage mere på deres gæld, end det er tilfældet i dag.

Som led i at sikre rimelige vilkår for skyldnere foreslås for det andet, at inddrivelsesrenten nedsættes med 4 procentpoint (fra aktuelt 7,55 pct. til 3,55 pct.), så flere skyldnere får mulighed for hurtigere at afdrage på deres gæld til det offentlige. Det foreslås som konsekvens heraf at nedsætte rentegodtgørelsen, der udbetales af Gældsstyrelsen, da den i visse tilfælde skal udligne inddrivelsesrenten, og da det forenkler reglerne, at rentegodtgørelsen har samme størrelse. Forslaget skal ses på baggrund af, at renterne for gæld under inddrivelse udgør en større og større andel af den samlede gæld til det offentlige og at renterne derfor er med til at drive den stigende udvikling i gælden. Inddrivelsesrenten er ikke fradragsberettiget, og i et marked, hvor renten i øvrigt har været lav over en årrække, forekommer den gældende rentesats på p.t. 7,55 pct. årligt forholdsvis høj. Rentebyrden medfører i praksis, at mange skyldnere har vanskeligt ved at nedbringe deres gæld til det offentlige og blive gældfri. Med forslaget om at nedsætte inddrivelsesrenten med 4 procentpoint er der søgt en balance, hvor renten ikke i sig selv gør det umuligt at afvikle gælden, men hvor det heller ikke bliver mere attraktivt at stifte gæld til det offentlige end at låne på det private marked.

For at sikre, at udsatte skyldnere hjælpes, foreslås for det tredje at indføre en ny »ret-og-pligt-ordning« for eftergivelse. Ordningen skal sikre, at det kan betale sig at arbejde, så ingen fastholdes uden for arbejdsmarkedet på grund af udsigtsløs gæld. Ordningen vil indebære, at skyldnere, der gør en indsats og selv tager initiativ til at forbedre deres livssituation (f.eks. ved at finde arbejde eller gennemføre en uddannelse), delvist kan få eftergivet deres gæld til det offentlige. Formålet med ordningen er at indføre en ordning, som giver en skyldner en lovbestemt ret til eftergivelse efter objektive kriterier. Ordningen vil således supplere de gældende eftergivelsesmuligheder, der tager afsæt i konkrete vurderinger af den enkelte skyldners forhold.

Som led i en langsigtet plan for effektiv opkrævning og gældsinddrivelse i skattevæsenet foreslås det for det fjerde, at der indføres en bagatelgrænse for skyldnere med meget lav gæld, så Gældsstyrelsen automatisk kan afskrive gæld for skyldnere med en samlet gæld under 200 kr. Forslaget har til formål at reducere antallet af småskyldnere og at understøtte, at myndighederne bruger deres ressourcer effektivt. Herudover foreslås nogle mindre tiltag, der skal understøtte bagatelgrænsen. Det drejer sig om, at skyldnere ikke skal betale rykkergebyr, når der rykkes for gæld under 200 kr., og at skyldnere ikke skal underrettes om afskrivning af gæld under 200 kr.

2. Lovforslagets hovedpunkter

2.1. Forenklet model for lønindeholdelse

2.1.1. Gældende ret

Ved lønindeholdelse forstås restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelse i skyldnerens A-indkomst, ved at den indeholdelsespligtige ud over indeholdelsen af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag også indehol-

der et beløb til dækning af den gæld, som fremgår af restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse.

Efter § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringer omfattende af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger således inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der i afsnit I, nr. 1, gør en generel undtagelse med hensyn til civile retlige fordringer. Af bilag 1, nr. 1, litra a, fremgår, at lønindeholdelse dog kan ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontraktmæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

Efter § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse indberettes ifølge § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

I § 10, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til Skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Dette er sket i § 13 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Dette er sket i bekendtgørelsens § 17. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100.

I § 10, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomstens størrelse, og at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten. Dette er sket i § 13, jf. § 10, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i stk. 1-3 uanset

afvigende bestemmelser i den øvrige lovgivning også finder anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

I § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat tilsvarende finder anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at Skatteforvaltningen opgør de indeholdte beløb efter denne bestemmelse og sender dem til Det Fælles Lønindeholdelsesregister. Er der indeholdt mere efter denne bestemmelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de i stk. 1 nævnte beløb, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse efter stk. 1, jf. stk. 7, 2. pkt. Skatteministeren fastsætter nærmere regler om opgørelser efter 1. pkt., jf. stk. 7, 3. pkt. Reglen i § 10, stk. 7, 2. pkt., er i praksis blevet fortrængt af § 4, stk. 3, hvoraf følger, at hvis alle fordringer, der omfattes af en afgørelse om lønindeholdelse, er blevet dækket, og er der efter den sidste lønindeholdelse et overskydende beløb, kan beløbet uden modregningserklæring anvendes til at dække øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse.

Endelig bestemmes i § 10, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 3 og 4, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i § 13 nærmere regler om lønindeholdelse.

I § 13, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at afgørelse om indeholdelse træffes efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at indeholdelsen sker med en procentdel (lønindeholdelsesprocent) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst reduceret med fradragsbeløbet efter skattekortet, jf. dog § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om de typer af A-indkomst, der er friholdt for adgangen til lønindeholdelse, f.eks. kontanthjælp og SU, jf. nedenfor. I bekendtgørelsens § 10 reguleres den såkaldte tabeltrækmetode, hvorefter det beløb, der månedligt skal afdrages på skyldnerens gæld, fastsættes ud fra skyldnerens årlige nettoindkomst og den afdragsprocent, der skal anvendes for det nettoindkomstinterval, hvori skyldnerens nettoindkomst er placeret. Tabeltrækmetoden kan føres tilbage til lovforslag nr. L 149, jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701 f., hvor det i pkt. 2.1.2.3 om lovforslagets ændringer i den dagældende kildeskattelovs § 73 om lønindeholdelse bl.a. anføres, at indeholdelsesprocenten skulle kunne gradueres efter nettoindkomsten, således at indeholdelsesprocenten vil være stigende med nettoindkomsten. Blandt ændringerne i § 73 indgik indsættelsen af en bemyndigelse i § 73, stk. 3, 4. pkt., hvorefter skatteministeren skulle kunne fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering. Det anføres, at bemyndigelsen bl.a. skulle kunne anvendes til at fastsætte vejledende beløbsgrænser m.v., som skulle være retningsgivende for fastsættelsen af den procentdel af skyldnerens lønindtægt, hvormed lønindeholdelsen skulle ske. Det anføres også, at der ville skulle fastsættes nedre indkomstgrænser for, hvornår der vurderedes at være betalingsevne. Det anføres med henvisning til dagældende praksis ved inddrivelse hos kontanthjælpsmodtagere, at der som udgangspunkt ikke vurderedes at være nogen betalingsevne hos skyldnere, der modtog kontanthjælp, og at der derfor ville skulle tages udgangspunkt i kontanthjælpsniveauet efter skat for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn. Med hjemmel i bl.a. den dagældende kildeskattelovs § 73, stk. 3, blev den første

bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige udstedt, jf. bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005, der trådte i kraft den 1. november 2005. Tabellen var optaget i bekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Af SKM-meddelelse SKM2021. 630. GÆLDST fremgår tabellen med de indkomstintervaller, der skal anvendes for 2022:

Ikke forsørgerpligt over for børn			Forsørgerpligt over for børn
Afdragsprocent (pct.)	Nettoindkomstinterval pr. år (kr.)		Afdragsprocent (pct.)
5	125.310	156.259	0
6	156.260	165.109	4
7	165.110	173.949	4
8	173.950	182.799	4
9	182.800	191.639	4
10	191.640	200.489	5
11	200.490	209.329	6
12	209.330	218.179	7
13	218.180	227.019	8
14	227.020	235.869	9
15	235.870	244.709	10
16	244.710	253.559	11
17	253.560	262.399	12
18	262.400	271.249	13
19	271.250	280.089	14
20	280.090	288.939	15
21	288.940	297.779	16
22	297.780	306.629	17
23	306.630	315.469	18
24	315.470	324.319	19
25	324.320	333.159	20
26	333.160	342.009	21
27	342.010	350.849	22
28	350.850	359.699	23
29	359.700	368.539	24
30	368.540	377.379	25
31	377.380	386.229	26
32	386.230	395.069	28

33	395.070	403.919	29
34	403.920	412.759	30
35	412.760	421.609	31
36	421.610	430.449	32
37	430.450	439.299	33
38	439.300	448.139	34
39	448.140	456.989	35
40	456.990	465.829	36
40	465.830	474.679	37
40	474.680	483.519	38
40	483.520	492.369	39
40	492.370	∞	40

Det fremgår, at for en skyldner uden forsørgerpligt over for børn skal den årlige nettoindkomst udgøre mindst 125.310 kr. (den såkaldte »lavindkomstgrænse« for skyldnere uden forsørgerpligt), før inddrivelse ved afdragsordning (og tilsvarende lønindeholdelse) kan ske, mens den for en skyldner med en sådan forsørgerpligt skal udgøre mindst 156.260 kr. (som tilsvarende udgør »lavindkomstgrænsen« for skyldnere med forsørgerpligt). Afdragsprocenten ligger mellem 5 og 40 pct. for skyldnere uden den nævnte forsørgerpligt, mens den ved en forsørgerpligt ligger mellem 4 og 40 pct. For en skyldner, hvis årlige nettoindkomst i 2022 udgør f.eks. 160.000 kr., vil afdragsprocenten være 6 pct., hvis skyldneren ikke har forsørgerpligt over for børn, mens den ved en sådan forsørgerpligt vil være 4 pct. Ved nettoindkomsten forstås ifølge § 10, stk. 1, 2. pkt., den årlige indkomst inklusive indtægter omfattet af § 17, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger foretaget af en arbejdsgiver, ATP-bidrag, bidrag til den obligatoriske pensionsordning og skat, jf. dog stk. 6 og 11.

I § 13, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at ved afgørelsen om lønindeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Dette anses for at være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fastsættes som afdragsprocenten efter reglerne i § 10, stk. 1, ganget med den årlige nettoindkomst efter samme bestemmelse, dernæst divideret med samme nettoindkomst, efter at denne forinden er reduceret med det årlige fradragsbeløb efter skattekortet, og endelig ganget med det antal procent, som trækprocenten efter forskudsopgørelsen ligger under 100 pct., jf. dog stk. 7. Hvis den således beregnede lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent. Hvis den lønindeholdelsesprocent, der er fastsat efter 2. og 3. pkt., må antages at føre til overdækning af gælden, som denne er opgjort i varslet, inden for den første måned, hvor der foretages lønindeholdelse, fastsættes en reduceret lønindeholdelsesprocent. Ved vurderingen af, om overdækning af gælden vil ske, medregnes gebyr for afgørelsen og renter, som måtte påløbe frem til førstkommende månedsskifte, efter at lønindeholdelsen er gennemført. Den reducerede lønindeholdelsesprocent, der modsvarer det opgjorte beløb, rundes op til nærmeste hele procent. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct.

Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen indeholder i afsnit G. A. 3.1.2.5 et eksempel på, hvorledes lønindeholdelsesprocenten fastsættes efter tabeltrækmetoden.

I § 13, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt skal varsle skyldneren om, at lønindeholdelse

agtes iværksat. Varslet skal angive betalingsevnen efter § 10, stk. 1, og hvilken indkomst der er lagt til grund ved beregningen af betalingsevnen eller betalingsevnen efter § 18, stk. 2. Varslet skal endvidere angive den beregnede lønindeholdelsesprocent efter reglerne i § 13, stk. 3, 2. og 3. pkt., eller § 18, stk. 1, 1. og 2. pkt. Varslet skal herudover indeholde oplysning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter fornyet varsel kan ændre lønindeholdelsesprocenten, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig før eller efter iværksættelsen af lønindeholdelsen. Sammen med varsel om lønindeholdelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden stille et budgetschema til rådighed for skyldneren og oplyse, at skyldneren kan udfylde og indsende skemaet, og at oplysningerne vil indgå i vurderingen af, om lønindeholdelse kan gennemføres og med hvilken indeholdelsesprocent. Skyldneren skal have en frist på mindst 14 dage til indsendelse af budgetschemaet.

I § 13, stk. 5, bestemmes, at hvis skyldneren ikke indsender budgetschemaet, kan lønindeholdelsen iværksættes i overensstemmelse med varsel eller med en reduceret lønindeholdelsesprocent, jf. stk. 3, 4. pkt., eller med en justeret lønindeholdelsesprocent, jf. stk. 3, 7. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter straks skyldneren om afgørelsen. Underretningen skal være skriftlig og angive gældens art og størrelse.

I § 13, stk. 6, bestemmes, at lønindeholdelse dog kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldner ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige.

I § 13, stk. 7, bestemmes, at hvis skyldneren indsender budgetschemaet, vurderer restanceinddrivelsesmyndigheden, om der, hvis lønindeholdelsen iværksættes, overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Vurderingen sker efter reglerne i kapitel 7. Viser vurderingen, at der ikke er betalingsevne, kan der bevilges henstand, jf. § 11. §§ 11 og 12 om henholdsvis henstand og mulighed for ved henstand at foretage og realisere udlæg, foretage modregning, herunder indtrædelse, gennemføre særskilt lønindeholdelse og afbryde forældelsen ved afgørelse efter § 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder tillige anvendelse på vurderinger efter § 13, stk. 7, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Kapitel 7 omhandler den individuelle (konkrete) betalingsevnevurdering, der beskrives nedenfor.

I § 13, stk. 8, bestemmes, at hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om at iværksætte lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel, herunder kan lønindeholdelsen foretages med lønindeholdelsesprocenten efter stk. 3, 2. og 3. pkt., henholdsvis kapitel 7, bortset fra § 18, stk. 1, 4. pkt., uanset at der er foretaget lønindeholdelse med en reduceret lønindeholdelsesprocent efter § 13, stk. 3, 4. pkt., eller § 18, stk. 1, 4. pkt., eller en justeret lønindeholdelsesprocent efter § 13, stk. 3, 7. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvornår der skal træffes en ny afgørelse efter stk. 8, 1. pkt.

I § 13, stk. 9, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om en ændret lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig. Hvis den ændrede afgørelse baseres på en vurdering af, at skyldners betalingsevne er forhøjet, skal restanceinddrivelsesmyndigheden iagttage reglerne om varsel i stk. 4.

I § 13, stk. 10, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal gennemføre en betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 7, hvis skyldneren som følge af væsentligt ændrede økonomiske forhold anmoder herom. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog afvise at foretage en betalingsevnevurdering, når denne findes at være uden betydning for afgørelsens udfald.

I § 17, stk. 1, bestemmes, at lønindeholdelse efter § 13 ikke kan foretages i følgende A-indkomster:

- 1) Integrationsydelse efter § 22 i lov om aktiv socialpolitik.
- 2) Uddannelseshjælp, herunder aktivitetstillæg, efter §§ 23 og 24 i lov om aktiv socialpolitik.
- 3) Kontanthjælp, herunder aktivitetstillæg, efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik.

- 4) Ressourceforløbsydelse efter §§ 68 og 69 j i lov om aktiv socialpolitik.
- 5) Løbende ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring.
- 6) Ydelser, som er nævnt under nr. 5, efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og efter lov om erstatning og godtgørelse til tidligere udsendte soldater og andre statsansatte med sent diagnosticeret posttraumatisk belastningsreaktion.
- 7) Ydelser, som er nævnt under nr. 5, efter §§ 19-22 i lov om erstatning til besættelsestidens ofre.
- 8) Krigs-ulykkesforsikringsrente efter lov om krigs-ulykkesforsikringsrente til enker efter visse fiskere.
- 9) Løbende ydelser i henhold til lov om invalideforsørgelse.
- 10) Skattepligtig elevstøtte m.m. i henhold til lov om arbejdsmarkedsuddannelser m.v.
- 11) Skoleydelse, der udbetales af produktionsskoler i henhold til § 17 i lov om produktionsskoler.
- 12) Skolepraktikydelse, der ydes til elever efter § 66 k, stk. 1, i lov om erhvervsuddannelser.
- 13) Skoleydelse, der ydes til elever efter § 66 t, stk. 1, i lov om erhvervsuddannelser.
- 14) Refusionsberettiget løn m.v. efter § 7 a, stk. 2, og godtgørelse efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag.
- 15) Statens voksenuddannelsesstøtte (SVU), der udbetales til uddannelsessøgende i henhold til lov om statens voksenuddannelsesstøtte.
- 16) Elevstøtte, der ydes efter lov om vejledning om uddannelse og erhverv samt pligt til uddannelse, beskæftigelse m.v.
- 17) Skoleydelse i henhold til § 3, stk. 3, og § 5, stk. 3 og 4, i lov om erhvervsgrunduddannelse m.v.
- 18) Godtgørelse i henhold til lov om godtgørelse og tilskud til befordring ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse.
- 19) Skattepligtige stipendier, der udbetales i henhold til SU-loven.
- 20) Tilskud, som ph.d.-studerende modtager fra stipendiegiver til afholdelse af rejseudgifter til studierejser i Danmark og i udlandet, herunder den godskrevne værdi af billetter og lignende, når ydelsen berettiger den ph.d.-studerende til supplerende ph.d.-stipendium efter SU-lovens § 52.
- 21) Stipendium til dækning af leveomkostninger efter universitetsloven.
- 22) Stipendium til dækning af leveomkostninger efter lov om stipendier til visse udenlandske studerende ved korte og mellemlange videregående uddannelser.

Efter § 17, stk. 2, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der ikke kan foretages lønindeholdelse i andre A-indkomster end de i stk. 1 nævnte, mens det i stk. 3 bestemmes, at indeholdelsespligtige, der udbetaler sådan A-indkomst, rekvirerer et skattekort m.v., hvori indeholdelsesprocenten for A-skat tillagt lønindeholdelsesprocenten for den særskilte lønindeholdelse er angivet separat.

I kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres den individuelle (konkrete) betalingsevnevurdering, der anvendes, hvis tabeltrækmetoden i § 10 ikke skal anvendes. Ligesom det er tilfældet med tabeltrækmetoden, jf. ovenfor, kan også reglerne om individuel betalingsevnevurdering ved lønindeholdelse føres tilbage til lovforslag nr. L 149, jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701, hvor det i pkt. 2.1.2.2 anføres, at reglerne om individuel betalingsevnevurdering ved lønindeholdelse vil tage udgangspunkt i de regler, der følger af lovforslag nr. L 10 om ændring af konkursloven og konkursskatteoven (Revision af reglerne om gældssanering), jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, i relation til gældssaneringsregler, således at der sikres overensstemmelse mellem principperne for betalingsevnevurderinger, herunder rådighedsbeløb, på inddrivelsesområdet og inden for generel insolvensret.

Den individuelle betalingsevnevurdering efter kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om

inddrivelse af gæld til det offentlige er beskrevet i afsnit G. A. 3.1.2.4.3 i Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen.

I kapitlets første bestemmelse, § 18, bestemmes i stk. 1, at den maksimale lønindeholdelsesprocent fastsættes som det månedlige afdrag efter stk. 2 ganget med 100 og divideret med den månedlige A-indkomst, efter at denne forinden er reduceret med det månedlige fradragsbeløb efter skattekortet. Hvis den således beregnede lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct. Hvis den lønindeholdelsesprocent, der er fastsat efter bekendtgørelsens § 18, stk. 1, 1.-3. pkt., må antages at føre til overdækning af gælden, som denne er opgjort i varslet, inden for den første måned, hvor der foretages lønindeholdelse, fastsættes en reduceret lønindeholdelsesprocent. Ved vurderingen af, om overdækning af gælden vil ske, medregnes gebyr for afgørelsen og renter, som måtte påløbe frem til førstkommende månedsskifte, efter at lønindeholdelsen er gennemført. Den reducerede lønindeholdelsesprocent, der modsvarer det opgjorte beløb, rundes op til nærmeste hele procent.

Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen indeholder i afsnit G. A. 3.1.2.5 et eksempel på, hvorledes lønindeholdelsesprocenten fastsættes ved en konkret betalingsevneberegning.

I § 18, stk. 2, bestemmes, at det månedlige afdrag til betaling af gælden udgøres af skyldnerens og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst, jf. § 19, med fradrag af følgende udgifter:

- 1) Rimelige udgifter til bolig, jf. § 20.
- 2) Nettoudgifter til husstandens mindreårige hjemmeboende børn, jf. § 21.
- 3) Udgifter til samvær med mindreårige børn, jf. §§ 21 og 22.
- 4) Bidragsforpligtelser, jf. § 23.
- 5) Udgifter til særlige behov, jf. § 24.
- 6) Udgifter til ganske særlige behov, jf. § 25.
- 7) Et rådighedsbeløb, jf. § 26.
- 8) Ydelser på ægtefællens gæld, jf. § 27.
- 9) Ydelser på anden gæld, jf. § 28.

I § 18, stk. 3, bestemmes, at det månedlige afdrag efter stk. 2 ikke kan overstige skyldnerens nettoindkomst opgjort efter § 19.

I § 18, stk. 4, bestemmes, at det månedlige afdrag udgøres af skyldnerens nettoindkomst med fradrag af udgifterne i stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne i stk. 2, nr. 1-7, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Skyldnerens gæld i al væsentlighed er stiftet før påbegyndelse af samlivet med ægtefællen.
- 2) Der samtidig træffes afgørelse om eftergivelse.
- 3) Der samtidig afsiges gældssaneringskendelse vedrørende skyldnerens ægtefælle.
- 4) Ægtefællen afdrager offentlig gæld.

I § 18, stk. 5, bestemmes, at stk. 4, nr. 1, ikke finder anvendelse, hvis ægtefællens nettoindkomst er lavere end halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7. Stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis skyldnerens eller ægtefællens nettoindkomst er lavere end summen af den pågældendes udgifter efter stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7.

I § 18, stk. 6, bestemmes, at i de tilfælde, der er nævnt i stk. 5, 2. pkt., betales alene afdrag vedrørende den gæld, der påhviler den af ægtefællerne, hvis nettoindkomst er tilstrækkelig til at dække summen af den pågældendes udgifter efter stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7.

Ved den individuelle betalingsevnevurdering fastsættes nettoindkomsten efter bekendtgørelsens § 19. I

stk. 1 bestemmes, at nettoindkomsten opgøres separat for skyldneren og dennes ægtefælle, jf. dog § 29, stk. 2.

I § 19, stk. 2, bestemmes, at som indkomst medregnes alle indtægter, herunder indtægter omfattet af § 17, bortset fra:

1) Indtægter fra godtgørelser, forsikringssummer m.v., der kompenserer modtageren for en ikkeøkonomisk skade.

2) Børne- og ungeydelse, børnetilskud, børnebidrag, børnepension og andre indtægter, der vedrører husstandens børn.

3) Boligstøtte og andre boligydelse.

I § 19, stk. 3, bestemmes, at som indtægt medregnes endvidere:

1) Udbetalinger af skyldnerens pensionsordninger opgjort efter afgiftsberigtigelse i henhold til pensionsbeskatningslovens regler.

2) Udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne, tab af forsørger og lignende.

I § 19, stk. 4, bestemmes, at nettoindkomsten udgør indtægten i stk. 2 og 3 med fradrag af:

1) Skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag og bidrag til den obligatoriske pensionsordning.

2) Pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren.

3) Rimelige omkostninger ved erhvervelsen af indkomsten, herunder månedlige udgifter ud over 820 kr. (jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallet for 2022) til offentlig transport eller under særlige omstændigheder forventede og forudsete udgifter til løbende drift og vedligeholdelse af motorkøretøj.

4) Kontingent til arbejdsløshedskasse og fagforening.

5) Bidrag til efterlønsordning.

6) Et beløb svarende til kirkeskatten i bopælskommunen, når der betales et beløb, der svarer til eller overstiger kirkeskatten, til et anerkendt trossamfund. Betales et mindre beløb end kirkeskatten, fradrages alene dette mindre beløb. Fradrages kirkeskat efter nr. 1, kan der ikke fradrages yderligere beløb til trossamfund.

§§ 20-28 indeholder nærmere regler om de fradrag, der skal foretages i den månedlige nettoindkomst for at beregne det månedlige beløb, der skal afdrages på skyldnerens gæld.

I § 20 bestemmes, at nettoboligudgiften udgør udgifter til lejebetaling, ydelser på prioritetsgæld, fællesudgifter vedrørende ejendommen, ejendomsskat, ejendomsværdiskat, el, gas, vand, varme, renovation og lignende samt bygnings- og brandforsikring for skyldneren, dennes ægtefælle og husstandens hjemmeboende mindreårige børn med fradrag af boligstøtte og andre ydelser, der tilfalder husstanden i kraft af boligen. Der kan efter § 18, stk. 2, alene fradrages en rimelig nettoboligudgift.

I § 21, stk. 1, bestemmes, at udgifter til husstandens mindreårige hjemmeboende børn kun kan fradrages efter § 18, stk. 2, hvis udgifterne efter stk. 3, nr. 1, 3 og 4, overstiger indtægterne efter stk. 2 (nettoudgiften). Udgiften efter stk. 3, nr. 2, kan altid fradrages.

I § 21, stk. 2, bestemmes, at som indtægt medregnes børne- og ungeydelse, børnetilskud, børnebidrag, børnepension og andre indtægter, der vedrører barnet og ikke hidrører fra barnets personlige formue eller selvstændige arbejdsindsats.

I § 21, stk. 3, bestemmes, at som udgifter medregnes:

1) Udgifter vedrørende pasning af barnet.

2) Rimelige udgifter, som en skyldner eller dennes ægtefælle har i forbindelse med et mindreårigt barns samvær med den anden forælder, hvor barnet ikke har folkeregisteradresse.

3) Udgifter til barnets særlige behov, jf. § 24, og barnets ganske særlige behov, jf. § 25.

4) Et rådighedsbeløb, der afhænger af barnets alder. Rådighedsbeløbet udgør 1.850 kr. om måneden for børn indtil det fyldte 2. år, 2.360 kr. om måneden for børn fra og med det fyldte 2. år og indtil det fyldte 7. år og 3.400 kr. om måneden for børn fra og med det fyldte 7. år og indtil det fyldte 18. år, jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallene for 2022.

I § 21, stk. 4, bestemmes, at nettoudgiften opgøres separat for hvert barn.

I § 22 bestemmes, at som udgifter til samvær med børn medregnes rimelige udgifter, som en skyldner eller dennes ægtefælle har til samvær med et mindreårigt barn, som ikke har samme folkeregisteradresse som skyldneren. I stk. 2 bestemmes, at hvis der er fælles forældremyndighed over et barn, der opholder sig lige meget hos begge forældre, kan der hos den af forældrene, hvor barnet ikke er tilmeldt folkeregisteret, i stedet for udgifter til samvær efter § 18, stk. 2, fradrages et beløb, der efter en konkret vurdering udgør halvdelen eller mere af rådighedsbeløbet efter § 21, stk. 3, nr. 4.

I § 23, stk. 1, bestemmes, at som bidragsforpligtelser medregnes skyldnerens og dennes ægtefælles pligt til at betale børnebidrag og underholdsbidrag. I stk. 2 bestemmes, at den del af børnebidraget, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, ikke kan overstige størrelsen af det bidrag, der kan fastsættes i medfør af kapitel 2 i lov om børns forsørgelse. I § 23, stk. 3, bestemmes, at den del af underholdsbidraget, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, ikke kan overstige størrelsen af det bidrag, der kan fastsættes i medfør af kapitel 5 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

I § 24 bestemmes, at som udgifter til særlige behov kan medregnes nødvendige udgifter til medicin, behandlinger, transport m.v., der afholdes på grund af kronisk sygdom eller handicap hos skyldneren eller dennes ægtefælle. Det beløb, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, udgør den afholdte udgift fratrukket ydelser, erstatninger, tilskud m.v., der er ydet direkte til dækning af udgiften, og ydelser, godtgørelser m.v., der er af personlig karakter og må antages at skulle kompensere for en ikkeøkonomisk skade, hvis der er en åbenbar årsagssammenhæng mellem det forhold, der har udløst ydelsen, godtgørelsen m.v., og udgiften til medicin m.v.

I § 25 bestemmes, at rimelige udgifter til ganske særlige behov for skyldneren eller dennes husstand undtagelsesvist kan fradrages efter § 18, stk. 2, jf. dog § 21, stk. 1.

Af § 26 følger, at rådighedsbeløbet i 2022 udgør 6.790 kr. om måneden, og har skyldneren en ægtefælle, forhøjes rådighedsbeløbet med 4.720 kr., jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallene for 2022.

I § 27 bestemmes, at ydelser på gæld, som ægtefællen hæfter for, kan fradrages efter § 18, stk. 2, i det omfang afdragenes størrelse ikke overstiger ægtefællens nettoindkomst, jf. § 19, med fradrag af halvdelen af udgifterne efter § 18, stk. 2, nr. 1-7. Gæld, der vedrører ægtefællens nuværende bolig og transportmiddel, kan ikke fradrages efter denne bestemmelse, hvis ydelsen herpå er godkendt ved opgørelse af udgift til rimelig bolig, jf. § 18, stk. 2, nr. 1, eller ved opgørelse af nettoindkomsten, jf. § 19, stk. 4, nr. 3.

I § 28 bestemmes, at ydelser på studiegæld, tilbagebetalingspligtige sociale ydelser og ydelser, der betales på afdragsordninger omfattet af § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og afdragsordninger omfattet af bekendtgørelsens § 10, eller som inddrives ved lønindeholdelse efter § 13, kan fradrages efter § 18, stk. 2. Ydelser på privat gæld, der vedrører erhvervelser omfattet af retsplejelovens § 509 om det såkaldte transgbeneficium, kan endvidere fradrages efter § 18, stk. 2.

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 blev der med § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en hjemmel til såkaldt særskilt lønindeholdelse for visse fordringstyper. Bestemmelsen, der ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev flyttet til § 10 a, indeholder i dag i stk. 1 hjemmel til særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber og af beløb til dækning af medielicens og

radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Efter stk. 2 fastsætter skatteministeren nærmere regler for denne lønindeholdelse. Det er sket i § 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 14, stk. 2, bestemmes, at ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal der levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod. Dette vil normalt være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt.

Østre Landsret har i 2013 i en afgørelse offentliggjort som SKM2013. 149. ØLR i en konkret sag fundet, at et månedligt rådighedsbeløb på 3.000 kr. – eller 3.200 kr., når udgifterne til skyldnerens bil ikke medregnedes – var tilstrækkeligt til at opfylde kravet om, at en skyldner ved en særskilt lønindeholdelse skal kunne opretholde en beskeden levefod.

I sagen havde skyldneren klaget over, at restanceinddrivelsesmyndigheden havde truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse for 30 ubetalte parkeringsafgifter. Skyldneren, der var under uddannelse, modtog kontanthjælp og uddannelseshjælp på samlet ca. 10.000 kr. netto pr. måned. Skyldneren, der ikke modtog boligstøtte, havde en månedlig udgift til bolig og el på små 5.500 kr. og betalte derudover månedligt 1.100 kr. i børnepenge.

Fogedretten, der ifølge § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige træffer afgørelse i klagesager om lønindeholdelse for parkeringsafgifter, opretholdt afgørelsen om særskilt lønindeholdelse, der vedrørte en samlet gæld på knap 19.000 kr. Fogedretten lagde til grund, at skyldneren med en månedlig nettoindtægt på ca. 10.000 kr. og månedlige udgifter på i alt ca. 7.000 kr., herunder 200 kr. til drift af bil, jf. skyldnerens egen forklaring i sagen, havde et månedligt rådighedsbeløb på ca. 3.000 kr. og 3.200 kr. uden drift af bilen.

Fogedretten lagde vægt på, at Højesteret i en afgørelse fra 2012 – offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2012, side 1081 – opretholdt et udlæg, som fogedretten den 12. august 2010 havde foretaget i skyldners bankindestående på ca. 49.000 kr., med godt 46.000 kr., således at skyldneren til sig og sin husstand, der ud over skyldneren selv bestod af en ægtefælle og to hjemmeboende børn på 12 og 15 år, var levnet et rådighedsbeløb på godt 2.800 kr. til resten af måneden. Skyldneren havde påstået udlægget tilsidesat med henvisning til transgbeneficiet i retsplejelovens § 509, stk. 1, hvorefter udlæg ikke kan foretages i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskeden hjem og en beskeden levefod for skyldneren og dennes husstand.

Fogedretten fandt, at skyldneren uanset lønindeholdelsen med ca. 400 kr. om måneden var levnet tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod, jf. også retsplejelovens § 509, stk. 1.

Fogedrettens afgørelse blev af skyldneren indbragt for Østre Landsret, der stadfæstede afgørelsen med henvisning til fogedrettens begrundelse.

Forbrugerprisindekset for november 2011, hvor restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse blev truffet, var 96,3. I maj 2022 udgjorde indekset 112,7. Lægges udviklingen i forbrugerprisindekset til grund, svarer et rådighedsbeløb på 3.000 kr. i november 2011 til et rådighedsbeløb på ca. 3.511 kr. i maj 2022.

§ 14, stk. 3, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at den maksimale særskilte lønindeholdelsesprocent fastsættes som 400 kr. ganget med 100 og divideret med den månedlige A-indkomst, efter at denne forinden er reduceret med det månedlige fradragsbeløb efter skattekortet. Hvis den således beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent, dog mindst 1 pct. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct.

I § 14, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at oplysninger fra indkomstregisteret lægges til grund ved beregning af A-indkomsten. Seneste måneds A-indkomst, som er tilgængelig for restanceinddrivelsesmyndigheden på beregningstidspunktet,

anvendes som delgrundlag for beregning af den særskilte lønindeholdelsesprocent. Indkomstoplysninger for en måned anses for at være tilgængelige for restanceinddrivelsesmyndigheden efter udløbet af fristen for indberetning, jf. § 4, stk. 1, 1.-3. pkt., i lov om et indkomstregister. Hvis den anvendte måneds A-indkomst i indkomstregisteret afviger fra den forudgående måneds A-indkomst, anvendes den måneds indkomst, hvor indkomsten er højest. Den særskilte lønindeholdelse sker med en procentdel (særskilt lønindeholdelsesprocent) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst reduceret med fradragbeløbet efter skattekortet.

I § 14, stk. 5, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om særskilt lønindeholdelse, selv om restancen er omfattet af en afdragsordning efter § 10, en lønindeholdelse efter § 13 eller en henstandsordning, som ikke efter sit indhold også sikrer mod særskilt lønindeholdelse.

I § 14, stk. 6, bestemmes, at ved afgørelsen om særskilt lønindeholdelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt varsle skyldneren om, at særskilt lønindeholdelse agtes iværksat. Varslet skal angive den beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent efter reglerne i stk. 3, 1. og 2. pkt., og hvilken indkomst der er lagt til grund ved fastlæggelsen af denne særskilte lønindeholdelsesprocent. Varslet skal herudover indeholde oplysning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan ændre den særskilte lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig før eller efter iværksættelsen af den særskilte lønindeholdelse. Ved varsling skal skyldneren have en frist på mindst 14 dage til at fremsætte indsigelse over for restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 14, stk. 7, bestemmes, at hvis skyldneren ikke fremsætter indsigelse, kan der iværksættes særskilt lønindeholdelse i overensstemmelse med varslet. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter straks skyldneren om afgørelsen. Underretningen skal være skriftlig og angive gældens art og størrelse.

I § 14, stk. 8, bestemmes, at særskilt lønindeholdelse dog kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldner ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige.

I § 14, stk. 9, bestemmes, at hvis skyldneren fremkommer med indsigelse, vurderer restanceinddrivelsesmyndigheden, om skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, kan opretholde en beskeden levelfod. Viser vurderingen, at skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, bliver velfærdstruet, kan der bevilges henstand efter § 11, stk. 2.

I § 14, stk. 10, bestemmes, at hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om at iværksætte særskilt lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel med den hidtil anvendte procentsats eller anden procentsats, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens beregning udgør 400 kr. eller derunder, dog mindst med procentsatsen 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvornår der skal træffes en ny afgørelse efter stk. 10, 1. pkt.

I § 14, stk. 11, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden uden varsling kan træffe afgørelse om en ændret særskilt lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig, jf. dog stk. 3.

I § 14, stk. 12, bestemmes, at hvis der er indeholdt mere til en særskilt lønindeholdelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de af afgørelsen omfattede krav, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse efter stk. 1.

Endelig bestemmes i § 14, stk. 13, at reglerne i § 10, § 11, stk. 1, § 13, § 17 og kapitel 7 ikke finder anvendelse på en særskilt lønindeholdelse. Det indebærer bl.a., at særskilt lønindeholdelse finder sted uden nogen betalingsevnevurdering, uden henstandsmulighed, medmindre skyldner udsættes for en velfærdstrussel, og i alle typer af A-indkomst, herunder f.eks. kontanthjælp og SU.

I § 10 i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat bestemmes, at indregnede

restskatter, lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og arbejdsmarkedsbidrag samt A-skat inddækkes i følgende dækningsrækkefølge:

- 1) Lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.
- 2) Indregnet restskat.
- 3) Arbejdsmarkedsbidrag for det aktuelle indkomstår.
- 4) A-skat for det aktuelle indkomstår.

I § 11, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat bestemmes, at opgørelsen af lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages af Skatteforvaltningen på grundlag af den indeholdelsesprocent for A-skat henholdsvis den lønindeholdelsesprocent, som har dannet grundlag for indeholdelsesprocenten ifølge det skattekort eller bikort, der er gyldigt på tidspunktet for indeholdelsen, jf. § 13, stk. 2, og § 14, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For de beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden herefter modtager, gælder dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ifølge stk. 1 dækkes blandt de fordringer, der indgår i afgørelsen om lønindeholdelse efter § 10, først bøder og tvangsbøder (nr. 1), dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, (nr. 2) og endelig andre fordringer (nr. 3). Er der inden for den enkelte kategori ikke dækning til alle krav, dækkes ud fra FIFO-princippet, idet den fordring, der først er modtaget til inddrivelse, dækkes først, jf. stk. 2, 1. pkt. Desuden gælder, at krav på rente dækkes forud for hovedkravet, jf. stk. 2, 2. pkt. For særskilt lønindeholdelse efter § 10 a har alene § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., betydning, da hverken bøder eller underholdsbidrag kan inddrives ved særskilt lønindeholdelse.

2.1.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Regeringen har sammen med Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne indgået aftalen »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« af 20. juni 2022. Af aftalen fremgår, at omtrent 1,1 mio. borgere og godt 160.000 virksomheder i dag har gæld til det offentlige for samlet mere end 144 mia. kr. Gælden omfatter blandt andet ubetalte skatter, afgifter og bøder. Aftalepartierne er enige om, at for mange borgere og virksomheder har gæld til det offentlige, og at flere derfor skal afdrage på deres gæld.

Aftalepartierne er enige om at udvide lønindeholdelsen under lavindkomstgrænsen til at omfatte alle gældstyper og at anvende en fast afdragssats på 4 pct. af indkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt i stedet for at anvende det faste månedlige beløb på 400 kr., der i dag anvendes ved særskilt lønindeholdelse. For 2022 er lavindkomstgrænsen som nævnt ovenfor 125.310 kr. for skyldnere uden forsørgerpligt og 156.260 kr. for skyldnere med forsørgerpligt. Lægges 2022-tallene til grund, vil der hos en skyldner uden forsørgerpligt og med en årlig nettoindkomst på 125.309 kr. skulle lønindeholdes ca. 417 kr. hver måned, mens der hos en skyldner med forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 156.259 kr. vil skulle lønindeholdes ca. 390 kr. hver måned. Det indebærer således, at en skyldner uden forsørgerpligt og med en indtægt lige under lavindkomstgrænsen vil afdrage et beløb, der alene ligger en smule over det beløb på 400 kr., der anvendes ved særskilt lønindeholdelse, mens skyldnere med forsørgerpligt og/eller lavere indkomst afdrager beløb, der ligger under de 400 kr. Jo mere skyldnerens nettoindkomst ligger under lavindkomstgrænsen, jo mindre bliver således det månedlige afdrag.

Aftalepartierne er også enige om at forhøje den maksimale afdragsprocentsats til 60 pct. Afdragsprocenten skal stige progressivt i takt med skyldners indkomst, dog således at stigningstakten er langsommere i bunden. Den maksimale afdragsprocentsats på 60 pct. skal nås ved en nettoindkomst på henholdsvis ca. 440.000 kr. om året og ca. 400.000 kr. om året for personer med og uden forsørgerpligt. Det vil indebære

en styrkelse af lønindeholdelsen i forhold til gældende regler, hvorefter Gældsstyrelsen maksimalt kan indeholde det beløb, der svarer til 40 pct. af skyldnerens nettoindkomst.

Det er tanken, at afdragsprocenten i den nye model for lønindeholdelse skal fastsættes ud fra følgende tabel (beløbene er angivet ud fra 2022-niveauet), hvor lavindkomstgrænsen for skyldnere uden forsørgerpligt over for børn fortsat udgør 125.310 kr., mens den for skyldnere med forsørgerpligt fortsat udgør 156.260 kr.:

Ikke forsørgerpligt over for børn			Forsørgerpligt over for børn
Afdragsprocent (pct.)	Nettoindkomstinterval pr. år (kr.) (2022-niveau)		Afdragsprocent (pct.)
4	0	125.309	3
5	125.310	156.259	3
6	156.260	160.689	4
7	160.690	165.109	4
8	165.110	169.529	4
9	169.530	173.949	4
10	173.950	178.379	4
11	178.380	182.799	4
12	182.800	187.219	4
13	187.220	191.639	4
14	191.640	196.069	5
15	196.070	200.489	6
16	200.490	204.909	7
17	204.910	209.329	8
18	209.330	213.759	9
19	213.760	218.179	10
20	218.180	222.599	11
21	222.600	227.019	12
22	227.020	231.439	13
23	231.440	235.869	14
24	235.870	240.289	15
25	240.290	244.709	16
26	244.710	249.129	17
27	249.130	253.559	18
28	253.560	257.979	19
29	257.980	262.399	20

30	262.400	266.819	21
31	266.820	271.249	22
32	271.250	275.669	23
33	275.670	280.089	24
34	280.090	284.509	25
35	284.510	288.939	26
36	288.940	293.359	27
37	293.360	297.779	28
38	297.780	302.199	29
39	302.200	306.629	30
40	306.630	311.049	31
41	311.050	315.469	32
42	315.470	319.889	33
43	319.890	324.319	34
44	324.320	328.739	35
45	328.740	333.159	36
46	333.160	337.579	37
47	337.580	342.009	38
48	342.010	346.429	39
49	346.430	350.849	40
50	350.850	355.269	41
51	355.270	359.699	42
52	359.700	364.119	43
53	364.120	368.539	44
54	368.540	372.959	45
55	372.960	377.379	46
56	377.380	381.809	47
57	381.810	386.229	48
58	386.230	390.649	49
59	390.650	395.069	50
60	395.070	399.499	51
60	399.500	403.919	52
60	403.920	408.339	53
60	408.340	412.759	54

60	412.760	417.189	55
60	417.190	421.609	56
60	421.610	426.029	57
60	426.030	430.449	58
60	430.450	434.879	59
60	434.880	∞	60

Det skal fortsat være muligt for skyldnere at gøre indsigelse og klage. Skyldner vil kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændigheder ved lønindeholdelse under lavindkomstgrænsen og anmode om individuel betalingsevnevurdering i forbindelse med lønindeholdelse på eller over lavindkomstgrænsen. Dog vil det skulle sikres, at der over for skyldnere, der har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, men som efter en individuel betalingsevnevurdering viser sig ikke at have nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne, der ligger under det beløb, der vil blive lønindeholdt hos en skyldner med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen, i udgangspunktet vil blive lønindeholdt et beløb, der er på omtrent samme niveau som og ikke lavere end det beløb, der vil blive lønindeholdt hos skyldnere med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen. Det vil således skulle sikres, at der over for alle skyldnere, som har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, og som efter en individuel betalingsevnevurdering enten ikke har nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne under de ovenfor nævnte ca. 417 kr. for skyldnere uden forsørgerpligt og ca. 390 kr. for skyldnere med forsørgerpligt, dog skal lønindeholdes med det månedlige afdragsbeløb, som ligger nærmest disse beløb. Lønindeholdelsen vil i så fald helt eller delvist reducere rådighedsbeløbet. Restanceindrivelsesmyndigheden vil dog efter principperne om trangsbeneficiet skulle påse, at skyldneren stadig vil kunne opretholde en beskeden levefod for sig og sin husstand.

Da inddrivelsessystemet PSRM, som anvendes til lønindeholdelse, kun tillader indeholdelse med hele procenter, er mindste lønindeholdelsesprocent 1 pct. I særlige tilfælde kan der opstå en situation, hvor det ved en individuel betalingsevneberegning viser sig, at en skyldner trods en høj indkomst alene har en betalingsevne på 417 kr./390 kr., jf. ovenfor, eller mindre som følge af f.eks. store udgifter til medicin. Når betalingsevnen er beregnet, vil der efterfølgende skulle ses på, hvilken lønindeholdelsesprocent der vil skulle anvendes for at nå frem til de nævnte mindstebeløb på 417 kr./390 kr. Her kan anvendelsen af den mindste lønindeholdelsesprocent på 1 pct. føre til indeholdelse af beløb, der ligger væsentligt over de 417 kr./390 kr. Der bør derfor være en værnsregel for at sikre, at lønindeholdelse dog ikke iværksættes, hvis lønindeholdelse med 1 pct. vil føre til, at der hos skyldner månedligt lønindeholdes 500 kr. eller mere. På den måde sikres det, at en skyldner, der har en lønindkomst over lavindkomstgrænsen, men som reelt har en meget lav betalingsevne på grund af særlige udgifter, ikke risikerer en lønindeholdelse med et beløb på 500 kr. eller mere.

Den nye model for lønindeholdelse vil medføre, at yderligere op imod ca. 113.000 skyldnere vil kunne få foretaget lønindeholdelse. Samtidig vil flere skyldnere afdrage mere på deres gæld, end det er tilfældet i dag. Samtidig forventes modellen at forenkle og effektivisere systemunderstøttelsen og Gældsstyrelsens administration af lønindeholdelse.

Allerede i lovforslag nr. L 95, jf. Folketingstidende 2010-11, 1. samling, A, L 95 som fremsat, der foreslog indførelsen af adgang til særskilt lønindeholdelse, anføres på side 5, at det på daværende tidspunkt var Skatteministeriets vurdering, at tabeltrækket ikke altid var et udtryk for en skyldners reelle betalingsevne, idet en betalingsevnevurdering foretaget efter husstandsprincippet ofte viste, at skyldners reelle betalingsevne var større end tabeltrækket.

Med henblik på at gennemføre aftalen »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« af 20. juni

2022 om bl.a. udvidet adgang til lønindeholdelse foreslås det at ophæve § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om særskilt lønindeholdelse og foretage en række ændringer i § 10 om almindelig lønindeholdelse. Det foreslås således at ophæve § 10, stk. 3-8, og erstatte disse stykker med fem nye stykker, stk. 3-7, der i al væsentlighed gengiver indholdet i stk. 3-6 og 8. Den gældende bestemmelse i § 10, stk. 7, omtaler i 1. pkt. Det Fælles Lønindeholdelsesregister, der dog ikke findes længere, idet funktionen er overtaget af det ny inddrivelsessystem, PSRM, mens 2. pkt. om overskydende beløb fra lønindeholdelsen vurderes at være overflødigt som følge af reglen i § 4, stk. 3, om overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen. Det følger af stk. 3, 2. pkt., at det overskydende beløb skal anvendes til dækning af fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved den type inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb stammer fra. Dette svarer til den gældende regel i § 10, stk. 7, 2. pkt., om overskydende beløb ved lønindeholdelse.

Med disse ændringer vil der alene være én form for lønindeholdelse, og den nærmere udformning af den ændrede model for lønindeholdelse foreslås at skulle foretages ved at gennemføre ændringer i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der vil dog være behov for at foretage enkelte justeringer i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås således som nævnt at ophæve § 10, stk. 3-8, og i stedet indsætte nye bestemmelser som stk. 3-7.

Det foreslås i stk. 3, 1. pkt., at indeholdelse efter stk. 1 skal kunne foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås i stk. 3, 2. pkt., at indeholdelsen skal ske med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne. Bestemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af gældende regler.

Det foreslås i stk. 3, 3. pkt., at betalingsevnen skal kunne fastsættes ud fra indkomstens størrelse. Bestemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af gældende regler.

Det foreslås i stk. 3, 4. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden skal fastsætte den procentdel (indeholdelsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb. Bestemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af gældende regler.

Det foreslås i stk. 3, 5. pkt., at indeholdelsesprocenten skal meddeles til Skatteforvaltningen og indgå i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3, 3. pkt.

Det foreslås i stk. 3, 6. pkt., at ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3, 4. pkt.

Det foreslås i stk. 3, 7. pkt., at ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3, 7. pkt.

Det foreslås i stk. 4, at reglerne i stk. 1-3 uanset afvigende bestemmelser i den øvrige lovgivning også skal finde anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 5.

Det foreslås i stk. 5, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 6.

Det foreslås i stk. 6, 1. pkt., at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevur-

dering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. stk. 3, samt om behandlingen af skyldnerens eventuelle indsigelser mod lønindeholdelsen. Bestemmelsen er ny i forhold til de gældende regler og fastslår nu eksplicit, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte de regler, der er nødvendige til understøttelse af gennemførelsen af lønindeholdelse, og den indeholder som nævnt tillige en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af de indsigelser, som en skyldner måtte have i forhold til en varslet eller iværksat lønindeholdelse. Bestemmelsen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om særskilt lønindeholdelse foreslås som nævnt ovenfor ophævet, og det vil derfor også gælde bemyndigelsen i § 10 a, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler om særskilt lønindeholdelse. Bemyndigelsen i § 10 a, stk. 2, er udnyttet til bl.a. at fastsætte reglen i § 14, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om skyldnerens indsigelse mod en særskilt lønindeholdelse. Der vil i den foreslåede nye lønindeholdelsesmodel være behov for en tilsvarende bestemmelse for skyldnere, der ikke kan anmode om en individuel betalingsevnevurdering, fordi deres nettoindkomst ligger under lavindkomstgrænsen.

Bemyndigelsen vil skulle anvendes til at fastsætte de nærmere regler til udmøntning af den foreslåede nye model for lønindeholdelse, jf. ovenfor.

Reglerne om varslings af en afgørelse om lønindeholdelse vil f.eks. blive videreført, og det samme gælder som nævnt adgangen for skyldner til at anmode om en individuel betalingsevnevurdering, hvis skyldneren har en nettoindkomst, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen, jf. ovenfor. Skyldnere, der alene modtager A-indkomst, der efter § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, skal ikke kunne anmode om en individuel betalingsevnevurdering, og det skal også gælde, hvis deres samlede nettoindkomst ligger på eller over lavindkomstgrænsen. Sådanne skyldnere og skyldnere med en nettoindkomst under lavindkomstgrænsen vil skulle kunne fremsætte indsigelse og anmode om en vurdering af, om lønindeholdelsen vil udsætte skyldneren og dennes husstand for en velfærdstrussel. I bekræftende fald vil skyldneren, som det allerede i dag er tilfældet ved særskilt lønindeholdelse, skulle bevilges henstand.

Det foreslås i stk. 6, 2. pkt., at skatteministeren endvidere kan fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser i stk. 4, 2. pkt., og stk. 7, 3. pkt., mens der er tale om en justering i forhold til den gældende bestemmelse i stk. 3, 6. pkt., idet der ikke længere er tale om en friholdelse for lønindeholdelse i visse former for A-indkomst, men alene en begrænsning i omfanget af lønindeholdelse i visse former for A-indkomst.

Det er tanken, at der for skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen skal kunne foretages en begrænset lønindeholdelse i de typer af A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, dvs. kontanthjælp, SU m.v.

Som det fremgår ovenfor, er det tanken, at der hos skyldnere under lavindkomstgrænsen skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt. Lægges 2022-tallene til grund, vil der hos en skyldner uden forsørgerpligt og med en årlig nettoindkomst på 125.309 kr. skulle lønindeholdes ca. 417 kr. hver måned, mens der hos en skyldner med forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 156.259 kr. vil skulle lønindeholdes ca. 390 kr. hver måned.

Det er tilsvarende tanken, at der hos skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt, i de typer

af A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, dvs. kontanthjælp, SU m.v.

For skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen og med både A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, f.eks. SU, og anden A-indkomst, f.eks. løn, vil der således skulle kunne ske lønindeholdelse i både SU og løn. Lønindeholdelse i SU vil skulle ske på baggrund af samme afdragssats som for skyldnere med en nettoindkomst under lavindkomstgrænsen, mens lønindeholdelse i løn vil skulle ske med den i tabeltrækket fastsatte afdragssats, der svarer til skyldners nettoindkomst, jf. den ovenfor beskrevne model om skyldnere, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen.

Det vil formentlig i sjældne tilfælde kunne forekomme, at en skyldner med en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen udelukkende har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse. Det skal derfor sikres, at der hos en sådan skyldner i udgangspunktet vil blive lønindeholdt et beløb, der er på omtrent samme niveau som og ikke lavere end det beløb, der vil blive lønindeholdt hos skyldnere med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen, hvad enten denne nettoindkomst består af A-indkomst friholdt for lønindeholdelse eller af A-indkomst, der ikke har denne beskyttelse.

Det vil således skulle sikres, at der over for alle skyldnere, som har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen og har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse, skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt.

Da inddrivelsessystemet PSRM, som anvendes til lønindeholdelse, kun tillader indeholdelse med hele procenter, er mindste lønindeholdelsesprocent 1 pct. Hvis anvendelsen af denne lønindeholdelsesprocent skulle føre til indeholdelse af beløb, der ligger væsentligt over de 417 kr./390 kr., bør der være en værnsregel for at sikre, at lønindeholdelse dog ikke iværksættes, hvis lønindeholdelse med 1 pct. vil føre til, at der hos skyldner månedligt lønindeholdes 500 kr. eller mere.

Modellen svarer således til den ovenfor beskrevne model om skyldnere, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen og efter en individuel betalingsevnevurdering enten ikke har nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne, der ligger under det beløb, der vil blive lønindeholdt hos en skyldner med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen.

Som nævnt ovenfor vil skyldner fortsat kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændigheder ved lønindeholdelse under lavindkomstgrænsen. Det vil tilsvarende skulle sikres, at skyldnere med nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, der har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse, vil kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændigheder.

Det foreslås i stk. 7, 1. pkt., at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, hvert år pr. 1. januar skal reguleres med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås i stk. 7, 2. pkt., at de regulerede beløb skal afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10.

Det foreslås i stk. 7, 3. pkt., at reguleringen skal ske på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding.

Det foreslås i stk. 7, 4. pkt., at de årlige reguleringer skal offentliggøres af skatteministeren.

Bestemmelsen i stk. 7 svarer til den gældende bestemmelse i stk. 8.

Det foreslås, at en afgørelse om lønindeholdelse, der før ikrafttrædelsen af de nye regler om lønindeholdelse er truffet i henhold til §§ 10 eller 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, efter denne ikrafttrædelse af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne tilbagekaldes, med henblik på at der

træffes en ny afgørelse om lønindeholdelse, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden finder dette hensigtsmæssigt, jf. lovforslagets § 7, stk. 4, 1. pkt.

Den omstændighed, at der ved en lovændring ændres i regelgrundlaget for en afgørelse, indebærer ikke, at afgørelsen af den grund mister sin gyldighed. Lønindeholdelser truffet efter det gamle regelsæt vil derfor fortsætte, indtil de måtte blive ændret af restanceinddrivelsesmyndigheden. Det er dog tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter ikrafttrædelsen af de nye regler om lønindeholdelse vil gennemgå de lønindeholdelser, der er iværksat efter de tidligere regler, med henblik på at træffe en ny afgørelse om lønindeholdelse, hvis denne vil føre til inddrivelse af et højere månedligt beløb. Dette vil være aktuelt i forhold til de skyldnere, der med den ny tabel over nettoindkomstintervaller og de for hvert interval tildelte afdragsprocenter hver måned vil skulle afdrage mere på deres gæld. En skyldner uden forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 130.000 kr. vil med de gældende tal for 2022 have en afdragsprocent på 5. Dette vil også være tilfældet i den fremtidige tabel (beløbene i tabellen ovenfor er som nævnt angivet ud fra 2022-niveauet). En skyldner uden forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 200.000 kr. vil med de gældende tal for 2022 have en afdragsprocent på 10. Denne afdragsprocent vil i den fremtidige tabel (med beløb angivet i 2022-niveau, jf. ovenfor) stige til 15, og det er derfor tanken, at en sådan skyldner skal sættes i lønindeholdelse med den nye og højere afdragsprocent. Det foreslås dog samtidig, at der i forbindelse med de nye afgørelser om lønindeholdelse ikke skal opkræves gebyr hos de pågældende skyldnere, jf. nedenfor.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af skyldnerens anmodning om en individuel betalingssevnevurdering skal vurdere en afgørelse, der er truffet inden ikrafttrædelsen, vil den nye afgørelse skulle træffes efter de nye regler, som skatteministeren fastsætter i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det samme gælder, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vælger at ændre en afgørelse om lønindeholdelse truffet inden ikrafttrædelsen af de nye regler, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden har konstateret ændringer i skyldnerens indkomstforhold.

Det foreslås i lovforslagets § 7, stk. 4, 2. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal opkræve gebyr i forbindelse med lønindeholdelse, der efter lovens ikrafttræden iværksættes over for skyldnere, som har været omfattet af en almindelig eller særskilt lønindeholdelse, der bringes til ophør. Det samme foreslås i 3. pkt. at skulle gælde, hvis der efter ikrafttrædelsen træffes en ny afgørelse, fordi der ønskes lønindeholdelse for en fordring, der ikke er omfattet af den afgørelse, der blev truffet inden denne ikrafttrædelse.

Efter § 13, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved lønindeholdelse, træffe afgørelse om at iværksætte lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel, herunder kan lønindeholdelsen foretages med lønindeholdelsesprocenten efter stk. 3, 2. og 3. pkt., henholdsvis kapitel 7, bortset fra § 18, stk. 1, 4. pkt., uanset at der er foretaget lønindeholdelse med en reduceret lønindeholdelsesprocent efter stk. 3, 4. pkt., eller § 18, stk. 1, 4. pkt., eller en justeret lønindeholdelsesprocent efter stk. 3, 7. pkt.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at tilføje en fordring til en lønindeholdelse, der ved lovens ikrafttræden allerede er iværksat i medfør af § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil den nye afgørelse skulle træffes efter de foreslåede nye regler, herunder de regler, der foreslås udstedt af skatteministeren med henblik på at understøtte den nye model for lønindeholdelse. Det er tanken, at den nye afgørelse i en sådan situation vil forudsætte en forudgående varsling af skyldneren, hvilket som nævnt er modsat det, der gælder i dag, jf. ovenfor om bekendtgørelsens § 13, stk. 8.

Det foreslås, at der heller ikke i en sådan situation, hvor en afgørelse om almindelig lønindeholdelse truffet inden ikrafttrædelsen efter ikrafttrædelsen skal ændres til en ny afgørelse, skal opkræves et gebyr.

Det foreslås desuden at ophæve lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 187 af 16. februar 2015. Baggrunden er, at Det Fælles Lønindeholdelsesregister ikke længere eksisterer

som et selvstændigt register (system). I stedet varetages de funktioner, som registeret varetog, i dag af restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM. Det Fælles Lønindeholdelsesregister blev indført ved lov nr. 1203 af 27. december 1996. Det var således før samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinddrivelsesmyndigheden med virkning fra den 1. november 2005. Da loven blev indført, kunne flere myndigheder gennemføre lønindeholdelse. Det Fælles Lønindeholdelsesregister skulle ifølge lovens § 1, stk. 2, gøre det muligt at koordinere den lønindeholdelse, som offentlige myndigheder traf afgørelse om i forbindelse med deres restanceinddrivelse.

2.2. Nedsættelse af inddrivelsesrenten m.v.

2.2.1. Gældende ret

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, har siden den 1. januar 2022 været 7,55 pct. pr. år.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan udgifter til renter efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke fradrages, jf. § 5 b.

Bestemmelsen i § 4 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om bl.a. dækningsrækkefølge for krav under inddrivelse. Det følger bl.a. heraf, at krav på rente dækkes forud for hovedkravet, jf. § 4, stk. 2, 2. pkt.

Bestemmelsen i § 4, stk. 7, omhandler den såkaldte korrektionspulje for inddrivelsessystemet PSRM. Det bestemmes i stk. 7, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvis ikke at bestå, gælder – på nær en undtagelse i stk. 9 – reglerne i nr. 1-4.

I nr. 1 bestemmes, at overskydende beløb placeres i en korrektionspulje, som udlignes ved modregning med fordringer under inddrivelse eller opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, eller udbetales til skyldneren. Opgørelse af korrektionspuljen sker månedligt eller oftere, idet puljer på under 50 kr. dog kun opgøres en gang om året.

I nr. 2 bestemmes, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. stk. 4, 2. pkt. Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektions-

puljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

I nr. 3 bestemmes, at beløb i korrektionspuljen kan anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a.

Endelig bestemmes i nr. 4, at overdragelser til tredjemand af krav mod det offentlige ikke omfatter overskydende beløb som nævnt i stk. 6 og dette stykke.

Lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler om, at der i forskellige situationer skal ydes skyldneren en rentegodtgørelse. Den procentmæssige størrelse heraf har været harmoniseret siden den 1. juli 2021, hvor lov nr. 1239 af 11. juni 2021 trådte i kraft og bl.a. ændrede § 8 b i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og indsatte nye regler i §§ 18 j og 18 l, jf. nedenfor.

Bestemmelsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har til formål at harmonisere rentesatsen for udbetalinger fra det offentlige, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, da forskellige rentesatser for den enkelte udbetaling vanskeliggør en automatiseret renteberegning. Det fremgår således af bestemmelsen, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Af § 8 b, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. I 3. pkt. bestemmes, at renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Af 4. pkt. fremgår, at udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A dog tidligst forrentes fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Af § 8 b, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Endelig fremgår det af § 8 b, stk. 1, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. I § 8 b, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at beløb som nævnt i stk. 1 forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. I 2. pkt. bestemmes, at overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, dog forrentes frem til det tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. § 8 b, stk. 2, 3. pkt.

Bestemmelsen i § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl, og som derfor overføres til en korrektionspulje.

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb,

kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det fremgår af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer heraf. Det samme gælder efter stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Det følger herudover af § 18 j, stk. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Det følger endvidere af 4. pkt., at skyldneren ikke inden for fristen kan kræve beløbet tilbagebetalt, men at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt.

Bestemmelsen i § 18 l i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal mindske kompleksiteten ved håndteringen af nedskrivninger, som fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, foretager på en fordring efter dens overførsel til PSRM, men med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i systemerne DMI eller SAP38, og eventuelt på sigt muliggøre en delvis automatiseret løsning.

Det fremgår af § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, oplyser over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning.

I andre tilfælde, hvor rentegodtgørelsen vedrørende et tilbagebetalingsbeløb ikke er reguleret i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sker forrentningen i stedet efter den praksis, der er beskrevet i afsnit A. A. 12.3 i Den juridiske vejledning 2022-2 fra Skatteforvaltningen, hvorefter der ligeledes ydes rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

2.2.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som beskrevet i lovforslagets pkt. 2.2.1 bliver gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden løbende tilskrevet inddrivelsesrenter, der p.t. er 7,55 pct. pr. år og ikke er fradragsberettigede. Inddrivelsesrenterne udgør en større og større andel af den samlede gæld under inddrivelse, og renterne er derfor med til at drive den stigende udvikling i gælden. Gennem de seneste par år er der tilskrevet inddrivelsesrenter for omkring 7 mia. kr. årligt.

I et marked, hvor renten i øvrigt har været lav over en årrække, forekommer en ikkefradragsberettiget rente på knap 8 pct. pr. år forholdsvis høj. Rentebyrden medfører i praksis, at mange skyldnere har vanskeligt ved at nedbringe deres gæld til det offentlige og at blive gældfri.

På den baggrund har regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne den 20. juni 2022 indgået »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige«, hvoraf det bl.a. fremgår, at aftalepartierne finder det væsentligt, at renteniveauet udtrykker en balance, hvor renten ikke i sig selv gør det umuligt at afvikle gælden, men hvor det heller ikke bliver mere attraktivt at stifte gæld til det offentlige end at låne på det private marked. På baggrund heraf er aftalepartierne enige om, at inddrivelsesrentesatsen derfor skal nedsættes med 4 procentpoint fra og med den 1. januar 2023, så flere skyldnere får mulighed for hurtigere at afdrage på deres gæld til det offentlige. En fremskrivning af gælden viser således, at rentenedsættelsen vil betyde en reduktion i gældstilvæksten frem mod 2030 på ca. 22 mia. kr. (2022-niveau).

Med henblik på at udmønte denne del af aftalen foreslås det derfor, at § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, så inddrivelsesrentesatsen nedsættes med 4 procentpoint. I forhold til den aktuelle rentesats for inddrivelsesrenten på 7,55 pct. pr. år vil det indebære, at rentesatsen nedsættes til 3,55 pct. pr. år.

Forslaget vil have betydning for inddrivelsesrenter, der tilskrives fra og med den 1. januar 2023, jf. lovforslagets § 7, stk. 1.

Herudover foreslås det, at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først skal have virkning for inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, 5 hverdage efter datoen for ændringen. Forslaget har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden har tilstrækkelig tid til at tage højde for en ændring af inddrivelsesrentesatsen som følge af en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Som beskrevet i lovforslagets pkt. 2.2.1 består renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, således dels af en referencesats, der fastsættes af Nationalbanken henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år, dels af et tillæg, der kan ændres hvert andet år af justitsministeren efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet. Efter gældende regler vil en ændring af denne rente indebære, at inddrivelsesrenten efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige tilsvarende skal ændres. Da inddrivelsesrenten tilskrives dagligt, vil en ændring heraf i løbet af f.eks. den 1. januar eller 1. juli imidlertid medføre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan have udsendt påkrav, gældsopgørelser, tilsigelser m.v., inden rentesatsen kunne nå at blive justeret i inddrivelsessystemerne, hvilket vil betyde, at skyldnere kan have fået oplyst en forkert rentesaldo. Dette vil indebære, at der for alle igangværende inddrivelsesskridt vil være behov for en manuel gennemgang af, om der er blevet anvendt en forkert rentesats. Den betydelige mængde opgaver, der vil opstå som følge heraf (p.t. ca. 200.000 opgaver, som må forventes at stige løbende), vil – foruden at belaste inddrivelsessystemernes funktionalitet – medføre ressourcemæssige udfordringer for restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis den gennemsnitlige sagsbehandlingstid pr. opgave er 10 minutter, vil estimatet på 200.000 opgaver således kræve ca. 33.000-35.000 timers arbejde (svarende til 16-17 årsværk), hvilket vil kunne undgås med nærværende forslag.

Endvidere foreslås det, at der foretages en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der omhandler forrentning af overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen af en fordring registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens

inddrivelsessystem DMI, og som overføres til en korrektionspulje. Det foreslås således, at rentegodtgørelsessatsen nedsættes med 4 procentpoint, og at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først vil skulle have virkning for rentegodtgørelsen 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Det følger af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at sådanne overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 232, jf. Folketingstidende 2020-21 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 54 ff., at bestemmelsen vil indebære, at skyldneren for perioden fra og med betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen før den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, rentemæssigt vil blive stillet, som om betalingen var blevet anvendt til at dække den eller de rentebærende fordringer, som grundet manglende inddrivelsesparathed ikke kunne dækkes. Inddrivelsesrenten er således identisk med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, hvorfor rentegodtgørelsen vil modsvare de påløbne inddrivelsesrenter for perioden.

Forslaget vil således sikre, at der også efter den foreslåede nedsættelse af inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil være ensartethed mellem inddrivelsesrenten og rentegodtgørelsen efter § 18 j, stk. 4, 2. pkt., således som dette er forudsat i bemærkningerne til sidstnævnte bestemmelse.

Endvidere foreslås det, at der foretages en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglerne i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at der indsættes en ny bestemmelse i § 8 c, hvorefter beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke er reguleret i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Den foreslåede bestemmelse i § 8 c vil f.eks. kunne være relevant i tilfælde, hvor der efter den praksis, der er beskrevet i afsnit A. A. 12.3 i Den juridiske vejledning 2022-2 fra Skatteforvaltningen, skal tilbagebetales et beløb sammen med en rentegodtgørelse, fordi en tidligere gennemført inddrivelsesindsats efterfølgende har vist sig at have været uberettiget. Derimod vil den foreslåede bestemmelse ikke omfatte rentetilskrivning ved f.eks. restanceinddrivelsesmyndighedens ikke rettidige betaling af sagsomkostninger efter rentelovens § 8 a eller af fakturaer.

Den foreslåede bestemmelse i § 8 c vil herudover alene have betydning for rentegodtgørelsessatsen og vil dermed f.eks. ikke ændre på, i hvilke situationer en skyldner vil være berettiget til rentegodtgørelse, og fra hvilket tidspunkt en sådan rentegodtgørelse vil skulle beregnes.

Forslagene om at ændre rentegodtgørelsesreglerne i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og om at indsætte en ny bestemmelse i § 8 c har samlet til formål at sikre, at den rentegodtgørelse, der udbetales af restanceinddrivelsesmyndigheden, svarer til rentegodtgørelsen efter § 18 j, stk. 4, 2. pkt., så der i alle disse tilfælde anvendes samme rentesats. Herved fastholdes den regelforenklings, der ved lov nr. 1239 af 11. juni 2021 blev gennemført ved at harmonisere den procentmæssige størrelse af rentegodtgørelser ydet efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hermed bevares de fordele, der ved regelforenklings blev opnået i forhold til dels it-understøttelsen af rentegodtgørelsesreglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dels mindre kompleksitet i sagsbehandlingen af visse manuelle opgaver, hvori der indgår beregning af rentegodtgørelse. Hertil kommer, at det systemmæssigt ikke vil være muligt at anvende en differentieret rentesats for rentegodtgørelse af overskydende beløb, der indgår i en korrektionspulje.

Det foreslås samtidig at nyaffatte § 4, stk. 7, nr. 2, og at indsætte nye bestemmelse som § 18 j, stk. 4, 1.

og 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, så det af bestemmelserne kommer til at fremgå, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der som overskydende beløb overføres til korrektionspuljen for enten PSRM eller DMI, også vil blive omfattet af den foreslåede nedsættelse af rentegodtgørelsen i stedet for at blive forrentet efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Forslaget herom skyldes, at det af systemmæssige hensyn er nødvendigt at have en ensartet forrentning af de udbetalinger, der er placeret i en korrektionspulje. Forslaget vil dog som nævnt kun gælde i de tilfælde, hvor krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, bliver placeret i en korrektionspulje. I alle andre tilfælde, hvor et krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, vil disse krav således fortsat blive forrentet efter rentereglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4.

Det foreslås gennem en nyaffattelse en præcisering af § 4, stk. 7, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, således at det samtidig udtrykkeligt i bestemmelsens 1. pkt. anføres, at det overskydende beløb, der efter en modregning som anført i § 4, stk. 6, 1. pkt., overføres til korrektionspuljen for inddrivelsessystemet PSRM, skal forrentes fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende den udbetaling, som det overskydende beløb stammer fra, til modregning og frem til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet. I modsat fald skal det overskydende beløb forrentes fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1, jf. den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 2. pkt.

I medfør af § 8 b, stk. 2, 1. pkt., skal en udbetaling forrentes til og med tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, men dette vil forudsætte, at en rentetilskrivning i medfør af § 8 b, stk. 1, er påbegyndt forinden.

Som det fremgår af § 8 b, stk. 1, 3. pkt., tilskrives renten fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Ifølge 4. og 5. pkt. forrentes udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A dog tidligst fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører, mens krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, hvilket indebærer, at renten tilskrives fra den 1. januar i året efter modtagelsen af beløbet hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 75, stk. 4, 4. pkt.

Følgende eksempel kan fremføres:

Et kompensationsbeløb på 10.000 kr. efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 16. november 2022 inklusive et tillæg efter § 76, stk. 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer den 17. november 2022 afgørelse om modregning med gæld under inddrivelse i inddrivelsessystemet PSRM. Den 12. januar 2023 tilbagekaldes en af de fordringer, der indgik i modregningen, med det fulde beløb på 1.113 kr. som følge af en indbetaling fra skyldner direkte til fordringshaver den 15. november 2022.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. overføres til korrektionspuljen for PSRM den 12. januar 2023. Korrektionspuljen opgøres den 10. februar 2023.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. skal – fordi kompensationsbeløbet, som de 1.113 kr. stammer fra, ikke inden modregningen nåede at blive forrentet efter § 8 b, stk. 1, 5. pkt. – derfor forrentes fra og med den 1. januar 2023 (dvs. det rentestarttidspunkt, der med den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige følger af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt.,) til og med den 10. februar 2023 (dvs. det rentesluttidspunkt, der følger af den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige).

Ændres eksemplet, så afgørelsen om modregning i kompensationsbeløbet først træffes efter årsskiftet, vil der i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt., allerede være påbegyndt en rentetilskrivning, der varer til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende det

til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I dette tilfælde vil det overskydende beløb skulle forrentes fra og med dagen efter denne modregningsbeslutning til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, jf. den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

På tilsvarende vis skyldes forslaget om at ophæve § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og i stedet indsætte nye bestemmelser som § 18 j, stk. 4, 1. og 2. pkt., et ønske om at sikre, at det af bestemmelsen udtrykkeligt fremgår, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet. Hvis udbetalingen ikke blev forrentet, skal det overskydende beløb derimod forrentes fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1.

Forslagene om nedsættelse af rentegodtgørelsessatserne vil alene få virkning for rentegodtgørelse, der skal beregnes for perioder fra og med den 1. januar 2023, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Hvis en rentegodtgørelse f.eks. skal beregnes for perioden fra og med den 15. december 2022 til og med den 15. januar 2023, vil den foreslåede nedsættelse af rentegodtgørelsen alene få betydning for den del af rentegodtgørelsen, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2023 til og med 15. januar 2023.

Endelig foreslås det, at inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke skal kunne blive mindre end 0 pct.

Forslaget skal sikre, at inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke kan blive negativ. Det sikres hermed, at en skyldner ikke kan opleve, at gæld til det offentlige tilskrives en negativ rente og dermed bliver mindre, som følge af at gælden ikke betales.

2.3. Indførelse af ny ordning for eftergivelse (»ret og pligt-ordningen«)

2.3.1. Gældende ret

De gældende regler om eftergivelse af gæld til det offentlige i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder dels almindelige regler om eftergivelse i § 13, stk. 1-5, dels en særlig regel om eftergivelse i stk. 6, der finder anvendelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor.

De almindelige eftergivelsesregler i § 13, stk. 1-5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige svarer i vidt omfang til gældssaneringsreglerne i konkurslovens afsnit IV om gældssanering. Reglerne for gældssanering finder anvendelse for såvel privat gæld som gæld til det offentlige. Det er i modsætning til eftergivelse efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der udelukkende omfatter gæld til det offentlige. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 263, at det er hensigten med eftergivelsesreglerne, at de skal være parallelle med reglerne om gældssanering. Ved lov nr. 825 af 19. december 1989 blev der indført fælles retningslinjer på hele Skatteministeriets område vedrørende eftergivelse og henstand for personer. Af de almindelige bemærkninger i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 5, Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 157-158, fremgår det om baggrunden for ændringerne, at der med forslaget blev taget udgangspunkt i konkurslovens bestemmelser om gældssanering, idet det også var hensigten at tilpasse skattevæsenets og toldvæsenets eftergivelsespraksis til skifteretternes praksis i sager om gældssanering.

Det fremgår endvidere, at hensigten med forslaget var at etablere en ensartet praksis inden for de nævnte myndigheder, der i realiteten behandler de samme sager. Dette skulle medføre en ensartet behandling af borgerne og dermed en styrkelse af retssikkerheden på dette område. Det anføres endvidere, at harmoniseringen med gældssaneringsreglerne forventedes at ville medføre, at man ofte kan undgå at gennemføre en gældssaneringssag ved skifteretten, når der udelukkende eller i overvejende grad er tale om gæld til skatte- og toldvæsenet.

Hovedformålet med gældssanering er dels at hindre de betydelige skadevirkninger for skyldneren og dennes familie, som håbløs forgældelse må antages at have, dels at sikre fordringshaverne, at der sker en betryggende konstatering af, om skyldnerens gæld nu også virkelig er håbløs at inddrive, og at betaling af den del af gælden, der realistisk set vil kunne betales, sættes i system.

Samfundshensynene bag reglerne om gældssanering består dels i almene resocialiseringshensyn, dels i interessen i så vidt muligt at undgå, at de sociale budgetter belastes med udgifter, som må tilskrives eksistensen af håbløse gældsbyrder og de dermed forbundne skadevirkninger for den enkelte og for samfundet, jf. side 47 i betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering.

En gældssanering efter konkursloven går i hovedtræk ud på, at en skyldners samlede usikrede gæld, dvs. gæld, der ikke er sikret ved en panteret m.v., nedskrives eller bortfalder. Nedskrives gælden, skal en del af skyldnerens fremtidige indtægter bruges til betaling til de fordringshavere, hvis fordringer er omfattet af gældssaneringen.

Betingelserne for at opnå gældssanering er, at skyldneren er håbløst forgældet, og at skyldnerens forhold og omstændighederne i øvrigt taler for en gældssanering.

Det fremgår af § 13, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse. Det fremgår herudover, at fordringer med renter, gebyrer og andre omkostninger kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Endvidere fremgår det, at der tilsvarende kan ske eftergivelse af beløb, som personer er pligtige at betale som erstatning for selskabers manglende betaling af skyldige beløb til det offentlige.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplister seks tilfælde, hvor eftergivelse i almindelighed ikke kan finde sted.

For det første kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede. Det gælder eksempelvis, hvis skyldneren er ramt af arbejdsløshed, er under uddannelse, har usikre boligforhold eller modtager hjælp i kontanthjælpssystemet eller dagpenge, medmindre skyldners situation må anses som mere eller mindre permanent.

For det andet kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld enten er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, eller er opstået, som følge af at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation, eller er stiftet med henblik på forbrug eller er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk (f.eks. momsgæld, skattegæld eller børnepenge).

For det tredje kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld i form af sagsomkostninger pålagt i straffesager.

For det fjerde kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor. Dette kan være tilfældet, hvis skyldneren har haft penge til rådighed efter betaling af fornødenheder og faste udgifter, men uden at bruge dem på at afdrage på sin gæld.

For det femte kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har indrettet sig med henblik på eftergivelse. Dette kan eksempelvis være tilfældet, ved at skyldneren inden indgivelse af anmodning om eftergivelse har bragt sine aktiver i kreditorly.

For det sjette kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren stifter ny gæld til det offentlige, efter at eftergivelsessag er indledt. Dette gælder for nye restancer m.v.

Der skal ved afgørelse efter § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige lægges vægt på gældens alder, jf. stk. 3, 1. pkt.

Da en afgørelse om eftergivelse af gæld alene kan omfatte gæld til det offentlige, skal der endvidere lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer. Er forholdet det, at skyldneren overvejende har gæld til private, vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne eftergive gælden til det offentlige, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter en konkret vurdering give afslag på eftergivelse på grund af gældssammensætningen og henvise skyldner til i stedet at søge om gældssanering ved skifteretten, jf. § 13, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner skal således henvises til at søge gældssanering ved skifteretten, når det vurderes, at det kun er gennem en gældssanering, at skyldner kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold. Bestemmelsens anvendelsesområde er tilfælde, hvor de private fordringshavere reelt har opgivet at inddrive gælden, således at det alene er gælden til det offentlige, der er et problem for skyldner. Udgangspunktet vil være, at skifteretten behandler sager, hvor skyldner har gæld både til private og offentlige fordringshavere, mens restanceinddrivelsesmyndigheden behandler sager om eftergivelse, når skyldner primært har gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 266.

Derudover kan eftergivelse nægtes, såfremt der foreligger andre omstændigheder, der taler afgørende imod hel eller delvis eftergivelse, jf. § 13, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Alene skyldnere, som er fysiske personer, kan få eftergivelse efter stk. 1, jf. § 13, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Herudover kan eftergivelse i øvrigt meddeles fysiske eller juridiske personer, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, uanset om skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet med denne bestemmelse er at supplere de almindelige regler i stk. 1-5 ved at give mulighed for eftergivelse i visse af de tilfælde, hvor eftergivelse efter de almindelige regler ikke er mulig. Med andre ord er der tale om en opsamlingsbestemmelse, der giver mulighed for eftergivelse, når skyldnerens konkrete sociale eller andre forhold i særlig grad taler for, at det vil være rimeligt at eftergive gælden.

Det fremgår af § 14, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. Det fremgår herudover, at der i forbindelse med nedsættelse kan træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. Det fremgår endvidere, at der i henstands- og afdragsperioden ikke sker forrentning af gælden.

Det fremgår af § 14, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af afdragene og afdragsperiodens længde efter stk. 1. Det er sket i §§ 30 og 31 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Reglerne er afstemt med de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering med senere ændringer.

En afgørelse om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge § 15 tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller 2) groft tilsidesætter sine forpligtigelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden. Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i konkurslovens § 229 om ophævelse af en gældssaneringskendelse.

Eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfatter alene »gæld til det offentlige«. Eftergivelse efter § 13 omfatter således ikke privates fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (f.eks. underholdsbidrag). Herudover omfatter eftergivelse efter § 13 ikke pantelikret

gæld, i det omfang pantet strækker til. Dette fremgår i forhold til gældssanering af konkurslovens § 199, stk. 2, og det er gældende administrativ praksis, at gældssaneringspraksis på dette område følges. Endelig omfatter eftergivelse efter § 13 ikke udenlandske fordringer, der efter bistandsanmodning fra udlandet inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

2.3.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Som beskrevet i lovforslagets pkt. 2.3.1 er de gældende eftergivelsesregler i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige baseret på en konkret vurdering af, om det er rimeligt, at skyldneren på baggrund af de konkrete omstændigheder får eftergivet sin gæld til det offentlige helt eller delvis. Efter de gældende regler kan det således efter omstændighederne være vanskeligt at få eftergivet gæld til det offentlige, hvis skyldneren efter en periode med arbejdsløshed kommer i arbejde eller gennemfører en uddannelse.

Der er generelt for mange skyldnere, som har en gæld af en sådan størrelse, at de ikke vil være i stand til at betale gælden i deres levetid. Skyldnere, der på denne måde er fastlåst af deres gæld, har ikke tilstrækkeligt incitament til at forbedre deres livssituation og økonomiske forhold.

På den baggrund har regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne den 20. juni 2022 indgået »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige«, hvoraf det bl.a. fremgår, at der skal indføres en særlig eftergivelsesordning, der skal hjælpe skyldnere, som gør en indsats for at forbedre deres egen livssituation og økonomiske forhold, så de ikke oplever at være fastlåst af deres gæld.

Med henblik på at udmønte denne del af aftalen foreslås det, at der – som supplement til eftergivelsesreglerne i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – indsættes en ny bestemmelse som § 15 a, der skal indføre en særlig eftergivelsesordning (»ret og pligt-ordningen«), hvorefter skyldnere, der gør en indsats og tager initiativ til at forbedre deres økonomiske situation ved f.eks. at komme i beskæftigelse eller uddannelse, vil kunne få delvis eftergivet deres gæld til det offentlige. Forslaget skal således ses som et målrettet beskæftigelsesfremmende initiativ for bl.a. de skyldnere, der langvarigt har modtaget hjælp i kontanthjælpssystemet. Ordningen foreslås udformet på en enkel måde, der i videst muligt omfang muliggør it-understøttelse af administrationen af ordningen, jf. nedenfor om den nærmere udformning af den foreslåede eftergivelsesordning.

For så vidt angår, hvilke fordringstyper der vil være omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, foreslås det, at den nye eftergivelsesordning som udgangspunkt skal kunne omfatte samme fordringstyper som eftergivelsesreglerne i § 13. Eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a foreslås således at kunne omfatte gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1.

Det betyder for det første, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil kunne omfatte skyldnerens gæld til private fordringshavere, selv om denne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (som det f.eks. er tilfældet med underholdsbidrag).

Det betyder for det andet, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil kunne omfatte udenlandske fordringer, der efter bistandsanmodning fra udlandet inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Af hensyn til retsfølelsen foreslås det, at en række fordringstyper undtages fra eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det drejer sig om bøder, tvangsbøder, konfiskationskrav og offerbidrag. Herudover drejer det sig om gæld, som er pådraget ved erstatningspådragende forhold. Endvidere drejer det sig om gæld, der er opstået som følge af skyldnerens afgivelse af urigtige oplysninger over for en offentlig myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den

virkning, at den pågældende uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløsheds-kasse.

Endelig foreslås det, at pantesikrede fordringer undtages fra eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Som nævnt ovenfor omfatter eftergivelse efter § 13 ikke pantesikret gæld, i det omfang pantet strækker til. Det vil dog i forhold til den foreslåede »ret og pligt-ordning« være vanskeligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at administrere eftergivelsen af pantesikret gæld i sin helhed. Dette skyldes, at pantets værdi først kendes ved en realisation, der måske først sker på et senere tidspunkt end eftergivelsen. Derfor foreslås pantesikret gæld undtaget fra den foreslåede eftergivelsesordning.

Eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne omfatte såvel gæld, som allerede er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som anden gæld, der endnu ikke af fordringshaveren er overdraget til inddrivelse.

For så vidt angår anmodningsproceduren, foreslås det, at det – ligesom for eftergivelsesreglerne i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – vil skulle være skyldneren, der for at kunne opnå eftergivelse skal anmode om eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a, når betingelserne herfor er opfyldt, jf. den nærmere beskrivelse af betingelserne nedenfor. Det vil således ikke være restanceinddrivelsesmyndigheden, der af egen drift vil skulle påse, hvornår en skyldner opfylder betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede ordning.

For at lette restanceinddrivelsesmyndighedens sagsbehandling og for at sikre, at anmodningen om eftergivelse indeholder de nødvendige oplysninger for at kunne behandle anmodningen, foreslås det, at anmodningen efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne for eftergivelse er opfyldt, og at anmodningen ellers vil blive afvist. For at hjælpe skyldneren med, hvilken dokumentation der vil skulle indsendes i forbindelse med anmodninger om eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a, vil der blive udarbejdet en anmodningsblanket, som vil være tilgængelig på Gældsstyrelsens hjemmeside.

For så vidt angår betingelserne for at være omfattet af den foreslåede eftergivelsesordning, foreslås det, at skyldneren skal opfylde to betingelser for at kunne få eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. nedenfor. Betingelserne foreslås at skulle være opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indlevering af anmodningen om eftergivelse efter den foreslåede ordning. Det indebærer f.eks., at en skyldner, der har haft opfyldt betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede ordning, men som først indgiver anmodningen på et senere tidspunkt, hvor skyldneren ikke længere opfylder betingelserne, vil blive meddelt afslag på anmodningen.

For det første foreslås det, at skyldnerens samlede gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, skal være på mindst 50.000 kr. inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger. Betingelsen har til formål at sikre, at der skal være tale om gæld af en sådan størrelse, at den ikke kan betales inden for en kortere årrække. Henvisningen til de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, indebærer, at det vil være de fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, jf. ovenfor, der vil skulle medregnes, i forhold til om skyldnerens gæld er på mindst 50.000 kr., mens fordringer, der ikke vil kunne omfattes af eftergivelse, f.eks. fordi der er tale om gæld til private fordringshavere eller bøder, ikke vil skulle medregnes. Der vil ved vurderingen af, om betingelsen er opfyldt, både skulle medregnes inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er som udgangspunkt ikke i besiddelse af oplysninger om den del af skyldnerens gæld, der ikke er under inddrivelse. Da der er tale om en ansøgningssag, påhviler det i første række skyldneren i anmodningsblanketten at oplyse sin samlede gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil som udgangspunkt ikke være forpligtet til af egen drift at undersøge, om en skyldner, der ifølge oplysningerne i anmodningsblanketten ikke opfylder betingelsen om at have en

samlet gæld til det offentlige på mindst 50.000 kr. (f.eks. fordi skyldneren fejlagtigt har troet, at gæld til private fordringshavere kan medregnes), har yderligere gæld til det offentlige, hvor gælden endnu ikke er sendt til inddrivelse. Med henblik på at oplyse skyldneren herom vil anmodningsblanketten indeholde generel vejledningstekst, der præciserer, hvilke oplysninger skyldneren kan indgive med henblik på at dokumentere opfyldelsen af betingelserne, og at skyldnerens manglende indgivelse af de efterspurgte oplysninger vil kunne medføre, at anmodningen ikke imødekommes. Skyldneren vil desuden kunne kontakte restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at modtage konkret vejledning om, hvilke fordringer der vil være relevante at oplyse om i anmodningsblanketten.

Som nævnt ovenfor vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt, herunder også at skyldneren opfylder betingelsen om en minimumsgæld på 50.000 kr. For så vidt angår fordringer under opkrævning hos en fordringshaver, vil dokumentation herfor f.eks. kunne ske i form af udskrifter fra fordringshaveren om, at skyldneren skylder det pågældende beløb. Derimod vil der ikke være behov for, at skyldneren indsender dokumentation for vedkommendes gæld under inddrivelse, da restanceinddrivelsesmyndigheden selv har oplysninger herom.

For det andet foreslås det, at skyldneren inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet skal have modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder (»ledighedskravet«) og herefter – og stadig inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet – samlet i mindst 24 måneder skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed (»beskæftigelses-/uddannelseskravet«).

For så vidt angår ledighedskravet, har forslaget om den relativt lange ledighedsperiode på mindst 30 måneder bl.a. til formål at undgå spekulation i gælds eftergivelse. Hjælp til forsørgelse efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik omfatter aktuelt selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp. Modtagelsen af disse ydelser vil således indgå ved vurderingen af, om ledighedskravet er opfyldt. Det vil i den forbindelse ikke blive tillagt betydning, hvad størrelsen af den modtagne hjælp er. Skyldneren vil således også kunne medregne måneder, hvor skyldneren har modtaget hjælp efter § 11, men hvor hjælpen er på 0 kr., f.eks. fordi skyldneren eller skyldnerens ægtefælle har haft indtægter i perioden. Det vil i forbindelse med vurderingen af, om ledighedskravet er opfyldt, ikke kunne medregnes måneder, hvor personen i en periode ikke har modtaget hjælp som følge af en sanktion efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik.

Som nævnt ovenfor vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. I forhold til ledighedskravet vil dokumentationen f.eks. kunne ske i form af udskrifter fra den udbetalende myndighed om, at skyldneren har modtaget de pågældende ydelser i perioden. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med sagsbehandlingen sammenholde skyldnerens oplysninger om ledighed med oplysningerne i indkomstregistret. Indkomstregistret er et register hos Skatteforvaltningen, hvori der samles indkomstoplysninger (dvs. oplysninger, som fremgår af en ansats lønseddel) og oplysninger om udbetaling af f.eks. løn, pension og sociale ydelser m.v. Såfremt restanceinddrivelsesmyndighedens opslag i indkomstregistret giver anledning til tvivl om de modtagne oplysninger, vil skyldneren blive anmodet om at indsende yderligere dokumentation.

For så vidt angår beskæftigelses-/uddannelseskravet, foreslås det, at der kun skal medregnes måneder, der ligger efter, at skyldneren har opfyldt ledighedskravet. Eksempelvis vil en skyldner, der modtager hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i perioden fra og med januar 2021 til og med maj 2023 (29 måneder), gennemfører en uddannelse i perioden fra og med juni 2023 til og med november 2023 (6 måneder), modtager hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i december 2023 (1 måned) og herefter kommer i beskæftigelse fra og med januar 2024, ikke kunne medregne de 6 måneder fra og med juni 2023 til og med november 2023 ved vurderingen af, om beskæftigelses-/uddannelseskravet er opfyldt, da

skyldneren i denne periode endnu ikke opfyldte ledighedskravet. Herudover foreslås det, at perioder med henholdsvis beskæftigelse og uddannelse skal kunne kombineres, i forhold til om beskæftigelses-/uddannelseskravet skal anses for opfyldt, dvs. at f.eks. et uddannelsesforløb på 18 måneder og en periode med fuldtidsbeskæftigelse på 6 måneder samlet set vil kunne opfylde kravet.

Det foreslås ikke at være en betingelse, at skyldneren på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om eftergivelsen aktuelt skal være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse. Det indebærer f.eks., at en skyldner, der opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, men som på anmodningstidspunktet netop har mistet tilknytningen til arbejdsmarkedet eller en uddannelse, ikke som følge heraf vil være afskåret fra at kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning.

For så vidt angår uddannelse, foreslås det, at der ved beregningen af, hvor længe en skyldner har været under uddannelse, vil kunne indgå uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, herunder også private uddannelser, skal indgå i beregningen, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 4, nr. 1, 1. pkt. Baggrunden herfor er, at det for alle danske videregående uddannelser er obligatorisk at anvende det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). Det foreslås derfor, at videregående uddannelser vil skulle indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal ECTS-point, som skyldneren har opnået.

Forslaget betyder, at varigheden af uddannelsesforløb på en videregående uddannelse – dvs. en bachelor- eller kandidatuddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse (f.eks. en maritim uddannelse), som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution – opgøres på grundlag af det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). ECTS angiver, hvor stor en samlet arbejdsindsats – målt i tid – der skal til for at gennemføre en uddannelse. 60 ECTS-point svarer til en fuldtidsstuderendes arbejde i 1 år. Opnåelse af point efter ECTS-skalaen for dele af en uddannelse forudsætter, at eksamener er aflagt og bestået. 60 ECTS-point svarer således til 1 års heltidsstudier og sidestilles med fuldtidsarbejde i 1 år, mens 30 ECTS-point svarer til 6 måneders heltidsstudier og sidestilles med fuldtidsarbejde i 6 måneder.

Forslaget betyder herudover, at skyldnere, som har opnået 120 ECTS-point – svarende til 24 måneders uddannelse – inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet og efter opfyldelsen af ledighedskravet, vil opfylde beskæftigelses-/uddannelseskravet. Forslaget betyder endvidere, at en skyldner, som f.eks. har haft et uddannelsesforløb på 18 måneder og herigennem har opnået 90 ECTS-point, skal arbejde – eller studere – i yderligere 6 måneder på fuldtid for at opfylde beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Som nævnt ovenfor vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. Dokumentation for gennemført uddannelse vil i den forbindelse kunne ske ved indsendelse af kopi af eksamensbevis. Dokumentation for skyldnerens uddannelsesforløb vil f.eks. kunne ske ved en erklæring fra uddannelsesinstitutionen om, hvor mange ECTS-point den pågældende har opnået.

Herudover foreslås det, at i tilfælde, der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 4, nr. 1, 1. pkt. – dvs. når der er tale om andre uddannelser end videregående uddannelser på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution – vil uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, kunne indgå med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen var normeret til. Det vil bl.a. kunne omfatte en offentligt anerkendt ungdomsuddannelse eller almen voksenuddannelse. Det vil herudover kunne omfatte en erhvervsrettet uddannelse, i det omfang denne er godkendt til uddannelsesstøtte. Det forhold, at uddannelsen foreslås alene at kunne medregnes med den periode, som uddannelsen er normeret til, vil indebære, at selv om en skyldner f.eks. har været 2 år om at gennemføre en omfattet uddannelse, der er normeret til at have en varighed på 1 år, vil uddannelsen alene kunne medregnes med 1 år, i forhold til om uddannelses-/beskæftigelseskravet

er opfyldt. Hvis skyldneren har gennemført en uddannelse på kortere tid, end uddannelsen er normeret til, vil skyldneren dog alene kunne medregne den periode, hvor skyldneren har været under den nu gennemførte uddannelse. En skyldner, der bruger f.eks. 10 måneder på at gennemføre en uddannelse, der er normeret til 12 måneder, vil derfor alene kunne medregne de 10 måneder, hvor skyldneren har været under uddannelse.

Med henblik på at tage højde for den globaliserede verden og at støtte dem, der tager en uddannelse i udlandet, foreslås det herudover, at uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 4, nr. 1, 1. pkt., skal kunne indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet. Uddannelsesforløbets længde skal som udgangspunkt beregnes på grundlag af det antal point, som skyldneren har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. ovenfor. Såfremt skyldneren er optaget på en uddannelse på en uddannelsesinstitution i udlandet, som ikke benytter ECTS, må skyldneren på anden vis dokumentere varigheden af uddannelsesforløbet. Det kan f.eks. være i form af dokumentation for bestået uddannelse eller beståede eksamener.

Endvidere foreslås det, at uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en videregående uddannelse, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 4, nr. 1, 1. pkt., skal kunne indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet. Kun en gennemført uddannelse vil kunne indgå i beregningen af uddannelsesforløbet, og det vil i den forbindelse påhvile skyldneren at dokumentere, at uddannelsen er bestået.

Det foreslås endvidere, at der ved beregningen af, om skyldneren opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, vil kunne medregnes perioder, hvor skyldneren har været i ordinær beskæftigelse.

Ved ordinær beskæftigelse forstås, at beskæftigelsen skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår og uden offentligt tilskud, f.eks. løntilskud. Perioder med ulønnet praktik vil således ikke skulle anses som ordinær beskæftigelse i forhold til den foreslåede ordning. Derimod vil perioder med fravær som følge af sygdom, ferie, omsorgsdage og barsel m.v. inden for rammerne af et ansættelsesforhold skulle medregnes som ordinær beskæftigelse.

Fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats vil i forhold til den foreslåede ordning skulle sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse. Det skyldes, at fleksjob er en ordning for personer, der har en så varigt og væsentligt nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Det vil dog være en betingelse, at skyldneren har udnyttet sin arbejdsevne fuldt ud i fleksjobbet.

Det foreslås, at det vil skulle afhænge af den månedlige arbejdstid, i hvilket omfang den ordinære beskæftigelse vil kunne medregnes ved vurderingen af, om skyldneren opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Det foreslås således, at ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), vil skulle indgå med den fulde varighed. Fastsættelsen af minimumsgrænsen for fuldtidsbeskæftigelse til 120 timer pr. måned, svarende til ca. 30 timer pr. uge, vil i praksis navnlig have betydning for sygeplejersker, social- og sundhedshjælpere m.fl., der på grund af skiftende antal arbejdstimer har en gennemsnitlig arbejdstid under 37 timer pr. uge, men hvor arbejdstiden betragtes som værende fuldtid. Det vil efter forslaget ikke være en betingelse, at der har været tale om uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i 24 måneder. Kravet vil således også kunne opfyldes, selv om skyldneren har haft perioder uden beskæftigelse.

Det foreslås endvidere, at ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), vil kunne indgå med en forholdsmæssig del af ansættelsesperioden. Den forholdsmæssige del foreslås at udgøre 3/5 af varigheden af ansættelsesperioden. Det indebærer, at f.eks. 15 måneders deltidsbeskæftigelse vil svare til 9 måneders fuldtidsbeskæftigelse.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse vil kunne kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af perioder med deltidsbeskæftigelse. Har en skyldner f.eks. haft 30 måneders deltidsbeskæftigelse (svarende til 18 måneders fuldtidsbeskæftigelse) og dernæst 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse, vil den pågældende kunne opfylde beskæftigelses-/uddannelseskra­vet.

Med henblik på at tage højde for den globaliserede verden og at støtte dem, der påtager sig beskæftigelse i udlandet med henblik på at forbedre deres økonomiske situation – herunder personer, der som led i deres ordinære beskæftigelse her i riget udstationeres eller udsendes til udlandet – foreslås også ordinær beskæftigelse i udlandet at kunne medregnes ved vurderingen af, om skyldneren opfylder beskæftigelses-/uddannelseskra­vet.

Som nævnt ovenfor vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. I forhold til dokumentation for, at skyldneren har været i ordinær beskæftigelse, vil dokumentationen typisk skulle ske i form af ansættelseskontrakt og lønsedler vedrørende den pågældende ansættelsesperiode. Dette dokumentationskrav vil tilsvarende gælde for skyldnere, der ønsker at få medregnet perioder med ordinær beskæftigelse i udlandet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med sagsbehandlingen sammenholde skyldnerens oplysninger om beskæftigelse med oplysningerne i indkomstregistret, jf. ovenfor. Såfremt restanceinddrivelsesmyndighedens opslag i indkomstregistret giver anledning til tvivl om de modtagne oplysninger, vil skyldneren blive anmodet om at indsende yderligere dokumentation.

Det foreslås endvidere, at der ved vurderingen af, om beskæftigelses-/uddannelseskra­vet er opfyldt, også skal kunne medregnes perioder, hvor skyldneren har drevet selvstændig erhvervsvirksomhed.

Det foreslås, at perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed skal kunne indgå efter samme regler som for ordinær beskæftigelse, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 5. Det foreslås således, at perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), skal kunne indgå med den fulde varighed, mens perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), skal kunne indgå med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden.

Ved vurderingen af virksomhedens omfang vil der skulle foretages en konkret vurdering af personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kunde­grundlag, priser m.v.

Med henblik på at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden har et tilstrækkeligt grundlag for at kunne tage stilling til en eftergivelsesanmodning efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra en selvstændigt erhvervsdrivende, skal skyldneren som minimum have fremlagt dokumentation for ejerskab af virksomheden, registreringsbeviser fra Skatteforvaltningen vedrørende cvr-nummer, momspligt og indeholdelsespligt samt specificerede momsangivelser. Hvis den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet i udlandet, vil skyldneren skulle indsende tilsvarende dokumentation fra de relevante myndigheder i landet, hvori den selvstændige erhvervsvirksomhed udøves.

En skyldners beskæftigelse som medhjælpende ægtefælle i en virksomhed vil kunne anses for omfattet af den foreslåede eftergivelsesordning, i det omfang beskæftigelsen er skattepligtig, og beskæftigelsen vil i så fald kunne medregnes på lige fod med andre former for beskæftigelse.

Som undtagelse til ovenstående om, i hvilket omfang perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed vil kunne medregnes, foreslås det, at perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, ikke skal kunne indgå i vurderingen af, om beskæftigelses-/uddannelseskra­vet er

opfyldt. Forslaget herom skal ses i sammenhæng med, at sådanne perioder, hvor skyldneren ikke har overholdt disse regler i skatte- og afgiftslovgivningen, ikke bør kunne være medvirkende til, at skyldneren vil kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning.

For så vidt angår forslaget om, at der ikke skal kunne medregnes perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, vil det afhænge af reglerne for det enkelte registreringsforhold, hvornår en virksomhed har pligt til at være registreret for registreringsforholdet.

For så vidt angår A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, følger det af kildeskattelovens § 85, stk. 1 og 2, at Skatteforvaltningen fører registre over de indeholdelsespligtige, og at enhver, der er indeholdelsespligtig efter afsnit V og VI (dvs. bl.a. indeholdelsespligtig for A-skat og arbejdsmarkedsbidrag), inden 8 dage skal give Skatteforvaltningen meddelelse om indtræden af indeholdelsespligt, ændringer, herunder ophør af indeholdelsespligt, og tilgang og afgang af modtagere af A-indkomst samt arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst. Det følger af § 16, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat, at enhver, der er indeholdelsespligtig efter kildeskattelovens afsnit V og VI, skal tilmelde sig til registrering i Erhvervssystemet inden 8 dage efter, at indeholdelsespligten er indtrådt.

For så vidt angår moms, er hovedreglen efter momslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at afgiftspligtige personer, der driver virksomhed med levering af varer og ydelser, skal anmelde deres virksomhed til registrering hos Skatteforvaltningen. Dette gælder dog bl.a. ikke virksomhed med levering af varer og ydelser, som er fritaget efter § 13, bortset fra transaktioner som nævnt i § 37, stk. 7 og 8, jf. § 47, stk. 1, 2. pkt. Endvidere følger det af § 48, stk. 1, 1. pkt., at afgiftspligtige personer etableret her i landet uanset § 47, stk. 1, ikke skal registreres og betale afgift, når de samlede afgiftspligtige leverancer ikke overstiger 50.000 kr. årligt.

For så vidt angår lønsumsafgift, følger det af § 2, stk. 1, i lov om afgift af lønsum m.v., at virksomheder, der er afgiftspligtige, skal anmeldes til registrering hos Skatteforvaltningen. Virksomheden skal dog kun registreres, såfremt afgiftsgrundlaget efter § 4 overstiger 80.000 kr. årligt, jf. § 2, stk. 2.

For så vidt angår punktafgifter, afhænger dette af lovgivningen for den enkelte punktafgift, men det almindelige udgangspunkt er, at virksomheden skal registreres for punktafgifter, hvis den fremstiller punktafgiftspligtige varer her i landet eller køber punktafgiftspligtige varer i udlandet.

Det foreslås, at der ved vurderingen af, om en skyldner opfylder ledighedskravet, skal kunne medregnes måneder forud for den foreslåede ikrafttrædelsesdato den 1. januar 2023, jf. lovforslagets § 7, stk. 1. Derimod foreslås det, at der i forhold til vurderingen af, om en skyldner opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, kun skal kunne indgå måneder fra og med den foreslåede ikrafttrædelsesdato, dvs. fra og med den 1. januar 2023, jf. lovforslagets § 7, stk. 5. Dette skal ses i sammenhæng med, at den foreslåede ordning har til formål at give skyldneren et fremadrettet incitament til at forbedre sin egen livssituation og økonomiske forhold og således ikke har et bagudrettet formål om at muliggøre eftergivelse af gæld for personer, der allerede opfylder eftergivelsesbetingelserne ved ordningen ikrafttrædelse. Det tidligste tidspunkt, hvor en skyldner vil kunne opfylde betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil således være 24 måneder efter den 1. januar 2023, dvs. den 1. januar 2025.

For så vidt angår eftergivelsens virkning, foreslås det, at eftergivelsen efter den foreslåede ordning vil skulle ske, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der vil kunne omfattes af eftergivelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af skyldnerens gæld på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen, dog således at det samlede eftergivelsesbeløb højst vil kunne udgøre 100.000 kr. Henvisningen til de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, indebærer, at det vil være de fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, jf. ovenfor, der vil skulle indgå i beregningen af eftergivelsesbeløbet,

mens fordringer, der ikke vil kunne omfattes af eftergivelse, f.eks. fordi der er tale om gæld til private fordringshavere eller bøder, ikke vil skulle indgå i beregningen og ikke vil blive nedsat.

Det vil f.eks. betyde, at hvis skyldneren på tidspunktet for indgivelse af eftergivelsesansøgningen efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har en samlet gæld til det offentlige, der vil kunne omfattes af eftergivelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, på 300.000 kr., vil eftergivelsen efter den foreslåede ordning udgøre 100.000 kr., mens en skyldner med en samlet gæld til det offentlige på 150.000 kr. vil kunne få eftergivet 75.000 kr.

Bl.a. for at sikre en eftergivelsesmodel, der er enkel for restanceinddrivelsesmyndigheden at administrere, og som kan systemunderstøttes, foreslås det, at eftergivelsen ikke skal ske ved en forholdsmæssig nedskrivning af samtlige fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, men derimod ved nedsættelse og eventuelt bortfald af de enkelte fordringer efter en nærmere bestemt rækkefølge, jf. nærmere nedenfor.

Det foreslås således, at første trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, foreslås de at skulle eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, eftergives først (dvs. før fordringer registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM), og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet. Henvisningen til § 4, stk. 2, indebærer bl.a., at eftergivelsesrækkefølgen baseres på datoen, hvor fordringerne er modtaget til inddrivelse, således at den fordring inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, der er modtaget til inddrivelse først, også eftergives først. Forslaget om, at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), idet inddrivelsesrenten efter § 5 er en simpel rente, hvorfor der ikke beregnes rentes rente. Forslaget om, at det alene er inddrivelsesparate fordringer, der placeres først i eftergivelsesrækkefølgen, har bl.a. til formål at varetage skyldnerens interesse i, at det ikke er ikkeinddrivelsesparate fordringer, der eftergives først. Samlet vil første trin i eftergivelsesrækkefølgen således bl.a. sikre, at den foreslåede eftergivelsesordning giver skyldneren et størst muligt incitament til at forbedre sin livssituation og sine økonomiske forhold med henblik på at kunne opnå eftergivelse.

Det foreslås herudover, at næste trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, foreslås de at skulle eftergives i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet. Forslaget om, at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), i det omfang der ikke tilskrives rentes rente under opkrævningen af fordringen.

Det foreslås endelig, at tredje og sidste trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Med »ikkeinddrivelsesparat« forstår, at en fordring er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, eller at der er tvivl om fordringens retskraft. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, foreslås de at skulle eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. For så vidt angår henvisningen til § 4, stk. 2, og baggrunden for at foreslå, at ikkeinddrivelsesparate fordringer placeres sidst i eftergivelsesrækkefølgen, henvises der til beskrivelsen ovenfor. Forslaget om, at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), jf. ovenfor.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er som udgangspunkt ikke i besiddelse af oplysninger om den del af

skyldnerens gæld, der ikke er under inddrivelse. Da der er tale om en ansøgningssag, påhviler det i første række skyldneren i anmodningsblanketten at oplyse sin samlede gæld til det offentlige, der danner grundlag for eftergivelsen, herunder beregningen af eftergivelsesbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil som udgangspunkt ikke være forpligtet til af egen drift at undersøge, om en skyldner har yderligere gæld til det offentlige, der ville kunne indgå i beregningen af eftergivelsen.

Af hensyn til at undgå spekulation i den foreslåede ordning foreslås det, at skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, ikke på ny skal kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning. Anmodninger herom fra skyldnere, der allerede har fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, vil derfor blive afvist. Derimod vil skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke være udelukket fra at kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning. Det forhold, at skyldneren har fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, vil ligeledes ikke betyde, at skyldneren ikke på et senere tidspunkt kan få eftergivelse efter § 13. Skyldneren vil således sideløbende kunne have verserende anmodninger om eftergivelse efter både § 13 og den foreslåede ordning.

Det foreslås endelig, at afgørelser om eftergivelse efter den foreslåede eftergivelsesordning skal kunne tilbagekaldes, hvis skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtige forhold. Det svarer til, hvad der gælder for afgørelser om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. § 15, nr. 1.

Sådanne svigagtige forhold vil f.eks. kunne foreligge, hvis skyldneren i forbindelse med indgivelsen af anmodningen om eftergivelse urigtigt oplyser ikke tidligere at have fået eftergivelse efter den foreslåede ordning.

2.4. Mulighed for afskrivning af mindre gældsposter

2.4.1. Gældende ret

Reglerne om afskrivning af gæld til det offentlige findes i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der findes i loven flere forskellige afskrivningshjemler, der kan anvendes i forskellige situationer. Disse bestemmelser omfatter både den almindelige afskrivningsregel i lovens § 16, der kan understøtte en løbende pleje af restanceinddrivelsesmyndighedens gældsportefølje, og den gældende § 18 h, der bl.a. har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens oprydningsindsats efter nedlukningen af inddrivelsessystemet EFI i 2015 ved at give mulighed for ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft.

Efter lovens § 16, stk. 1, kan restanceinddrivelsesmyndigheden afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, eller undlade at afbryde forældelsen, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Efter lovens § 16, stk. 6, har skatteministeren bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af stk. 1. Bemyndigelsen er udmøntet i § 32 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Bestemmelsen i § 16 blev indsat med lov nr. 1333 af 19. december 2008 om inddrivelse af gæld til det offentlige, som trådte i kraft den 1. januar 2009.

Bestemmelsen blev ændret i 2019 ved lov nr. 1110 af 13. november 2019 som led i arbejdet med at få inddrivelsen af gæld til det offentlige genoprettet og effektiviseret. Justeringen angik, hvordan afskrivning af konstaterede ikkeinddrivelige gældsposter foregår. For at undgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden fremadrettet løbende skulle sætte mange ressourcer af til at overvåge de gældsposter, som restanceinddrivelsesmyndigheden allerede har truffet beslutning om at afskrive, men som endnu ikke er forældede, blev der indført mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage endelig afskrivning, førend forældelse indtræder, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Justeringen ændrede ikke ved, at det er restanceinddrivelsesmyndigheden, der har kompetencen til at vurdere, om der skal ske afskrivning. Skyldner kan ikke selv anmode herom, men kan i stedet søge om eftergivelse af gælden efter de særlige regler i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Justeringen af bestemmelsen i 2019 ændrede ikke på kriterierne for afskrivning, der således fortsat følger de oprindelige forarbejder fra 2008-loven. Det fremgår således om bestemmelsen i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at den efter sin ordlyd og sine forarbejder, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 268 ff., alene kan anvendes til afskrivning af fordringer efter en konkret vurdering af inddrivelsesudsigten og inddrivelsesomkostningerne i forhold til den enkelte fordring. Afskrivningsbestemmelsen kan ikke anvendes på private krav eller udenlandske krav, jf. side 270, men kan ellers anvendes på alle krav, der tilkommer det offentlige, og som inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, uanset hvem der er den oprindelige fordringshaver for kravet. Afskrivning kan alene ske på initiativ fra restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det anføres i forarbejderne (side 269), at formålet med at fastsætte regler om afskrivning og regler om, hvornår afbrydelse af forældelse kan undlades, og fordringer dermed ophører, var at harmonisere reglerne om afskrivning af fordringer, som det offentlige er kreditor for, så det sikres, at der gælder samme regler og praksis for afskrivning uanset fordragens art. Det var endvidere formålet at sikre, at der fokuseres på de restancer, der er reel mulighed for at inddrive, og at der ikke anvendes unødige ressourcer på at holde ikkeinddrivelige fordringer i live. Faste regler for afskrivning af restancer ville således være et væsentligt element i en effektiv restanceinddrivelse. Det omtales desuden i forarbejderne (side 269), at det blev foreslået at indføre regler, der i videre omfang, end det var tilfældet på daværende tidspunkt, ville give mulighed for, at fordringer ville kunne afskrives i forhold til skyldner.

Videre anføres det i forarbejderne (side 269-270), at i det omfang der systemmæssigt vil være mulighed for at overvåge skyldners økonomiske forhold og registrere de inddrivelsesmidler, der er anvendt for at inddrive fordringen, vil det være muligt automatisk at vurdere, om en fordring vil kunne inddrives, og om der skal foretages afbrydelse af forældelse, eller om fordringen kan ophøre. Det er således ikke på sigt hensigten, at der for hver enkelt fordring, umiddelbart forud for at der vil indtræde forældelse, skal foretages en konkret og manuel vurdering af, om der skal foretages forældelsesafbrydende skridt. Det forudsættes derimod, at det systemmæssigt skal sikres, at alle fordringer inddrives med de inddrivelsesmidler, der vil være de sædvanlige for den pågældende fordring. Yderligere forudsættes det, at dette vil indebære, at der inddrivelsesmæssigt er foretaget det, der var muligt, og at der derfor kan ske systemmæssig afskrivning af restancer, der ikke er inddrivelige, når disse forældes.

Videre anføres det i forarbejderne (side 270), at de kriterier, der vil indgå i vurderingen af, om en fordring skal holdes i live eller ophøre, bl.a. kan være, om der er sket betaling på fordringen eller andre fordringer, som skyldner har til inddrivelse, om fordringen har været forsøgt inddrevet med sædvanlige inddrivelsesmidler, om skyldner har betalingsevne, om skyldner ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen, f.eks. fortrinsret i fast ejendom. Det er således hensigten, at der ved fastsættelse af kriterierne tages udgangspunkt i, om inddrivelse af gælden er åbenbart formålsløs eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger, i stedet for, som det hidtil havde været tilfældet for visse fordringstyper på Skatteministeriets område, i gældens størrelse.

Med § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 16, stk. 1. Bemyndigelsen blev senest udmøntet med § 32 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 om ændring af bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår således af § 32, stk. 2, at der ved vurderingen af, om der kan ske afskrivning af en fordring, skal lægges vægt på, om skyldneren har betalingsevne, om skyldneren ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Har skyldner betalingsevne, vil denne omstændighed normalt tale imod afskrivning, medmindre det

vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Tilsvarende gælder, såfremt en skyldner ejer udlægseggede aktiver. Herved forstås aktiver, som både kan gøres til genstand for udlæg, og som må formodes at ville indbringe et provenu til hel eller delvis dækning af kravet. Der kan normalt heller ikke ske afskrivning, hvis der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen. Det er f.eks. tilfældet, hvis fordringen kan inddrives ved særskilt lønindeholdelse. Dette gælder f.eks. biblioteksgebyrer og kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelser i bl.a. færdselsloven, jf. § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Som led i arbejdet med at rydde op efter det i 2015 nedlukkede it-system EFI blev der i foråret 2018 gennemført et lovgivningstiltag, jf. lov nr. 258 af 10. april 2018, der muliggør, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage en ekstraordinær, endelig afskrivning af visse gældsposter, der er under inddrivelse, og som har tvivlsom retskraft. Hjemlen til denne ekstraordinære afskrivning fremgår af § 18 h, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Samtidig med den beskrevne hjemmel til ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft blev der fastsat en 5-årig bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte eventuelle yderligere regler om ekstraordinær afskrivning af andre grupper af fordringer, tilbagebetalingskrav og opkrævningsrenter. Bemyndigelsen vil gælde for de tilfælde, hvor der er tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller hvor disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller at fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Bemyndigelsen vil i givet fald først blive anvendt efter en orientering af Folketingets Finansudvalg og en efterfølgende offentlig høring af den bekendtgørelse, som udmønter bemyndigelsen. Bemyndigelsen fremgår af § 18 h, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I udgangspunktet gælder en pligt for restanceinddrivelsesmyndigheden til at give meddelelse til skyldner i tilfælde af en fordrings ophør. Dette gør sig eksempelvis gældende i relation til ophør ved afskrivning efter § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og når en fordring forældes. Det er endvidere reguleret direkte i den gældende § 18 h, stk. 9, at skyldner skal underrettes om den ekstraordinære afskrivning af en fordring efter stk. 1.

Når restanceinddrivelsesmyndigheden rykker for betaling af gæld under inddrivelse, foreskriver § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der skal betales et rykkergebyr på 140 kr. for udsendelse af rykkerskrivelsen vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Loven indeholder ikke en generel mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge rykkergebyret. Rykkergebyret skal således med de gældende regler som altovervejende udgangspunkt opkræves i alle tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden udsender en rykkerskrivelse i tilknytning til inddrivelsen.

§ 6, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver mulighed for i særlige tilfælde at fravige hovedreglen om, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. ved udsendelse af en rykkerskrivelse, jf. § 6, 1. pkt.

Bestemmelsens anvendelsesområde omfatter såvel enkeltsager som en flerhed af sager vedrørende enkeltstående fordringer eller grupper af fordringer. Det var dog ikke hensigten med bestemmelsen, at den skal bringes i anvendelse ofte. Det er i den forbindelse afgørende, at der for den pågældende gruppe af fordringer eller i den konkrete sag gør sig særlige hensyn gældende.

2.4.2. Skatteministeriets overvejelser og den foreslåede ordning

Gruppen af skyldnere med lav gæld til det offentlige er vokset betragteligt siden 2019. Der har især været en stigning i antallet af skyldnere med en samlet gæld på under 200 kr. I april 2022 omfattede denne gruppe ca. 285.000 skyldnere, heraf ca. 243.000 personskyldnere. Antallet af personskyldnere med

en samlet gæld under 200 kr. var dermed steget med ca. 116.000 skyldnere siden udgangen af 2019 og udgjorde ca. 22 pct. af alle personer med gæld til det offentlige.

Hovedparten af gælden hos de mange skyldnere med lav gæld stammer ifølge opgørelser fra Gældsstyrelsen fra renter og gebyrer, der f.eks. opstår, når en skyldner blot er et par dage for sen med at betale en rykker. I sådan en situation vil der blive beregnet yderligere inddrivelsesrenter fra betalingsfristen til betalingstidspunktet. I den aktuelle situation er en stor del af disse gældsposter desuden ikkeinddrivelsesparate på grund af dataproblemer. Mistanke om datafejl kan eksempelvis omfatte risiko for fejl i den for fordringen registrerede størrelse, risiko for dubletter samt potentielt forkerte hæftelsesforhold.

På den baggrund har regeringen (Socialdemokratiet), Venstre, Socialistisk Folkeparti, Radikale Venstre, Det Konservative Folkeparti, Liberal Alliance, Alternativet og Kristendemokraterne den 20. juni 2022 indgået »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige«, hvoraf det bl.a. fremgår, at der for at reducere antallet af småskyldnere og understøtte, at myndighederne bruger deres ressourcer effektivt, skal indføres en bagatelgrænse for inddrivelse af gæld, så restanceinddrivelsesmyndigheden kan afskrive gæld automatisk for skyldnere med en samlet gæld under 200 kr.

Med henblik på at udmønte denne del af aftalen foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer skal kunne afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, endeligt, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr.

Den foreslåede mulighed for afskrivning af gæld på under 200 kr. skal finde anvendelse for hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med den foreslåede bestemmelse vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har gæld på under 200 kr. i flere inddrivelsessystemer. Har skyldner gæld i eksempelvis både DMI og PSRM, vil der kunne afskrives op til 399,98 kr.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne beslutte, hvorvidt der skal gennemføres afskrivningsvurderinger af fordringer i inddrivelsessystemerne. Skyldnere kan ikke selv anmode herom.

Der vil, ligesom tilfældet er med § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, være nogle typer af krav under inddrivelse, som ikke kan afskrives efter den foreslåede bestemmelse. Det gælder private krav, f.eks. privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav vil ikke samtidig indebære en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren.

Det foreslås endvidere, at afskrivning af inddrivelsesparate fordringer alene kan ske under visse betingelser. Afskrivning efter den foreslåede bestemmelse kan således ikke ske for inddrivelsesparate fordringer, der er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i under 1 år.

Med inddrivelsesparat forstås, at en fordring ikke er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, og at der ikke er tvivl om fordringens retskraft.

Med inddrivelsesindsats forstås erindringsskrivelse, en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat afdragsordning, lønindeholdelse, modregning og udlægsforretning.

Det foreslås endvidere, at hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af bestemmelsen og ikke på tidspunktet for gennemførelsen af afskrivningen. I det omfang at fordringen bliver dækket helt eller delvist i den mellemliggende periode, vil der dog ikke kunne ske afskrivning for den dækkede del af fordringen.

Hvorvidt fordringen har været under inddrivelse i en periode på 1 år, skal opgøres fra den dato, hvor

fordringen blev overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og frem til tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens udsøgning af afskrivningseggede fordringer.

Hvis skyldners samlede gæld er under 200 kr., og en del af fordringerne ikke kan afskrives i medfør af den foreslåede § 16, stk. 7, 2. pkt., vil de fordringer, der ikke er omfattet af den foreslåede § 16, stk. 7, 2. pkt., kunne afskrives.

Den foreslåede regel adskiller sig fra den gældende afskrivningsregel i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet der efter den foreslåede regel vil kunne ske afskrivning på grundlag af objektive kriterier. Det vil således være betydeligt enklere og mindre ressourcekrævende at anvende den foreslåede regel til at foretage afskrivninger af mindre fordringer, herunder både ikkeinddrivelsesparate fordringer og inddrivelsesparate fordringer.

Det kan ikke udelukkes, at der kan og vil blive afskrevet gæld, der hverken er åbenbart formålsløst eller unødigt omkostningsfuldt at inddrive modsat kriterierne for anvendelse af reglen om afskrivning i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen har dog et andet formål end reglen i § 16, stk. 1. Det er på den måde hensigten med bestemmelsen at begrænse restanceinddrivelsesmyndighedens ressourceanvendelse til administration af de pågældende fordringer på relativt meget lave beløb. Hertil kommer, at den foreslåede bestemmelse også vil begrænse omfanget af afskrivningsvurderinger af gæld, der også ville kunne afskrives efter reglen i § 16, stk. 1.

Herudover foreslås to mindre tiltag, der skal understøtte tiltaget og sikre, at det bliver effektivt.

For det første foreslås det, at der ikke betales rykkergebyr ved udsendelse af en rykkerskrivelse, hvis beløbet, der rykkes for, er på under 200 kr. Beløbet, der rykkes for, skal forstås som størrelsen af beløbet på opgørelsestidspunktet for rykkerskrivelsen.

Den foreslåede regel skal således sikre, at skyldneren vil kunne rykkes for betaling af gælden, inden restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvorvidt der skal ske afskrivning efter den foreslåede afskrivningsmulighed, uden at skyldnerens samlede gæld kommer til at overstige grænsen på 200 kr. Skyldneren vil på den måde blive tilskyndet til at betale gælden, samtidig med at afskrivningsmuligheden består i det omfang, at skyldneren ikke betaler gælden efter modtagelse af rykkeren.

Med den foreslåede fjernelse af rykkergebyret for rykning for gæld under 200 kr. vil skyldneren umiddelbart have mindre incitament til at betale gælden. Dette opvejes imidlertid af, at der stadig vil ske rentetilskrivning samt pålæg af evt. yderligere gebyrer, hvis gælden bliver omfattet af inddrivelses-skridt såsom f.eks. lønindeholdelse og udlægsforretning. Ved iværksættelse af lønindeholdelse pålægges et gebyr på 300 kr., jf. § 33, nr. 2, i bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ved udlægsforretninger svares i udgangspunktet en grundafgift på 300 kr. med evt. tillæg, der afhænger af kravets størrelse og forholdene vedrørende gennemførelsen af udlægsforretningen, jf. §§ 12 a-12 d i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For det andet foreslås det, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved afskrivning af fordringer efter § 16, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bortfald af fordringer efter lovens § 16, stk. 3-5, ikke skal give meddelelse til skyldneren herom, hvis den samlede afskrivning eller bortfaldet er på et beløb, der er mindre end 200 kr.

Den foreslåede regel skal ses i sammenhæng med den foreslåede mulighed for afskrivning af mindre gældsposter. Den foreslåede regel vil dog ikke være begrænset til at afskrivning af mindre gældsposter efter den foreslåede § 16, stk. 2, men derimod gælde for alle typer af afskrivninger og bortfald af fordringer af beløb under 200 kr., der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 16.

Formålet med den foreslåede regel er at sikre, at skyldnere ikke behøver at skulle forholde sig til meddelelser fra restancemyndigheden om afskrivning og bortfald, der, henset til størrelsen af det pågældende beløb, må anses for at have uvæsentlig betydning for skyldnerens økonomiske forhold. Hertil kommer,

at der er tale om et forhold, der er begunstigende for skyldneren, hvorfor der ikke er beskyttelsesværdige hensyn til skyldneren, der gør sig gældende.

3. Økonomiske konsekvenser og implementeringskonsekvenser for det offentlige

Lovforslaget skønnes samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu på ca. 3.100 mio. kr. i 2023, ca. 150 mio. kr. i 2024 og 2025, ca. 125 mio. kr. i 2026 og ca. 150 mio. kr. i 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et merprovenu på ca. 3.075 mio. kr. i 2023, ca. 125 mio. kr. i 2024 og 2025, ca. 50 mio. kr. i 2026 og ca. 75 mio. kr. i 2030. Den varige virkning efter tilbageløb og adfærd skønnes til ca. 200 mio. kr.

For finansåret 2023 skønnes et umiddelbart merprovenu på ca. 4.975 mio. kr.

Den umiddelbare virkning for kommunerne skønnes til ca. 25 mio. kr. i 2026 til 2030.

De provenumæssige konsekvenser af lovforslagets enkelte elementer er uddybet i det følgende.

Tabel 1. Provenumæssige konsekvenser ved lovforslaget

Mio. kr. (2022-niveau)	2023	2024	2025	2026	2030	Varigt	Finansår 2023
<i>Umiddelbar virkning</i>							
Nedsættelse af inddrivelsesrenten mv.	-1.025	-150	-150	-150	-150	-150	-
Forenklet model for lønindeholdelse	4.125	325	325	275	300	450	-
Umiddelbar virkning i alt	3.100	150	150	125	150	275	4.975
Virkning efter tilbageløb	3.075	125	125	50	75	200	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	3.075	125	125	50	75	200	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	0	0	0	25	25	-	-

Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative udgifter for Skatteforvaltningen på 11,3 mio. kr. i 2022, 44,4 mio. kr. i 2023, 10,8 mio. kr. i 2024, 10,9 mio. kr. i 2025, 10,6 mio. kr. i 2026, 9,7 mio. kr. i 2027, 5,4 mio. kr. i 2028 og 4,4 mio. kr. årligt fra 2029 og frem. Udgifterne kan henføres til sagsbehandling, vejledning og udvikling af systemunderstøttelse.

Skatteforvaltningen gennemfører i øjeblikket en række store, komplekse it-udviklingsprojekter, som særligt frem mod udgangen af 2024 lægger beslag på Skatteforvaltningens it-udviklingskapacitet. It-understøttelsen skal derfor prioriteres sammen med andre højt prioriterede it-udviklingsopgaver i Skatteforvaltningen. De eventuelle administrative udgifter til it-understøttelse vil skulle prioriteres inden for Skatteministeriets rammer og it-udviklingskapacitet. Disse rammer forventes fastsat i forbindelse med en forventet kommende flerårsaftale for skattevæsenet.

For så vidt angår de syv principper for digitaliseringsklar lovgivning bemærkes det, at bestemmelserne i lovforslaget er udarbejdet så enkelt og klart som muligt. De foreslåede ordninger er så vidt muligt udformet via objektive kriterier, så administrationen af de foreslåede ordninger i videst muligt omfang kan it-understøttes. I forhold til lovforslagets del om en forenklet model for lønindeholdelse bemærkes, at eksisterende løsninger for digital kommunikation kan understøtte forslaget, og at forslaget tager udgangspunkt i eksisterende lovgivning, hvorved begreber og data genbruges.

3.1. Nedsættelse af inddrivelsesrenten m.v.

Med lovforslaget nedsættes inddrivelsesrentesatsen og rentegodtgørelsen, der udbetales af Gældsstyrelsen, med 4 procentpoint fra og med den 1. januar 2023.

En nedsættelse af inddrivelsesrentesatsen reducerer den offentlige saldo i form af færre renteindtæg-

ter. Reduktionen vil imidlertid være begrænset, da størstedelen af de tilskrevne inddrivelsesrenter afskrives, da de ikke skønnes at kunne inddrives. Nedsættelsen af inddrivelsesrentesatsen vil derfor forbedre den offentlige saldo i form af færre afskrivninger af inddrivelsesrenter.

Skatteministeriets kursværdimodel anvendes til at skønne over nettoeffekten af de færre tilskrevne inddrivelsesrenter og de færre afskrivninger af inddrivelsesrenter af både den eksisterende og den nye gæld. Modellen beregner kursværdien af persongælden til det offentlige inkl. tilskrivning af inddrivelsesrenter. Kursværdien angiver den del af den gælden inkl. tilskrivning af inddrivelsesrenter, som forventes at kunne inddrives via lønindeholdelse over en 20-årige periode på baggrund af bl.a. en diskonteringsrente på 4 pct. samt den enkelte skyldners gæld, alder og indkomst.

Det bemærkes, at kursværdimodellen forudsætter, at alle fordringer er retskraftige og kan sættes i lønindeholdelse, hvilket isoleret set overvurderer kursværdien. Omvendt forudsætter kursværdimodellen ikke, at der kan inddrives via modregning i overskydende skat og offentlige ydelser eller via frivillige betalinger eller afdragsordninger, hvilket isoleret set undervurderer kursværdien.

Ultimo 2021 udgør den samlede gæld til det offentlige ca. 144 mia. kr., hvoraf inddrivelsesrenter udgør 32 mia. kr. Skatter og afgifter udgør ca. 64 pct. af gælden, mens øvrige offentlige fordringer udgør ca. 36 pct. Gældens kursværdi udgør ca. 35 mia. kr. Den lave kursværdi afspejler, at en meget stor andel af gælden kan henføres til skyldnere, som med deres nuværende indkomst og gæld ikke forventes at blive gældfri i løbet af 20 år.

I statsregnskabet opgøres gælden til kursværdi. En nedsættelse af inddrivelsesrentesatsen vil derfor have en stor finansårsvirkning i det år, hvor rentenedsættelsen indarbejdes i kursværdimodellen. Det skyldes, at nedsættelsen af inddrivelsesrentesatsen reducerer renteindtægterne i de efterfølgende 20 år af den eksisterende gæld, hvilket tilbagediskonteres til det år, hvor rentenedsættelsen indarbejdes i modellen.

Førsteårsvirkningen på den offentlige saldo er væsentligt lavere end finansårsvirkningen. Det skyldes, at det kun er statsregnskabets nedskrivninger af skatte og afgifter, som udgiftsføres i nationalregnskabet. Øvrige offentlige restancer udgiftsføres først i nationalregnskabet, når restancerne endeligt afskrives.

Den del af lovforslaget, der vedrører en nedsættelse af inddrivelsesrenten mv., skønnes at medføre et umiddelbart mindreprovenu på ca. 1.025 mio. kr. i 2023 og ca. 150 mio. kr. i 2024 til 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et mindreprovenu på ca. 1.000 mio. kr. i 2023, ca. 125 mio. kr. i 2024 til 2026 og ca. 100 mio. kr. i 2030. Den varige virkning efter tilbageløb og adfærd skønnes til et mindreprovenu på ca. 125 mio. kr.

Forslaget har ingen økonomiske konsekvenser for regioner og kommuner.

Tabel 2. Provenumæssige konsekvenser ved nedsættelse af inddrivelsesrenten mv.

Mio. kr. (2022-niveau)	2023	2024	2025	2026	2030	Varigt	Finansår 2023
Umiddelbar virkning	-1.025	-150	-150	-150	-150	-150	-
Virkning efter tilbageløb	-1.000	-125	-125	-125	-100	-125	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	-1.000	-125	-125	-125	-100	-125	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	0	0	0	0	0	-	-

3.2. Forenklet model for lønindeholdelse

Med lovforslaget udvides muligheden for at foretage lønindeholde fra skyldnere med en nettoindkomst under 125.310 kr. (2022-niveau) for skyldnere uden forsørgerpligt og 156.260 kr. (2022-niveau) for skyldnere med forsørgerpligt. Udvidelsen indebærer, at alle gældstyper omfattes, og der anvendes en fast

afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt.

For skyldnere med en nettoindkomst over 156.200 kr. (2022-niveau) for skyldnere uden forsørgerpligt og 191.640 kr. (2022-niveau) for skyldnere med forsørgerpligt forhøjes de gældende afdragsprocenter og den maksimale afdragsprocentsats forhøjes fra 40 pct. til 60 pct. Den maksimale afdragsprocentsats på 60 pct. nås ved en nettoindkomst på henholdsvis 434.880 kr. (2022-niveau) om året og 395.070 kr. (2022-niveau) om året for skyldnere med og uden forsørgerpligt.

Skatteministeriets kursværdimodel anvendes til at skønne over det merprovenu, som den udvidede mulighed for at foretage lønindeholdelse vil medføre i form af færre afskrivninger af både eksisterende og ny gæld.

Den del af lovforslaget, der vedrører en forenklet model for lønindeholdelse, skønnes at medføre et umiddelbart merprovenu på ca. 4.125 mio. kr. i 2023 og ca. 325 mio. kr. i 2024 og 2025, ca. 275 mio. kr. i 2026 og ca. 30 mio. kr. i 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et merprovenu på ca. 4.075 mio. kr. i 2023, ca. 250 mio. kr. i 2024 og 2025 og ca. 175 mio. kr. i 2026-2030. Den varige virkning efter tilbageløb og adfærd skønnes til ca. 300 mio. kr.

Den umiddelbare virkning for kommunerne skønnes til ca. 25 mio. kr. i 2025 til 2030.

Tabel 3. Provenumæssige konsekvenser ved en forenklet model for lønindeholdelse

Mio. kr. (2022-niveau)	2023	2024	2025	2026	2030	Varigt	Finansår 2023
Umiddelbar virkning	4.125	325	325	275	300	450	-
Virkning efter tilbageløb	4.075	250	250	175	175	300	-
Virkning efter tilbageløb og adfærd	4.075	250	250	175	175	300	-
Umiddelbar virkning for kommunerne	0	0	25	25	25	-	-

3.3. Indførelse af ny ordning for eftergivelse (»ret og pligt-ordningen«)

Den del af lovforslaget, der vedrører en ny eftergivelsesordning, skønnes ikke at have provenumæssige konsekvenser.

3.4. Mulighed for afskrivning af mindre gældsposter

Den del af lovforslaget, der vedrører en mulighed for afskrivning af mindre gældsposter, skønnes ikke at have nævneværdige provenumæssige konsekvenser.

4. Økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

Forslaget om at nedsætte af inddrivelsesrenten vil indebære, at virksomheder m.v., der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil opleve en lavere forrentning af gælden.

Forslaget om afskrivning af mindre gældsposter vil indebære, at virksomheder m.v., der har småbeløb under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i visse tilfælde vil få disse afskrevet.

Lovforslaget vurderes ikke i øvrigt at ville have økonomiske og administrative konsekvenser for erhvervslivet m.v.

5. Administrative konsekvenser for borgerne

Lovforslaget vurderes ikke at indebære administrative konsekvenser for borgerne.

6. Klimamæssige konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at have klimamæssige konsekvenser.

7. Miljø- og naturmæssige konsekvenser

Forslaget vurderes ikke at have miljø- og naturmæssige konsekvenser.

8. Forholdet til EU-retten

Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.

9. Hørte myndigheder og organisationer m.v.

Et udkast til lovforslag har i perioden fra den 1. juli 2022 til den 18. august 2022 været sendt i høring hos følgende myndigheder og organisationer m.v.:

3F, Advokatsamfundet, Ankestyrelsen, Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, ATP, borger- og retssikkerhedschefen i Skatteforvaltningen, Bryggeriforeningen, Business Danmark, Børnerådet, CEPOS, Cevea, Dansk Aktionærforening, Dansk Arbejdsgiverforening, Dansk Ejendomsmæglerforening, Dansk Energi, Dansk Erhverv, Dansk Fjernvarme, Dansk Told & Skatteforbund, Danske Advokater, Danske Vandværker, DANVA, Datatilsynet, Den Danske Dommerforening, DI, DI Byggeri, Domstolsstyrelsen, Ejendomsdanmark, Ejerlejlighedernes Landsforening, Erhvervsstyrelsen – Team Effektiv Regulering, FDM, FH – Fagbevægelsens Hovedorganisation, Finans Danmark, Finansforbundet, Finanstilsynet, Foreningen af Danske Skatteankenævn, Foreningen Danske Revisorer, Forsikring & Pension, FSR – danske revisorer, HOFOR, HORESTA, ISOBRO, IT-Branchen, Justitia, Kapitalmarked Danmark, KL, Kraka, Kristelig Arbejdsgiverforening, Kristelig Fagforening, Landbrug & Fødevarer, Landsskatteretten, Mellempfolkeligt Samvirke, Nationalbanken, Oxfam IBIS, Rådet for Socialt Udsatte, SEGES, Skatteankestyrelsen, SMVdanmark, SRF Skattefaglig Forening og Ældre Sagen.

10. Sammenfattende skema

	Positive konsekvenser/ mindreudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)	Negative konsekvenser/ merudgifter (hvis ja, angiv omfang/ Hvis nej, anfør »Ingen«)
Økonomiske konsekvenser for stat, kommuner og regioner	Lovforslaget skønnes samlet set at medføre et umiddelbart merprovenu på ca. 3.100 mio. kr. i 2023, ca. 150 mio. kr. i 2024 og 2025, ca. 125 mio. kr. i 2026 og ca. 150 mio. kr. i 2030. Efter tilbageløb og adfærd skønnes et merprovenu på ca. 3.075 mio. kr. i 2023, ca. 125 mio. kr. i 2024 og 2025, ca. 50 mio. kr. i 2026 og ca. 75 mio. kr. i 2030. Den varige virkning efter tilbageløb og adfærd skønnes til ca. 200 mio. kr.	Ingen.
Implementeringskonsekvenser for stat, kommuner og regioner	Ingen.	Lovforslaget vurderes isoleret set at medføre administrative udgifter for Skatteforvaltningen på 11,3 mio. kr. i 2022, 44,4 mio. kr. i 2023, 10,8 mio. kr. i 2024, 10,9 mio. kr. i

		2025, 10,6 mio. kr. i 2026, 9,7 mio. kr. i 2027, 5,4 mio. kr. i 2028 og 4,4 mio. kr. årligt fra 2029 og frem.
Økonomiske konsekvenser for erhvervslivet	Forslaget om at nedsætte af inddrivelsesrenten vil indebære, at virksomheder m.v., der har gæld under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, vil opleve en lavere forrentning af gælden. Forslaget om afskrivning af mindre gældsposter vil indebære, at virksomheder m.v., der har småbeløb under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, i visse tilfælde vil få disse afskrevet.	Ingen.
Administrative konsekvenser for erhvervslivet	Ingen.	Ingen.
Administrative konsekvenser for borgerne	Ingen.	Ingen.
Klimamæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Miljø- og naturmæssige konsekvenser	Ingen.	Ingen.
Forholdet til EU-retten	Lovforslaget indeholder ikke EU-retlige aspekter.	
Er i strid med de principper for implementering af erhvervsrettet EU-regulering/ Går videre end minimumskrav i EU-regulering (sæt X)	Ja	Nej X

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

I § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at skatteministeren kan fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan videregive oplysninger til kreditoplysningsbureauer om en virksomheds restance for de typer af krav, der nævnes i § 10 a.

Bestemmelsen blev sammen med § 4 a om adgang til særskilt lønindeholdelse – hjemlen til særskilt lønindeholdelse findes i dag i § 10 a – indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved lov nr. 252 af 30. marts 2011, der hviler på lovforslag nr. L 95, jf. Folketingstidende 2010-11, 1. samling, A, L 95 som fremsat. I det fremsatte lovforslag anføres i pkt. 3.4.2 på side 6 om baggrunden, at der

under kommuneaftalen blev indgået en aftale om, at der i forhold til personer skulle kunne iværksættes særskilt lønindeholdelse til dækning af visse små restancer som f.eks. kontrolafgifter. Da anvendelsen af lønindeholdelse er begrænset til personer, fandtes det i forhold til virksomheder nødvendigt med tilsvarende smidige og let administrerbare inddrivelsesmidler for disse små restancer, og et sådant initiativ ville være at benytte indberetning til kreditoplysningsbureauer som et pressionsmiddel, således at de mere indgribende og ressourcetunge inddrivelsesmidler måske ikke var nødvendige. Herved ville der kunne ske indberetning af en selvstændigt erhvervsdrivendes kontrolafgifter, selv om restancen lå under beløbsgrænsen på 7.500 kr. i den daværende persondatalov.

Beløbsgrænsen på 7.500 kr. fremgik af den tidligere persondatalovs § 16, stk. 1, nr. 2, der er videreført i databeskyttelseslovens § 16, stk. 1, nr. 2. Efter denne bestemmelse kan oplysninger om gæld til det offentlige videregives til et kreditoplysningsbureau, hvis 1) det følger af lov eller bestemmelser fastsat i henhold til lov eller 2) den samlede gæld er forfalden og overstiger 7.500 kr., idet der dog ikke heri må indgå gældsposter, der er omfattet af en overholdt aftale om henstand eller afdragsvis betaling, jf. dog stk. 2 og 3 (med krav om, jf. stk. 2, at den samlede gæld administreres af samme inddrivelsesmyndighed, og, jf. stk. 3, at 1) gælden kan inddrives ved udpantning, og der er fremsendt to rykkere til skyldneren, 2) der er foretaget eller forsøgt foretaget udlæg for kravet, 3) kravet er fastslået ved endelig dom, eller 4) det offentlige har erhvervet skyldnerens skriftlige erkendelse af den forfaldne gæld).

Bemyndigelsen i § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er ikke blevet udnyttet til at fastsætte sådanne regler.

Det foreslås, at § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, således at »for de typer af krav, der er nævnt i § 10 a« ændres til »bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed«.

Efter den foreslåede ændring vil det af § 3, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgå, at skatteministeren kan fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan videregive oplysninger til kreditoplysningsbureauer om en virksomheds restance bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Forslaget skyldes den i lovforslagets § 1, nr. 12, foreslåede ophævelse af § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Den ændrede henvisning gælder det nuværende indhold af § 10 a. Når også tilbagebetalingskrav, der skyldes såkaldte negative korrektioner af en indeholdelsespligtigs indberetning af indeholdt A-skat m.v., hvorved et overskydende beløb kan være udbetalt med urette til skyldneren, medtages i den ændrede formulering af § 3, stk. 2, skyldes det, at det ikke er givet, at tilbagebetalingskravet vil kunne inddrives ved lønindeholdelse. Indehaveren af en enkeltmandsvirksomhed kan tidligere have modtaget A-indkomst, hvori særskilt lønindeholdelse skete, men nu modtager indehaveren måske udelukkende B-indkomst, hvorved lønindeholdelse vil være udelukket.

Til nr. 2

Det fremgår af § 4, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med

inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekompensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. § 4, stk. 5, anvendes alene ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1.

I § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at stk. 5 ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan herudover vælge, at stk. 5 ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af stk. 5 helt eller delvis skulle anvendes til dækning af en fordring, der er registreret i PSRM, og som tidligere har været registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvis dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

I § 4, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvis ikke at bestå, gælder de særlige regler i nr. 1-4, jf. dog stk. 9.

Det fremgår af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Af § 8 b, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. I 3. pkt. bestemmes, at renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Af 4. pkt. fremgår, at udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A dog tidligst forrentes fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Af § 8 b, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Endelig fremgår det af § 8 b, stk. 1, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. I § 8 b, stk. 2, 1. pkt., bestemmes, at beløb som nævnt i stk. 1 forrentes frem til det tidspunkt, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning. I 2. pkt. bestemmes, at overskydende beløb som nævnt i § 4, stk. 6, 1. pkt., og § 18 j, stk. 1, dog forrentes frem til det tidspunkt, der følger af § 4, stk. 7, og § 18 j, stk. 4. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst, jf. § 8 b, stk. 2, 3. pkt.

Det følger af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 1. og 2. pkt., at kompensationsbeløb efter stk. 1 udbetales senest 60 dage efter kravets indtræden, og at hvis kompensationsbeløbet er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning efter § 4 a i lov om offentlige betalinger m.v., forrentes beløbet med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5.

Af § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår det, at overskydende

beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen.

Det foreslås, at § 4, stk. 7, nr. 2, nyaffattes, så det af 1. pkt. fremgår, at overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., og frem til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet.

I modsat fald skal det overskydende beløb forrentes fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1, jf. det foreslåede 2. pkt. i § 4, stk. 7, nr. 2.

I medfør af § 8 b, stk. 2, 1. pkt., skal en udbetaling forrentes til og med tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, men dette vil forudsætte, at en rentetilskrivning i medfør af § 8 b, stk. 1, er påbegyndt forinden.

Som det fremgår af § 8 b, stk. 1, 3. pkt., tilskrives renten fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Ifølge 4. og 5. pkt. forrentes udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A dog tidligst fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører, mens krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, hvilket indebærer, at renten tilskrives fra den 1. januar i året efter modtagelsen af beløbet hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 75, stk. 4, 4. pkt.

Følgende eksempel kan fremføres:

Et kompensationsbeløb på 10.000 kr. efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 16. november 2022 inklusive et tillæg efter § 76, stk. 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer den 17. november 2022 afgørelse om modregning med gæld under inddrivelse i inddrivelsessystemet PSRM. Den 12. januar 2023 tilbagekaldes en af de fordringer, der indgik i modregningen, med det fulde beløb på 1.113 kr. som følge af en indbetaling fra skyldner direkte til fordringshaver den 15. november 2022.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. overføres til korrektionspuljen for PSRM den 12. januar 2023. Korrektionspuljen opgøres den 10. februar 2023.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. skal – fordi kompensationsbeløbet, som de 1.113 kr. stammer fra, ikke inden modregningen nåede at blive forrentet efter § 8 b, stk. 1, 5. pkt. – derfor forrentes fra og med den 1. januar 2023 (dvs. det rentestarttidspunkt, der med den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige følger af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt.,) til og med den 10. februar 2023 (dvs. det rentesluttidspunkt, der følger af den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige).

Ændres eksemplet, så afgørelsen om modregning i kompensationsbeløbet først træffes efter årsskiftet, vil der i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt., allerede være påbegyndt en rentetilskrivning, der varer til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I dette tilfælde vil det overskydende beløb skulle forrentes fra og med dagen efter denne modregningsbeslutning til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, jf. den foreslåede regel i § 4, stk. 7, nr. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Af 3. pkt. i § 4, stk. 7, nr. 2, skal det fremgå, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, dog forrentes fra og med dagen for betalingen, jf. stk. 4, 2. pkt. Det foreslåede 3. pkt. svarer med en uændret ordlyd til den gældende bestemmelse i 2. pkt.

Af 4. pkt., der med en uændret ordlyd svarer til den gældende bestemmelse i 3. pkt., skal det fremgå, at overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighe-

dens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives.

Det skal af 5. pkt., der er nyt, fremgå, at krav på compensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der indgår i det overskydende beløb efter 1. og 3. pkt., dog forrentes med rentesatsen i medfør af § 8 b, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslåede 5. pkt. vil betyde, at krav på compensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der som overskydende beløb placeres i en korrektionspulje for PSRM og derfor omfattes af rentereglerne korrektionspuljerentereglerne i § 4, stk. 7, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fremover vil blive forrentet med rentesatsen efter § 8 b, stk. 1, 1. pkt., og ikke med rentesatsen efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Ifølge gældende regler er rentesatsen ens i begge tilfælde, jf. henvisningen i begge bestemmelser til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, men med lovforslagets § 1, nr. 8, foreslås rentesatsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nedsat med 4 pct. Krav på compensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der ikke er placeret i en korrektionspulje, vil derimod fortsat skulle forrentes efter reglerne i stk. 4, dvs. med en med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Forslaget vil i øvrigt kun have betydning for rentesatsen for rentegodtgørelsen og ikke for f.eks. starttidspunktet for forrentningen.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 21, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der omhandler forrentning af overskydende beløb, der placeres i en korrektionspulje for DMI.

Endelig skal det af 6. pkt. fremgå, at renten ikke medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Bestemmelsen svarer med en uændret ordlyd til den gældende bestemmelse i 4. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 3

Det fremgår af § 4, stk. 5, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, anvendes det overskydende beløb til dækning af fordringer under inddrivelse hos skyldneren, jf. dog stk. 6-10. Dækning ved anvendelse af et overskydende beløb efter 1. pkt. sker i henhold til stk. 1-4 og uden afgivelse af modregningsmeddelelse til skyldner. Var fordringen rentebærende, skal det overskydende beløb være inklusive de renter, der er tilskrevet fordringen. Skyldner har ikke krav mod restanceinddrivelsesmyndigheden i form af rentekomensation som følge af anvendelsen af det overskydende beløb, jf. 1. pkt. § 4, stk. 5, anvendes alene ved inddrivelsen af fordringer, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, jf. § 18 j, stk. 1.

I § 4, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at stk. 5 ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der opstår i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og hidrører fra modregning med en fordring under inddrivelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan herudover vælge, at stk. 5 ikke finder anvendelse for overskydende beløb, der i medfør af stk. 5 helt eller delvis skulle anvendes til dækning af en fordring, der er registreret i PSRM, og som tidligere har været registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, eller som er blevet delvis dækket med virkning fra et tidspunkt, der ligger efter betalingstidspunktet for det overskydende beløb.

I § 4, stk. 7, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at for overskydende beløb, hvor stk. 5 ikke finder anvendelse, jf. stk. 6, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved modregning,

jf. § 7, stk. 1, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvis ikke at bestå, gælder de særlige regler i nr. 1-4, jf. dog stk. 9.

Af § 4, stk. 7, nr. 3, fremgår, at beløb i korrektionspuljen kan anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der i § 4, stk. 7, nr. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at », eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a« udgår af ordlyden.

Forslaget skyldes, at det i lovforslagets § 1, nr. 12, foreslås at ophæve § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige som følge af forslaget om en ny model for lønindeholdelse, hvorefter alle fordringstyper – på nær visse civilretlige fordringer, jf. bilag 1 til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – skal kunne inddrives ved lønindeholdelse, uanset om skyldneren har en årlig nettoindkomst under lavindkomstgrænsen, jf. de almindelige bemærkninger til lovforslagets pkt. 2.1. Det vurderes derfor, at der ikke længere bør gælde nogen begrænsning for, hvilke fordringer der kan modregnes i krav på udbetaling fra korrektionspuljen.

Til nr. 4

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, har siden den 1. januar 2022 været 7,55 pct. pr. år.

Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst kan udgifter til renter efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke fradrages, jf. § 5 b.

Det foreslås, at § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, så »§ 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.« ændres til »rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

Forslaget betyder, at rentesatsen for inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil blive nedsat med 4 pct. I forhold til den aktuelle rentesats for inddrivelsesrenten på 7,55 pct. pr. år vil det indebære, at rentesatsen for inddrivelsesrenten nedsættes til 3,55 pct. pr. år.

Forslaget betyder herudover, at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først vil få virkning for inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, 5 hverdage efter datoen for ændringen. Forslaget har til formål at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden

har tilstrækkelig tid til at tage højde for en ændring af inddrivelsesrentesatsen som følge af en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Som beskrevet ovenfor består renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, således dels af en referencesats, der fastsættes af Nationalbanken henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år, dels af et tillæg, der kan ændres hvert andet år af justitsministeren efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet. Efter gældende regler vil en ændring af denne rente indebære, at inddrivelsesrenten efter § 5 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige tilsvarende skal ændres. Da inddrivelsesrenten tilskrives dagligt, vil en ændring heraf i løbet af f.eks. den 1. januar eller 1. juli imidlertid medføre, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan have udsendt påkrav, gældsopgørelser, tilsigelser m.v., inden rentesatsen kunne nå at blive justeret i inddrivelsessystemerne, hvilket vil betyde, at skyldnere kan have fået oplyst en forkert rentesaldo. Dette vil indebære, at der for alle igangværende inddrivelsesskridt vil være behov for en manuel gennemgang af, om der er blevet anvendt en forkert rentesats. Den betydelige mængde opgaver, der vil opstå som følge heraf (p.t. ca. 200.000 opgaver, som må forventes at stige løbende), vil – foruden at belaste inddrivelsessystemernes funktionalitet – medføre ressourcemæssige udfordringer for restanceinddrivelsesmyndigheden. Hvis den gennemsnitlige sagsbehandlingstid pr. opgave er 10 minutter, vil estimatet på 200.000 opgaver således kræve ca. 33.000-35.000 timers arbejde (svarende til 16-17 årsværk), hvilket vil kunne undgås med nærværende forslag.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 5

Det følger af § 5, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyndigheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet. Renten er en simpel rente, som beregnes på baggrund af det antal dage, der er gået, siden renteberegningen begyndte. Det indebærer, at der hver dag påløber et nyt rentekrav, som forfalder til betaling, straks det påløber.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, har siden den 1. januar 2022 været 7,55 pct. pr. år.

Det foreslås, at der i § 5, *stk. 1*, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes et nyt punktum efter 1. pkt., hvorefter renten efter 1. pkt. ikke kan blive mindre end 0 pct.

Forslaget skal sikre, at inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke kan blive negativ. Det sikres hermed, at en skyldner ikke kan opleve, at gæld til det offentlige tilskrives en negativ rente og dermed bliver mindre, som følge af at gælden ikke betales.

Til nr. 6

Det fremgår af § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der for udsendelse af rykkerskrivelse vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, skal betales et rykkergebyr på 140 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Det foreslås, at der i § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsættes », jf. dog stk. 2« efter »til restanceinddrivelsesmyndigheden«.

Den foreslåede ændring skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 7, om indsættelse af en ny § 6, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fraviger udgangspunktet i § 6, stk. 1, om, at der betales rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelser.

Til nr. 7

Når restanceinddrivelsesmyndigheden rykker for betaling af gæld under inddrivelse, foreskriver § 6, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der skal betales et rykkergebyr på 140 kr. for udsendelse af rykkerskrivelsen vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden.

Loven indeholder ikke en generel mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan undlade at pålægge rykkergebyret. Rykkergebyret skal således med de gældende regler som altovervejende udgangspunkt opkræves i alle tilfælde, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden udsender en rykkerskrivelse i tilknytning til inddrivelsen.

§ 6, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige giver mulighed for i særlige tilfælde at fravige hovedreglen om, at der betales et rykkergebyr på 140 kr. ved udsendelse af en rykkerskrivelse, jf. § 6, 1. pkt.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som § 6, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at der ikke skal betales rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelse, hvis beløbet, der rykkes for, er på under 200 kr.

Beløbet, der rykkes for, skal forstås som størrelsen af beløbet på opgørelsestidspunktet for rykkerskrivelsen.

Den foreslåede regel skal ses i sammenhæng med den foreslåede mulighed for afskrivning af mindre gældsposter. Formålet med den foreslåede regel i § 6, stk. 2, er således at sikre, at skyldneren vil kunne rykkes for betaling af gælden, inden restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvorvidt der skal ske afskrivning efter den foreslåede afskrivningsmulighed, uden at skyldnerens samlede gæld kommer til at overstige grænsen på 200 kr. Skyldneren vil på den måde blive tilskyndet til at betale gælden, samtidig med at afskrivningsmuligheden består, i det omfang at skyldneren ikke betaler gælden efter modtagelse af rykkeren.

Til nr. 8

Bestemmelsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har til formål at harmonisere rentesatsen for udbetalinger fra det offentlige, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, da forskellige rentesatser for den enkelte udbetaling vanskeliggør en automatiseret renteberegning. Det fremgår således af bestemmelsen, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, har siden den 1. januar 2022 været 7,55 pct. pr. år.

Det foreslås, at § 8 b, stk. 1, 1. pkt., ændres, så der efter »§ 5, stk. 1 og 2« indsættes », med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

Forslaget betyder, at rentegodtgørelsessatsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil blive nedsat med 4 pct. I forhold til den aktuelle rente i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, på 7,55 pct. pr. år vil det indebære, at rentegodtgørelsessatsen nedsættes til 3,55 pct. pr. år. Herudover betyder forslaget, at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først vil få virkning for rentegodtgørelsessatsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 22, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglerne i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Baggrunden for den foreslåede ændring af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., er, at det i bemærkningerne til denne rentegodtgørelsesregel, jf. Folketingstidende 2020-21, A, L 232 som fremsat, side 106, er forudsat, at rentegodtgørelsen skal modsvare de påløbne inddrivelsesrenter for den pågældende periode, hvilket nødvendiggør en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglen, når det med lovforslagets § 1, nr. 4, foreslås at nedsætte inddrivelsesrenten.

Den foreslåede ændring af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har derfor – sammen med lovforslagets § 1, nr. 22, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – til formål at fastholde den regelforenkling, der ved lov nr. 1239 af 11. juni 2021 blev gennemført ved at harmonisere den procentmæssige størrelse af rentegodtgørelser ydet efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hermed bevares de fordele, der ved regelforenklingen blev opnået i forhold til dels it-understøttelsen af rentegodtgørelsesreglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dels mindre kompleksitet i sagsbehandlingen af visse manuelle opgaver, hvori der indgår beregning af rentegodtgørelse. Hertil kommer, at det systemmæssigt ikke vil være muligt at anvende en differentieret rentesats for rentegodtgørelse af overskydende beløb, der indgår i en korrektionspulje.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 9

Bestemmelsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har til formål at harmonisere rentesatsen for udbetalinger fra det offentlige, der overføres til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning, da forskellige rentesatser for den enkelte udbetaling vanskeliggør en automatiseret renteberegning. Det fremgår således af bestemmelsen, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

Bestemmelsen i § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal understøtte administrationen af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl, og som derfor overføres til en korrektionspulje.

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb,

kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det fremgår af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer heraf. Det samme gælder efter stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Det følger herudover af § 18 j, stk. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Det følger endvidere af 4. pkt., at skyldneren ikke inden for fristen kan kræve beløbet tilbagebetalt, men at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, forrentes dog fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet, jf. § 18 j, stk. 4, 3. pkt.

Bestemmelsen i § 18 l i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal mindske kompleksiteten ved håndteringen af nedskrivninger, som fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, foretager på en fordring efter dens overførsel til PSRM, men med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i systemerne DMI eller SAP38, og eventuelt på sigt muliggøre en delvis automatiseret løsning.

Det fremgår af § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, oplyser over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning.

I andre tilfælde, hvor rentegodtgørelsen vedrørende et tilbagebetalingsbeløb ikke er reguleret i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, sker forrentningen i stedet efter den praksis, der er beskrevet i afsnit A. A. 12.3 i Den juridiske vejledning 2022-2 fra Skatteforvaltningen, hvorefter der ligeledes ydes rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 1, at renten efter forfaldsdagen fastsættes til en årlig rente, der svarer til den fastsatte referencesats med et tillæg på 8 pct. Som referencesats anses i denne lov den officielle udlånsrente, som Danmarks Nationalbank har fastsat henholdsvis pr. den 1. januar og den 1. juli det pågældende år.

Det følger af rentelovens § 5, stk. 2, at justitsministeren hvert andet år efter forhandling med Danmarks Nationalbank og Erhvervsministeriet kan ændre renten, dog således at det i stk. 1 nævnte tillæg ikke kan fastsættes til mindre end 8 pct.

Renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, har siden den 1. januar 2022 været 7,55 pct. pr. år.

Det foreslås, at der indsættes en ny bestemmelse som § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der fastsætter, at beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke reguleres af denne lov, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Forslaget betyder, at rentegodtgørelsessatsen i andre tilfælde end dem, der er reguleret i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil blive nedsat med 4 pct. I forhold til den aktuelle rente i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, på 7,55 pct. pr. år vil det indebære, at rentegodtgørelsessatsen nedsættes til 3,55 pct. pr. år. Herudover betyder forslaget, at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først vil få virkning for sådanne rentegodtgørelsessatser 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og lovforslagets § 1, nr. 22, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglerne i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede bestemmelse vil alene have betydning for beløb, der skal tilbagebetales sammen med en rentegodtgørelse. Den foreslåede bestemmelse vil f.eks. kunne være relevant i tilfælde, hvor der efter den praksis, der er beskrevet i afsnit A. A. 12.3 i Den juridiske vejledning 2022-2 fra Skatteforvaltningen, skal tilbagebetales et beløb sammen med en rentegodtgørelse, fordi en tidligere gennemført inddrivelsesindsats efterfølgende har vist sig at have været uberettiget. Derimod vil den foreslåede bestemmelse ikke omfatte rentetilskrivning ved f.eks. restanceinddrivelsesmyndighedens ikke rettidige betaling sagsomkostninger efter rentelovens § 8 a eller af fakturaer.

Den foreslåede bestemmelse herudover vil alene have betydning for rentegodtgørelsessatsen og vil dermed f.eks. ikke ændre på, i hvilke situationer en skyldner vil være berettiget til rentegodtgørelse, og fra hvilket tidspunkt en sådan rentegodtgørelse vil skulle tilskrives.

Den foreslåede bestemmelse i § 8 c i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har derfor – sammen med de foreslåede ændringer af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., og § 18 j, stk. 4, 2. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., jf. lovforslagets § 1, nr. 8 og 21 – til formål at fastholde den regelforenkling, som der ved lov nr. 1239 af 11. juni 2021 blev gennemført ved at harmonisere den procentmæssige størrelse af rentegodtgørelser ydet efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hermed bevares de fordele, som der ved regelforenklingen blev opnået i forhold til dels it-understøttelsen af rentegodtgørelsesreglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dels mindre kompleksitet i sagsbehandlingen af visse manuelle opgaver, hvori der indgår beregning af rentegodtgørelse. Hertil kommer, at det systemmæssigt ikke vil være muligt at anvende en differentieret rentesats for rentegodtgørelse af overskydende beløb, der indgår i en korrektionspulje.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 10

I § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er det bestemt, at restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Det foreslås, at der i § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister« ændres til »registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem«.

Det foreslås således, at det af bestemmelsen i stedet skal fremgå, at afgørelsen om lønindeholdelse registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem.

Forslaget er en konsekvens af forslaget i § 4 om ophævelse af lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 187 af 16. februar 2015.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 11

Efter § 10, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan fordringer omfattet af denne lov med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger inddrives ved lønindeholdelse, medmindre andet følger af bilag 1, der i afsnit I, nr. 1, gør en generel undtagelse med hensyn til civile retlige fordringer. Af bilag 1, nr. 1, litra a, fremgår, at lønindeholdelse dog kan ske for:

i. Bibliotekers krav på erstatning for udlånsmateriale, som skyldner har beskadiget eller ikke har afleveret efter sit hjemlån. Det er dog en betingelse, at skyldner skriftligt har anerkendt kravet, medmindre kravet vedrører erstatning for udlånsmateriale, der ikke er afleveret af skyldner, og det pågældende bibliotek tilbyder en kvittering ved aflevering af lånte materialer.

ii. Fordringer, der udspringer af en garanti, som fordringshaver har stillet for en boligtagers kontrakt-mæssige forpligtelser over for ejendommens ejer til at istandsætte boligen ved fraflytning.

iii. Statens regreskrav efter § 10 a, stk. 5, i lov om arbejdsskadesikring, § 1 a, stk. 2, i lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og § 17 i lov om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser, i det omfang statens regreskrav mod skadevolderen kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

iv. Andre fordringer end de i nr. iii nævnte, der ifølge lovgivningen tilkommer en fordringshaver omfattet af denne lov. Det er dog en forudsætning, at de betingelser, der ifølge den pågældende lovgivning stilles, for at kravet tilkommer fordringshaver, er opfyldt.

v. Krav på erstatning, hvis kravet kan tvangsfuldbyrdes efter retsplejelovens § 478.

vi. Underholdsbidrag.

Efter § 10, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse indberettes ifølge § 10, stk. 2, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

I § 10, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til Skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan

fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Dette er sket i § 13 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Dette er sket i bekendtgørelsens § 17. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100.

I § 10, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomstens størrelse, og at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten. Dette er sket i § 13, jf. § 10, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i stk. 1-3 uanset afvigende bestemmelser i den øvrige lovgivning også finder anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

I § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat tilsvarende finder anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 10, stk. 7, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at Skatteforvaltningen opgør de indeholdte beløb efter denne bestemmelse og sender dem til Det Fælles Lønindeholdelsesregister. Er der indeholdt mere efter denne bestemmelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de i stk. 1 nævnte beløb, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse efter stk. 1, jf. stk. 7, 2. pkt. Skatteministeren fastsætter ifølge stk. 7, 3. pkt., nærmere regler om opgørelser efter 1. pkt. Reglen i § 10, stk. 7, 2. pkt., er i praksis blevet fortrængt af § 4, stk. 3, hvoraf følger, at hvis alle fordringer, der omfattes af en afgørelse om lønindeholdelse, er blevet dækket, og er der efter den sidste lønindeholdelse et overskydende beløb, kan beløbet uden modregningserklæring anvendes til at dække øvrige fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved lønindeholdelse.

Endelig bestemmes i § 10, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 3 og 4, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrukket tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministeren.

Bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder i § 13 nærmere regler om lønindeholdelse.

I § 13, stk. 2, bestemmes, at afgørelse om indeholdelse træffes efter reglerne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og at indeholdelsen sker med en procentdel (lønindeholdelsesprocent) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst reduceret med fradragsbeløbet efter skattekortet, jf. dog bekendtgørelsens § 17 om de typer af A-indkomst, der er friholdt for adgangen til lønindeholdelse, f.eks. kontanthjælp og SU, jf. nedenfor. I bekendtgørelsens § 10 reguleres den såkaldte tabeltrækmetode, hvorefter det beløb, der månedligt skal afdrages på skyldnerens gæld, fastsættes ud fra skyldnerens årlige nettoindkomst og den afdragsprocent, der skal anvendes for det nettoindkomstinterval, hvori skyldnerens nettoindkomst er placeret. Tabeltrækmetoden kan føres tilbage til lovforslag nr. L 149, jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701 f., hvor det i pkt. 2.1.2.3 om lovforslagets ændringer i den dagældende kildeskattelovs § 73 om lønindeholdelse bl.a. anføres, at indeholdelsesprocenten skulle kunne gradueres efter nettoindkomsten, således at indeholdelsesprocenten vil være stigende med

nettoindkomsten. Blandt ændringerne i § 73 indgik indsættelsen af en bemyndigelse i § 73, stk. 3, 4. pkt., hvorefter skatteministeren skulle kunne fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering. Det anføres, at bemyndigelsen bl.a. skulle kunne anvendes til at fastsætte vejledende beløbsgrænser m.v., som skulle være retningsgivende for fastsættelsen af den procentdel af skyldnerens lønindtægt, hvormed lønindeholdelsen skulle ske. Det anføres også, at der ville skulle fastsættes nedre indkomstgrænser for, hvornår der vurderedes at være betalingsevne. Det anføres med henvisning til dagældende praksis ved inddrivelse hos kontanthjælpsmodtagere, at der som udgangspunkt ikke vurderedes at være nogen betalingsevne hos skyldnere, der modtog kontanthjælp, og at der derfor ville skulle tages udgangspunkt i kontanthjælpsniveauet efter skat for enlige kontanthjælpsmodtagere over 25 år med og uden børn. Med hjemmel i bl.a. den dagældende kildeskattelovs § 73, stk. 3, blev den første bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige udstedt, jf. bekendtgørelse nr. 995 af 19. oktober 2005, der trådte i kraft den 1. november 2005. Tabellen var optaget i bekendtgørelsens § 5, stk. 1.

Af SKM-meddelelse SKM2021. 630. GÆLDST fremgår tabellen med de indkomstintervaller, der skal anvendes for 2022:

Ikke forsørgerpligt over for børn			Forsørgerpligt over for børn
Afdragsprocent (pct.)	Nettoindkomstinterval pr. år (kr.)		Afdragsprocent (pct.)
5	125.310	156.259	0
6	156.260	165.109	4
7	165.110	173.949	4
8	173.950	182.799	4
9	182.800	191.639	4
10	191.640	200.489	5
11	200.490	209.329	6
12	209.330	218.179	7
13	218.180	227.019	8
14	227.020	235.869	9
15	235.870	244.709	10
16	244.710	253.559	11
17	253.560	262.399	12
18	262.400	271.249	13
19	271.250	280.089	14
20	280.090	288.939	15
21	288.940	297.779	16
22	297.780	306.629	17
23	306.630	315.469	18
24	315.470	324.319	19
25	324.320	333.159	20

26	333.160	342.009	21
27	342.010	350.849	22
28	350.850	359.699	23
29	359.700	368.539	24
30	368.540	377.379	25
31	377.380	386.229	26
32	386.230	395.069	28
33	395.070	403.919	29
34	403.920	412.759	30
35	412.760	421.609	31
36	421.610	430.449	32
37	430.450	439.299	33
38	439.300	448.139	34
39	448.140	456.989	35
40	456.990	465.829	36
40	465.830	474.679	37
40	474.680	483.519	38
40	483.520	492.369	39
40	492.370	∞	40

Det fremgår, at for en skyldner uden forsørgerpligt over for børn skal den årlige nettoindkomst udgøre mindst 125.310 kr., før inddrivelse ved afdragsordning (og tilsvarende lønindeholdelse) kan ske, mens den for en skyldner med en sådan forsørgerpligt skal udgøre mindst 156.260 kr. Afdragsprocenten ligger mellem 5 og 40 pct. for skyldnere uden den nævnte forsørgerpligt, mens den ved en forsørgerpligt ligger mellem 4 og 40 pct. For en skyldner, hvis årlige nettoindkomst i 2022 udgør f.eks. 160.000 kr., vil afdragsprocenten være 6 pct., hvis skyldneren ikke har forsørgerpligt over for børn, mens den ved en sådan forsørgerpligt vil være 4 pct. Ved nettoindkomsten forstås ifølge § 10, stk. 1, 2. pkt., den årlige indkomst inklusive indtægter omfattet af § 17, fratrukket arbejdsmarkedsbidrag, pensionsindbetalinger foretaget af en arbejdsgiver, ATP-bidrag, bidrag til den obligatoriske pensionsordning og skat, jf. dog stk. 6 og 11.

I § 13, stk. 3, bestemmes, at ved afgørelsen om lønindeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Dette anses for at være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fastsættes som afdragsprocenten efter reglerne i § 10, stk. 1, ganget med den årlige nettoindkomst efter samme bestemmelse, dernæst divideret med samme nettoindkomst, efter at denne forinden er reduceret med det årlige fradragbeløb efter skattekortet, og endelig ganget med det antal procent, som trækprocenten efter forskudsopgørelsen ligger under 100 pct., jf. dog stk. 7. Hvis den således beregnede lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent. Hvis den lønindeholdelsesprocent, der er fastsat efter 2. og 3. pkt., må antages at føre til overdækning af gælden, som denne er opgjort i varslet, inden for den første måned, hvor der foretages lønindeholdelse, fastsættes en reduceret lønindeholdelsesprocent. Ved vurderingen af, om overdækning af gælden vil ske, medregnes gebyr for

afgørelsen og renter, som måtte påløbe frem til førstkommande månedsskifte, efter at lønindeholdelsen er gennemført. Den reducerede lønindeholdelsesprocent, der modsvarer det opgjorte beløb, rundes op til nærmeste hele procent. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct.

Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen indeholder i afsnit G. A. 3.1.2.5 et eksempel på, hvorledes lønindeholdelsesprocenten fastsættes efter tabeltrækmetoden.

I § 13, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt skal varsle skyldneren om, at lønindeholdelse agtes iværksat. Varslet skal angive betalingsevnen efter § 10, stk. 1, og hvilken indkomst der er lagt til grund ved beregningen af betalingsevnen eller betalingsevnen efter § 18, stk. 2. Varslet skal endvidere angive den beregnede lønindeholdelsesprocent efter reglerne i § 13, stk. 3, 2. og 3. pkt., eller § 18, stk. 1, 1. og 2. pkt. Varslet skal herudover indeholde oplysning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter fornyet varsel kan ændre lønindeholdelsesprocenten, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig før eller efter iværksættelsen af lønindeholdelsen. Sammen med varslet om lønindeholdelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden stille et budgetschema til rådighed for skyldneren og oplyse, at skyldneren kan udfylde og indsende skemaet, og at oplysningerne vil indgå i vurderingen af, om lønindeholdelse kan gennemføres og med hvilken indeholdelsesprocent. Skyldneren skal have en frist på mindst 14 dage til indsendelse af budgetschemaet.

I § 13, stk. 5, bestemmes, at hvis skyldneren ikke indsender budgetschemaet, kan lønindeholdelsen iværksættes i overensstemmelse med varslet eller med en reduceret lønindeholdelsesprocent, jf. stk. 3, 4. pkt., eller med en justeret lønindeholdelsesprocent, jf. stk. 3, 7. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter straks skyldneren om afgørelsen. Underretningen skal være skriftlig og angive gældens art og størrelse.

I § 13, stk. 6, bestemmes, at lønindeholdelse dog kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldner ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige.

I § 13, stk. 7, bestemmes, at hvis skyldneren indsender budgetschemaet, vurderer restanceinddrivelsesmyndigheden, om der, hvis lønindeholdelsen iværksættes, overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Vurderingen sker efter reglerne i kapitel 7. Viser vurderingen, at der ikke er betalingsevne, kan der bevilges henstand, jf. § 11. §§ 11 og 12 om henholdsvis henstand og mulighed for ved henstand at foretage og realisere udlæg, foretage modregning, herunder indtrædelse, gennemføre særskilt lønindeholdelse og afbryde forældelsen ved afgørelse efter § 18 a, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige finder tillige anvendelse på vurderinger efter § 13, stk. 7, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Kapitel 7 omhandler den individuelle (konkrete) betalingsevnevurdering, der beskrives nedenfor.

I § 13, stk. 8, bestemmes, at hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om at iværksætte lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel, herunder kan lønindeholdelsen foretages med lønindeholdelsesprocenten efter stk. 3, 2. og 3. pkt., henholdsvis kapitel 7, bortset fra § 18, stk. 1, 4. pkt., uanset at der er foretaget lønindeholdelse med en reduceret lønindeholdelsesprocent efter § 13, stk. 3, 4. pkt., eller § 18, stk. 1, 4. pkt., eller en justeret lønindeholdelsesprocent efter § 13, stk. 3, 7. pkt. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvornår der skal træffes en ny afgørelse efter stk. 8, 1. pkt.

I § 13, stk. 9, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om en ændret lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig. Hvis den ændrede afgørelse baseres på en vurdering af, at skyldners betalingsevne er forhøjet, skal restanceinddrivelsesmyndigheden iagttage reglerne om varsel i stk. 4.

I § 13, stk. 10, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal gennemføre en betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 7, hvis skyldneren som følge af væsentligt ændrede økonomiske forhold anmoder herom. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan dog afvise at foretage en betalingsevnevurdering, når denne findes at være uden betydning for afgørelsens udfald.

I § 17, stk. 1, bestemmes, at lønindeholdelse efter § 13 ikke kan foretages i følgende A-indkomster:

- 1) Integrationsydelse efter § 22 i lov om aktiv socialpolitik.
- 2) Uddannelseshjælp, herunder aktivitetstillæg, efter §§ 23 og 24 i lov om aktiv socialpolitik.
- 3) Kontanthjælp, herunder aktivitetstillæg, efter § 25 i lov om aktiv socialpolitik.
- 4) Ressourceforløbsydelse efter §§ 68 og 69 j i lov om aktiv socialpolitik.
- 5) Løbende ydelser i henhold til lov om arbejdsskadesikring.
- 6) Ydelser, som er nævnt under nr. 5, efter lov om erstatning til tilskadekomne værnepligtige m.fl. og efter lov om erstatning og godtgørelse til tidligere udsendte soldater og andre statsansatte med sent diagnosticeret posttraumatisk belastningsreaktion.
- 7) Ydelser, som er nævnt under nr. 5, efter §§ 19-22 i lov om erstatning til besættelsestidens ofre.
- 8) Krigs-ulykkesforsikringsrente efter lov om krigs-ulykkesforsikringsrente til enker efter visse fiskere.
- 9) Løbende ydelser i henhold til lov om invalideforsørgelse.
- 10) Skattepligtig elevstøtte m.m. i henhold til lov om arbejdsmarkedsuddannelser m.v.
- 11) Skoleydelse, der udbetales af produktionsskoler i henhold til § 17 i lov om produktionsskoler.
- 12) Skolepraktikydelser, der ydes til elever efter § 66 k, stk. 1, i lov om erhvervsuddannelser.
- 13) Skoleydelse, der ydes til elever efter § 66 t, stk. 1, i lov om erhvervsuddannelser.
- 14) Refusionsberettiget løn m.v. efter § 7 a, stk. 2, og godtgørelse efter § 11, stk. 1 og 2, i lov om Arbejdsgivernes Uddannelsesbidrag.
- 15) Statens voksenuddannelsesstøtte (SVU), der udbetales til uddannelsessøgende i henhold til lov om statens voksenuddannelsesstøtte.
- 16) Elevstøtte, der ydes efter lov om vejledning om uddannelse og erhverv samt pligt til uddannelse, beskæftigelse m.v.
- 17) Skoleydelse i henhold til § 3, stk. 3, og § 5, stk. 3 og 4, i lov om erhvervsgrunduddannelse m.v.
- 18) Godtgørelse i henhold til lov om godtgørelse og tilskud til befordring ved deltagelse i erhvervsrettet voksen- og efteruddannelse.
- 19) Skattepligtige stipendier, der udbetales i henhold til SU-loven.
- 20) Tilskud, som ph.d.-studerende modtager fra stipendiegiver til afholdelse af rejseudgifter til studierejser i Danmark og i udlandet, herunder den godskrevne værdi af billetter og lignende, når ydelsen berettiger den ph.d.-studerende til supplerende ph.d.-stipendium efter SU-lovens § 52.
- 21) Stipendium til dækning af leveomkostninger efter universitetsloven.
- 22) Stipendium til dækning af leveomkostninger efter lov om stipendier til visse udenlandske studerende ved korte og mellemlange videregående uddannelser.

Efter § 17, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om, at der ikke kan foretages lønindeholdelse i andre A-indkomster end de i stk. 1 nævnte, mens det i stk. 3 bestemmes, at indeholdelsespligtige, der udbetaler sådan A-indkomst, rekvirerer et skattekort m.v., hvori indeholdelsesprocenten for A-skat tillagt lønindeholdelsesprocenten for den særskilte lønindeholdelse er angivet separat.

I kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige reguleres den individuelle (konkrete) betalingsevnevurdering, der anvendes, hvis tabeltrækmetoden i § 10 ikke skal

anvendes. Ligesom det er tilfældet med tabeltrækmetoden, jf. ovenfor, kan også reglerne om individuel betalingsevnevurdering ved lønindeholdelse føres tilbage til lovforslag nr. L 149, jf. Folketingstidende 2004-05, 2. samling, tillæg A, side 6701, hvor det i pkt. 2.1.2.2 anføres, at reglerne om individuel betalingsevnevurdering ved lønindeholdelse vil tage udgangspunkt i de regler, der følger af lovforslag nr. L 10 om ændring af konkursloven og konkursskatteloven (Revision af reglerne om gældssanering), jf. Folketingstidende 2004-05, tillæg A, i relation til gældssaneringer, således at der sikres overensstemmelse mellem principperne for betalingsevnevurderinger, herunder rådighedsbeløb, på inddrivelsesområdet og inden for generel insolvensret.

Den individuelle betalingsevnevurdering efter kapitel 7 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er beskrevet i afsnit G. A. 3.1.2.4.3 i Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen.

I kapitlets første bestemmelse, § 18, bestemmes i stk. 1, at den maksimale lønindeholdelsesprocent fastsættes som det månedlige afdrag efter stk. 2 ganget med 100 og divideret med den månedlige A-indkomst, efter at denne forinden er reduceret med det månedlige fradrag beløb efter skattekortet. Hvis den således beregnede lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct. Hvis den lønindeholdelsesprocent, der er fastsat efter bekendtgørelsens § 18, stk. 1, 1.-3. pkt., må antages at føre til overdækning af gælden, som denne er opgjort i varslet, inden for den første måned, hvor der foretages lønindeholdelse, fastsættes en reduceret lønindeholdelsesprocent. Ved vurderingen af, om overdækning af gælden vil ske, medregnes gebyr for afgørelsen og renter, som måtte påløbe frem til førstkommende månedsskifte, efter at lønindeholdelsen er gennemført. Den reducerede lønindeholdelsesprocent, der modsvarer det opgjorte beløb, rundes op til nærmeste hele procent.

Den juridiske vejledning 2022-1 fra Skatteforvaltningen indeholder i afsnit G. A. 3.1.2.5 et eksempel på, hvorledes lønindeholdelsesprocenten fastsættes ved en konkret betalingsevneberegning.

I § 18, stk. 2, bestemmes, at det månedlige afdrag til betaling af gælden udgøres af skyldnerens og dennes ægtefælles månedlige nettoindkomst, jf. § 19, med fradrag af følgende udgifter:

- 1) Rimelige udgifter til bolig, jf. § 20.
- 2) Nettoudgifter til husstandens mindreårige hjemmeboende børn, jf. § 21.
- 3) Udgifter til samvær med mindreårige børn, jf. §§ 21 og 22.
- 4) Bidragsforpligtelser, jf. § 23.
- 5) Udgifter til særlige behov, jf. § 24.
- 6) Udgifter til ganske særlige behov, jf. § 25.
- 7) Et rådighedsbeløb, jf. § 26.
- 8) Ydelser på ægtefællens gæld, jf. § 27.
- 9) Ydelser på anden gæld, jf. § 28.

I § 18, stk. 3, bestemmes, at det månedlige afdrag efter stk. 2 ikke kan overstige skyldnerens nettoindkomst opgjort efter § 19.

I § 18, stk. 4, bestemmes, at det månedlige afdrag udgøres af skyldnerens nettoindkomst med fradrag af udgifterne i stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne i stk. 2, nr. 1-7, hvis en af følgende betingelser er opfyldt:

- 1) Skyldnerens gæld i al væsentlighed er stiftet før påbegyndelse af samlivet med ægtefællen.
- 2) Der samtidig træffes afgørelse om eftergivelse.
- 3) Der samtidig afsiges gældssaneringskendelse vedrørende skyldnerens ægtefælle.
- 4) Ægtefællen afdrager offentlig gæld.

I § 18, stk. 5, bestemmes, at stk. 4, nr. 1, ikke finder anvendelse, hvis ægtefællens nettoindkomst er lavere end halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7. Stk. 4, nr. 2, finder ikke anvendelse, hvis skyldnerens eller ægtefællens nettoindkomst er lavere end summen af den pågældendes udgifter efter stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7.

I § 18, stk. 6, bestemmes, at i de tilfælde, der er nævnt i stk. 5, 2. pkt., betales alene afdrag vedrørende den gæld, der påhviler den af ægtefællerne, hvis nettoindkomst er tilstrækkelig til at dække summen af den pågældendes udgifter efter stk. 2, nr. 9, og halvdelen af udgifterne efter stk. 2, nr. 1-7.

Ved den individuelle betalingsevnevurdering fastsættes nettoindkomsten efter bekendtgørelsens § 19. I stk. 1 bestemmes, at nettoindkomsten opgøres separat for skyldneren og dennes ægtefælle, jf. dog § 29, stk. 2.

I § 19, stk. 2, bestemmes, at som indkomst medregnes alle indtægter, herunder indtægter omfattet af § 17, bortset fra:

1) Indtægter fra godtgørelser, forsikringssummer m.v., der kompenserer modtageren for en ikkeøkonomisk skade.

2) Børne- og ungeydelse, børnetilskud, børnebidrag, børnepension og andre indtægter, der vedrører husstandens børn.

3) Boligstøtte og andre boligydelse.

I § 19, stk. 3, bestemmes, at som indtægt medregnes endvidere:

1) Udbetalinger af skyldnerens pensionsordninger opgjort efter afgiftsberigtigelse i henhold til pensionsbeskatningslovens regler.

2) Udbetalinger af erstatning for tab af erhvervsevne, tab af forsørger og lignende.

I § 19, stk. 4, bestemmes, at nettoindkomsten udgør indtægten i stk. 2 og 3 med fradrag af:

1) Skat, arbejdsmarkedsbidrag, ATP-bidrag og bidrag til den obligatoriske pensionsordning.

2) Pensionsindbetalinger, der foretages af arbejdsgiveren.

3) Rimelige omkostninger ved erhvervlsen af indkomsten, herunder månedlige udgifter ud over 820 kr. (jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallet for 2022) til offentlig transport eller under særlige omstændigheder forventede og forudsete udgifter til løbende drift og vedligeholdelse af motorkøretøj.

4) Kontingent til arbejdsløshedskasse og fagforening.

5) Bidrag til efterlønsordning.

6) Et beløb svarende til kirkeskatten i bopælskommunen, når der betales et beløb, der svarer til eller overstiger kirkeskatten, til et anerkendt trossamfund. Betales et mindre beløb end kirkeskatten, fradrages alene dette mindre beløb. Fradrages kirkeskat efter nr. 1, kan der ikke fradrages yderligere beløb til trossamfund.

§§ 20-28 indeholder nærmere regler om de fradrag, der skal foretages i den månedlige nettoindkomst for at beregne det månedlige beløb, der skal afdrages på skyldnerens gæld.

I § 20 bestemmes, at nettoboligudgiften udgør udgifter til lejebetaling, ydelser på prioritetsgæld, fællesudgifter vedrørende ejendommen, ejendomsskat, ejendomsværdiskat, el, gas, vand, varme, renovation og lignende samt bygnings- og brandforsikring for skyldneren, dennes ægtefælle og husstandens hjemmeboende mindreårige børn med fradrag af boligstøtte og andre ydelser, der tilfalder husstanden i kraft af boligen. Der kan efter § 18, stk. 2, alene fradrages en rimelig nettoboligudgift.

I § 21, stk. 1, bestemmes, at udgifter til husstandens mindreårige hjemmeboende børn kun kan fradrages efter § 18, stk. 2, hvis udgifterne efter stk. 3, nr. 1, 3 og 4, overstiger indtægterne efter stk. 2 (nettoindkomsten). Udgiften efter stk. 3, nr. 2, kan altid fradrages.

I § 21, stk. 2, bestemmes, at som indtægt medregnes børne- og ungeydelse, børnetilskud, børnebidrag,

børnepension og andre indtægter, der vedrører barnet og ikke hidrører fra barnets personlige formue eller selvstændige arbejdsindsats.

I § 21, stk. 3, bestemmes, at som udgifter medregnes:

- 1) Udgifter vedrørende pasning af barnet.
- 2) Rimelige udgifter, som en skyldner eller dennes ægtefælle har i forbindelse med et mindreårigt barns samvær med den anden forælder, hvor barnet ikke har folkeregisteradresse.
- 3) Udgifter til barnets særlige behov, jf. § 24, og barnets ganske særlige behov, jf. § 25.
- 4) Et rådighedsbeløb, der afhænger af barnets alder. Rådighedsbeløbet udgør 1.850 kr. om måneden for børn indtil det fyldte 2. år, 2.360 kr. om måneden for børn fra og med det fyldte 2. år og indtil det fyldte 7. år og 3.400 kr. om måneden for børn fra og med det fyldte 7. år og indtil det fyldte 18. år, jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallene for 2022.

I § 21, stk. 4, bestemmes, at nettoudgiften opgøres separat for hvert barn.

I § 22 bestemmes, at som udgifter til samvær med børn medregnes rimelige udgifter, som en skyldner eller dennes ægtefælle har til samvær med et mindreårigt barn, som ikke har samme folkeregisteradresse som skyldneren. I stk. 2 bestemmes, at hvis der er fælles forældremyndighed over et barn, der opholder sig lige meget hos begge forældre, kan der hos den af forældrene, hvor barnet ikke er tilmeldt folkeregisteret, i stedet for udgifter til samvær efter § 18, stk. 2, fradrages et beløb, der efter en konkret vurdering udgør halvdelen eller mere af rådighedsbeløbet efter § 21, stk. 3, nr. 4.

I § 23, stk. 1, bestemmes, at som bidragsforpligtelser medregnes skyldnerens og dennes ægtefælles pligt til at betale børnebidrag og underholdsbidrag. I stk. 2 bestemmes, at den del af børnebidraget, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, ikke kan overstige størrelsen af det bidrag, der kan fastsættes i medfør af kapitel 2 i lov om børns forsørgelse. I § 23, stk. 3, bestemmes, at den del af underholdsbidraget, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, ikke kan overstige størrelsen af det bidrag, der kan fastsættes i medfør af kapitel 5 i lov om ægteskabs indgåelse og opløsning.

I § 24 bestemmes, at som udgifter til særlige behov kan medregnes nødvendige udgifter til medicin, behandlinger, transport m.v., der afholdes på grund af kronisk sygdom eller handicap hos skyldneren eller dennes ægtefælle. Det beløb, der kan fradrages efter § 18, stk. 2, udgør den afholdte udgift fratrukket ydelser, erstatninger, tilskud m.v., der er ydet direkte til dækning af udgiften, og ydelser, godtgørelser m.v., der er af personlig karakter og må antages at skulle kompensere for en ikkeøkonomisk skade, hvis der er en åbenbar årsagssammenhæng mellem det forhold, der har udløst ydelsen, godtgørelsen m.v., og udgiften til medicin m.v.

I § 25 bestemmes, at rimelige udgifter til ganske særlige behov for skyldneren eller dennes husstand undtagelsesvist kan fradrages efter § 18, stk. 2, jf. dog § 21, stk. 1.

Af § 26 følger, at rådighedsbeløbet i 2022 udgør 6.790 kr. om måneden, og har skyldneren en ægtefælle, forhøjes rådighedsbeløbet med 4.720 kr., jf. SKM2021. 630. GÆLDST om tallene for 2022.

I § 27 bestemmes, at ydelser på gæld, som ægtefællen hæfter for, kan fradrages efter § 18, stk. 2, i det omfang afdragenes størrelse ikke overstiger ægtefællens nettoindkomst, jf. § 19, med fradrag af halvdelen af udgifterne efter § 18, stk. 2, nr. 1-7. Gæld, der vedrører ægtefællens nuværende bolig og transportmiddel, kan ikke fradrages efter denne bestemmelse, hvis ydelsen herpå er godkendt ved opgørelse af udgift til rimelig bolig, jf. § 18, stk. 2, nr. 1, eller ved opgørelse af nettoindkomsten, jf. § 19, stk. 4, nr. 3.

I § 28 bestemmes, at ydelser på studiegæld, tilbagebetalingspligtige sociale ydelser og ydelser, der betales på afdragsordninger omfattet af § 2, stk. 3, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og afdragsordninger omfattet af bekendtgørelsens § 10, eller som inddrives ved lønindeholdelse efter

§ 13, kan fradrages efter § 18, stk. 2. Ydelser på privat gæld, der vedrører erhvervelser omfattet af retsplejelovens § 509 om det såkaldte transbeneficium, kan endvidere fradrages efter § 18, stk. 2.

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 blev der med § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en hjemmel til såkaldt særskilt lønindeholdelse for visse fordringstyper. Bestemmelsen, der ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev flyttet til § 10 a, indeholder i dag i stk. 1 hjemmel til særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Efter stk. 2 fastsætter skatteministeren nærmere regler for denne lønindeholdelse. Det er sket i § 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 14, stk. 2, bestemmes, at ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal der levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levestandard. Dette vil normalt være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt.

Østre Landsret har i 2013 – i en afgørelse offentliggjort som SKM2013. 149. ØLR – i en konkret sag fundet, at et månedligt rådighedsbeløb på 3.000 kr. – eller 3.200 kr., når udgifterne til skyldnerens bil ikke medregnedes – var tilstrækkeligt til at opfylde kravet om, at en skyldner ved en særskilt lønindeholdelse skal kunne opretholde en beskeden levestandard.

I sagen havde skyldneren klaget over, at restanceinddrivelsesmyndigheden havde truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse for 30 ubetalte parkeringsafgifter. Skyldneren, der var under uddannelse, modtog kontanthjælp og uddannelseshjælp på samlet ca. 10.000 kr. netto pr. måned. Skyldneren, der ikke modtog boligstøtte, havde en månedlig udgift til bolig og el på små 5.500 kr. og betalte derudover månedligt 1.100 kr. i børnepenge.

Fogedretten, der ifølge § 18 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige træffer afgørelse i klagesager om lønindeholdelse for parkeringsafgifter, opretholdt afgørelsen om særskilt lønindeholdelse, der vedrørte en samlet gæld på knap 19.000 kr. Fogedretten lagde til grund, at skyldneren med en månedlig nettoindtægt på ca. 10.000 kr. og månedlige udgifter på i alt ca. 7.000 kr., herunder 200 kr. til drift af bil, jf. skyldnerens egen forklaring i sagen, havde et månedligt rådighedsbeløb på ca. 3.000 kr. og 3.200 kr. uden drift af bilen.

Fogedretten lagde vægt på, at Højesteret i en afgørelse fra 2012 – offentliggjort i Ugeskrift for Retsvæsen 2012, side 1081 – opretholdt et udlæg, som fogedretten den 12. august 2010 havde foretaget i skyldners bankindestående på ca. 49.000 kr., med godt 46.000 kr., således at skyldneren til sig og sin husstand, der ud over skyldneren selv bestod af en ægtefælle og to hjemmeboende børn på 12 og 15 år, var levnet et rådighedsbeløb på godt 2.800 kr. til resten af måneden. Skyldneren havde påstået udlægget tilsidesat med henvisning til transbeneficiet i retsplejelovens § 509, stk. 1, hvorefter udlæg ikke kan foretages i aktiver, bortset fra fast ejendom, der er nødvendige til opretholdelse af et beskeden hjem og en beskeden levestandard for skyldneren og dennes husstand.

Fogedretten fandt, at skyldneren uanset lønindeholdelsen med ca. 400 kr. om måneden var levnet tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levestandard, jf. også retsplejelovens § 509, stk. 1.

Fogedrettens afgørelse blev af skyldneren indbragt for Østre Landsret, der stadfæstede afgørelsen med henvisning til fogedrettens begrundelse.

Forbrugerprisindekset for november 2011, hvor restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse blev truffet, var 96,3. I maj 2022 udgjorde indekset 112,7. Lægges udviklingen i forbrugerprisindekset til grund, svarer et rådighedsbeløb på 3.000 kr. i november 2011 til et rådighedsbeløb på ca. 3.511 kr. i maj 2022.

§ 14, stk. 3, bestemmes, at den maksimale særskilte lønindeholdelsesprocent fastsættes som 400 kr. ganget med 100 og divideret med den månedlige A-indkomst, efter at denne forinden er reduceret med det månedlige fradragsbeløb efter skattekortet. Hvis den således beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent, dog mindst 1 pct. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct.

I § 14, stk. 4, bestemmes, at oplysninger fra indkomstregisteret lægges til grund ved beregning af A-indkomsten. Seneste måneds A-indkomst, som er tilgængelig for restanceinddrivelsesmyndigheden på beregningstidspunktet, anvendes som delgrundlag for beregning af den særskilte lønindeholdelsesprocent. Indkomstoplysninger for en måned anses for at være tilgængelige for restanceinddrivelsesmyndigheden efter udløbet af fristen for indberetning, jf. § 4, stk. 1, 1.-3. pkt., i lov om et indkomstregister. Hvis den anvendte måneds A-indkomst i indkomstregisteret afviger fra den forudgående måneds A-indkomst, anvendes den måneds indkomst, hvor indkomsten er højest. Den særskilte lønindeholdelse sker med en procentdel (særskilt lønindeholdelsesprocent) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst reduceret med fradragsbeløbet efter skattekortet.

I § 14, stk. 5, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om særskilt lønindeholdelse, selv om restancen er omfattet af en afdragsordning efter § 10, en lønindeholdelse efter § 13 eller en henstandsordning, som ikke efter sit indhold også sikrer mod særskilt lønindeholdelse.

I § 14, stk. 6, bestemmes, at ved afgørelsen om særskilt lønindeholdelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt varsle skyldneren om, at særskilt lønindeholdelse agtes iværksat. Varslet skal angive den beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent efter reglerne i stk. 3, 1. og 2. pkt., og hvilken indkomst der er lagt til grund ved fastlæggelsen af denne særskilte lønindeholdelsesprocent. Varslet skal herudover indeholde oplysning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan ændre den særskilte lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig før eller efter iværksættelsen af den særskilte lønindeholdelse. Ved varsling skal skyldneren have en frist på mindst 14 dage til at fremsætte indsigelse over for restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 14, stk. 7, bestemmes, at hvis skyldneren ikke fremsætter indsigelse, kan der iværksættes særskilt lønindeholdelse i overensstemmelse med varslet. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter straks skyldneren om afgørelsen. Underretningen skal være skriftlig og angive gældens art og størrelse.

I § 14, stk. 8, bestemmes, at særskilt lønindeholdelse dog kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldner ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige.

I § 14, stk. 9, bestemmes, at hvis skyldneren fremkommer med indsigelse, vurderer restanceinddrivelsesmyndigheden, om skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, kan opretholde en beskeden levefod. Viser vurderingen, at skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, bliver velfærdstruet, kan der bevilges henstand efter § 11, stk. 2.

I § 14, stk. 10, bestemmes, at hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om at iværksætte særskilt lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel med den hidtil anvendte procentsats eller anden procentsats, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens beregning udgør 400 kr. eller derunder, dog mindst med procentsatsen 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvornår der skal træffes en ny afgørelse efter stk. 10, 1. pkt.

I § 14, stk. 11, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden uden varsling kan træffe afgørelse om en ændret særskilt lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig, jf. dog stk. 3.

I § 14, stk. 12, bestemmes, at hvis der er indeholdt mere til en særskilt lønindeholdelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de af afgørelsen omfattede krav, kan det overskydende beløb anvendes til

dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse efter stk. 1.

Endelig bestemmes i § 14, stk. 13, at reglerne i § 10, § 11, stk. 1, § 13, § 17 og kapitel 7 ikke finder anvendelse på en særskilt lønindeholdelse. Det indebærer bl.a., at særskilt lønindeholdelse finder sted uden nogen betalingsevnevurdering, uden henstandsmulighed, medmindre skyldner udsættes for en velfærdstrussel, og i alle typer af A-indkomst, herunder f.eks. kontanthjælp og SU.

I § 10 i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat bestemmes, at indregnede restskatter, lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og arbejdsmarkedsbidrag samt A-skat inddækkes i følgende dækningsrækkefølge:

- 1) Lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.
- 2) Indregnet restskat.
- 3) Arbejdsmarkedsbidrag for det aktuelle indkomstår.
- 4) A-skat for det aktuelle indkomstår.

I § 11, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat bestemmes, at opgørelsen af lønindeholdte beløb efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages af Skatteforvaltningen på grundlag af den indeholdelsesprocent for A-skat henholdsvis den lønindeholdelsesprocent, som har dannet grundlag for indeholdelsesprocenten ifølge det skattekort eller bikort, der er gyldigt på tidspunktet for indeholdelsen, jf. § 13, stk. 2, og § 14, stk. 4, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

For de beløb, som restanceinddrivelsesmyndigheden herefter modtager, gælder dækningsrækkefølgen efter § 4, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Ifølge stk. 1 dækkes blandt de fordringer, der indgår i afgørelsen om lønindeholdelse efter § 10, først bøder og tvangsbøder (nr. 1), dernæst underholdsbidrag, idet private krav dog dækkes forud for offentlige krav, (nr. 2) og endelig andre fordringer (nr. 3). Er der inden for den enkelte kategori ikke dækning til alle krav, dækkes ud fra FIFO-princippet, idet den fordring, der først er modtaget til inddrivelse, dækkes først, jf. stk. 2, 1. pkt. Desuden gælder, at krav på rente dækkes forud for hovedkravet, jf. stk. 2, 2. pkt. For særskilt lønindeholdelse efter § 10 a har alene § 4, stk. 2, 1. og 2. pkt., betydning, da hverken bøder eller underholdsbidrag kan inddrives ved særskilt lønindeholdelse.

Det foreslås at ophæve § 10, stk. 3-8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og i stedet indsætte fem nye stykker, § 10, stk. 3-7, der i al væsentlighed gengiver indholdet i stk. 3-6 og 8. Den gældende bestemmelse i § 10, stk. 7, omtaler i 1. pkt. Det Fælles Lønindeholdelsesregister, der dog ikke findes længere, idet funktionen er overtaget af det ny inddrivelsessystem, PSRM, mens 2. pkt. vurderes at være overflødigt som følge af reglen i § 4, stk. 3, om overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen. Det følger af stk. 3, 2. pkt., at det overskydende beløb skal anvendes til dækning af fordringer, der er under inddrivelse og vil kunne inddrives ved den type inddrivelsesindsats, som det overskydende beløb stammer fra. Dette svarer til den gældende regel i § 10, stk. 7, 2. pkt., om overskydende beløb ved lønindeholdelse.

Med disse ændringer vil der alene være én form for lønindeholdelse, og den nærmere udformning af den ændrede model for lønindeholdelse foreslås at skulle foretages ved at gennemføre ændringer i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der vil dog være behov for at foretage enkelte justeringer i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det foreslås således som nævnt at ophæve § 10, stk. 3-8, og i stedet indsætte nye bestemmelser som stk. 3-7.

Det foreslås i *stk. 3, 1. pkt.*, at indeholdelse efter stk. 1 skal kunne foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3, 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 3, 2. pkt.*, at indeholdelsen skal ske med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne. Bestemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af gældende regler.

Betalingsevnen vil blive beregnet ved anvendelse af tabeltrækmetoden eller ved en individuel betalings-
evnevurdering, hvis skyldneren anmoder om en sådan, hvilket dog vil forudsætte, at skyldnerens årlige
nettoindkomst ligger på eller over lavindkomstgrænsen.

Det foreslås i *stk. 3, 3. pkt.*, at betalingsevnen skal kunne fastsættes ud fra indkomstens størrelse. Be-
stemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af gældende regler.

Allerede efter gældende regler gælder, at hvad enten betalingsevnen beregnes efter tabeltrækmetoden
eller ved en individuel betalingsevnevurdering, vil skyldnerens nettoindkomst indgå i vurderingen.

Det foreslås i *stk. 3, 4. pkt.*, at restanceinddrivelsesmyndigheden skal fastsætte den procentdel (indehol-
delsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til
indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb. Bestemmelsen er ny, men fastslår, hvad der allerede følger af
gældende regler.

Det foreslås i *stk. 3, 5. pkt.*, at indeholdelsesprocenten skal meddeles til Skatteforvaltningen og indgå
i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Bestemmelsen svarer til den gældende
bestemmelse i stk. 3, 3. pkt.

Lønindeholdelsesprocenten efter det foreslåede 4. pkt. vil således blive lagt sammen med den inde-
holdelsesprocent, der skal anvendes til brug for indeholdelse af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, jf.
kildeskattelovens § 48, stk. 5, sidste pkt., således at den indeholdelsespligtige alene skal anvende en
samlet trækprocent.

Det foreslås i *stk. 3, 6. pkt.*, at ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det
nødvendige til eget og familiens underhold. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 3,
4. pkt.

Bestemmelsen skal varetage det grundlæggende hensyn, at en skyldner trods lønindeholdelsen skal være
i stand til at sikre sig og sin families underhold.

Det foreslås i *stk. 3, 7. pkt.*, at ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten skal den samlede indeholdel-
sesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke kunne overstige 100. Bestemmelsen svarer til den
gældende bestemmelse i stk. 3, 7. pkt.

Det foreslås i *stk. 4*, at stk. 1-3 uanset afvigende bestemmelser i den øvrige lovgivning også skal
finde anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v. Bestemmelsen svarer til den
gældende bestemmelse i stk. 5.

Det foreslås i *stk. 5*, at reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73
A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer,
kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat skal finde tilsvarende anvendelse for
beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i § 10 i lov om inddrivelse af gæld til
det offentlige. Bestemmelsen svarer til den gældende bestemmelse i stk. 6.

Da den indeholdelsespligtige i forbindelse med lønindeholdelse skal foretage indeholdelsen i skyldne-
rens A-indkomst med en samlet indeholdelsesprocent, er det naturligt, at de nævnte bestemmelser, der
vedrører indeholdelsen af A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, også skal finde anvendelse ved en lønindehol-
delse.

Det foreslås i *stk. 6, 1. pkt.*, at skatteministeren skal kunne fastsætte nærmere regler om fremgangsmå-
den ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevur-
dering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af
A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. stk. 3, samt om behandlingen af skyldnerens eventuelle
indsigelser mod lønindeholdelsen.

Bestemmelsens første del er ny i forhold til de gældende regler, og den fastslår nu eksplicit, at skatteministeren bemyndiges til at fastsætte de regler, der er nødvendige til understøttelse af gennemførelsen af lønindeholdelse. Derudover indeholder den bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om bl.a. betalingsevnevurdering, og den indeholder tillige en bemyndigelse til at fastsætte nærmere regler om behandlingen af de indsigelser, som en skyldner måtte have i forhold til en varslet eller iværksat lønindeholdelse. Bestemmelsen i § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige om særskilt lønindeholdelse foreslås som nævnt nedenfor i lovforslagets § 1, nr. 12, ophævet, og det vil derfor også gælde bemyndigelsen i § 10 a, stk. 2, til at fastsætte nærmere regler om særskilt lønindeholdelse. Bemyndigelsen i § 10 a, stk. 2, er udnyttet til bl.a. at fastsætte reglen i § 14, stk. 9, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige om skyldnerens indsigelse mod en særskilt lønindeholdelse. Der vil i den foreslåede nye lønindeholdelsesmodel være behov for en tilsvarende bestemmelse for skyldnere, der ikke kan anmode om en individuel betalingsevnevurdering, fordi deres nettoindkomst ligger under lavindkomstgrænsen.

Bemyndigelsen vil skulle anvendes til at fastsætte de nærmere regler til udmøntning af den nye model for lønindeholdelse.

Reglerne om varsling af en afgørelse om lønindeholdelse vil blive videreført, og det samme gælder adgangen for skyldner til at anmode om en individuel betalingsevnevurdering, hvis skyldneren har en nettoindkomst, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen, jf. nedenfor. Skyldnere, der alene modtager A-indkomst, der efter § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, skal ikke kunne anmode om en individuel betalingsevnevurdering, og det skal også gælde, hvis deres samlede nettoindkomst ligger på eller over lavindkomstgrænsen. Sådanne skyldnere og skyldnere med en nettoindkomst under lavindkomstgrænsen vil skulle kunne fremsætte indsigelse og anmode om en vurdering af, om lønindeholdelsen vil udsætte skyldneren og dennes husstand for en velfærdstrussel. I bekræftende fald vil skyldneren, som det allerede i dag er tilfældet ved særskilt lønindeholdelse, skulle bevilges henstand.

Efter de gældende regler, jf. § 14, stk. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, kan der i dag højst indeholdes 400 kr. pr. måned ved særskilt lønindeholdelse, der desuden er begrænset til få fordringstyper. Efter den politiske aftale »Nedbringelse af danskernes gæld til det offentlige« af 20. juni 2022 skal der fremover for skyldnere med en årlig nettoindkomst under lavindkomstgrænsen – for året 2022 er grænsen 125.310 kr. for skyldnere uden forsørgerpligt over for børn og 156.260 kr. for skyldnere med en sådan forsørgerpligt – kunne ske lønindeholdelse for samtlige fordringstyper, som i dag kan inddrives ved almindelig lønindeholdelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og frem for at indeholde et beløb på maksimalt 400 kr. pr. måned vil der skulle anvendes en fast afdragsprocent på 3 pct. af den årlige nettoindkomst for skyldnere med forsørgerpligt over for børn og 4 pct. for skyldnere uden en sådan forsørgerpligt. Lægges 2022-tallene til grund, vil der hos en skyldner uden forsørgerpligt og med en årlig nettoindkomst på 125.309 kr. månedligt skulle lønindeholdes ca. 417 kr., mens der hos en skyldner med forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 156.259 kr. månedligt vil skulle lønindeholdes ca. 390 kr. Det betyder således, at en skyldner uden forsørgerpligt og med en indtægt lige under lavindkomstgrænsen vil skulle afdrage et beløb svarende til det beløb på 400 kr., der anvendes ved særskilt lønindeholdelse, mens skyldnere med forsørgerpligt og/eller lavere indkomst vil skulle afdrage mindre beløb.

Aftalepartierne er også enige om at forhøje den maksimale afdragsprocentsats efter tabeltrækmetoden, jf. § 10, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, til 60 pct. Afdragsprocenten skal stige progressivt i takt med skyldners indkomst, dog således at stigningstakten er langsommere i bunden. Den maksimale afdragsprocentsats på 60 pct. nås ved en nettoindkomst på henholdsvis ca. 440.000 kr. om året og ca. 400.000 kr. om året for personer med og uden forsørgerpligt. Tabellen vil derfor skulle ændres, og dette vil skulle ske i medfør af skatteministerens bemyndigelse

i § 3, stk. 8, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, hvorefter skatteministeren kan fastsætte nærmere regler til gennemførelse af reglerne i stk. 1 og 3-7. Stk. 3 omhandler restanceinddrivelsesmyndighedens adgang til at fastsætte de afdragsordninger, der omhandles af bekendtgørelsens § 10.

Afdragsprocenten i den nye model for lønindeholdelse vil blive fastsat ud fra følgende tabel (beløbene er angivet ud fra 2022-niveauet), hvor lavindkomstgrænsen for skyldnere uden forsørgerpligt over for børn fortsat udgør 125.310 kr., mens den for skyldnere med forsørgerpligt fortsat udgør 156.260 kr.:

Ikke forsørgerpligt over for børn			Forsørgerpligt over for børn
Afdragsprocent (pct.)	Nettoindkomstinterval pr. år (kr.) (2022-niveau)		Afdragsprocent (pct.)
4	0	125.309	3
5	125.310	156.259	3
6	156.260	160.689	4
7	160.690	165.109	4
8	165.110	169.529	4
9	169.530	173.949	4
10	173.950	178.379	4
11	178.380	182.799	4
12	182.800	187.219	4
13	187.220	191.639	4
14	191.640	196.069	5
15	196.070	200.489	6
16	200.490	204.909	7
17	204.910	209.329	8
18	209.330	213.759	9
19	213.760	218.179	10
20	218.180	222.599	11
21	222.600	227.019	12
22	227.020	231.439	13
23	231.440	235.869	14
24	235.870	240.289	15
25	240.290	244.709	16
26	244.710	249.129	17
27	249.130	253.559	18
28	253.560	257.979	19
29	257.980	262.399	20
30	262.400	266.819	21

31	266.820	271.249	22
32	271.250	275.669	23
33	275.670	280.089	24
34	280.090	284.509	25
35	284.510	288.939	26
36	288.940	293.359	27
37	293.360	297.779	28
38	297.780	302.199	29
39	302.200	306.629	30
40	306.630	311.049	31
41	311.050	315.469	32
42	315.470	319.889	33
43	319.890	324.319	34
44	324.320	328.739	35
45	328.740	333.159	36
46	333.160	337.579	37
47	337.580	342.009	38
48	342.010	346.429	39
49	346.430	350.849	40
50	350.850	355.269	41
51	355.270	359.699	42
52	359.700	364.119	43
53	364.120	368.539	44
54	368.540	372.959	45
55	372.960	377.379	46
56	377.380	381.809	47
57	381.810	386.229	48
58	386.230	390.649	49
59	390.650	395.069	50
60	395.070	399.499	51
60	399.500	403.919	52
60	403.920	408.339	53
60	408.340	412.759	54
60	412.760	417.189	55

60	417.190	421.609	56
60	421.610	426.029	57
60	426.030	430.449	58
60	430.450	434.879	59
60	434.880	∞	60

Det skal fortsat være muligt for skyldneren at gøre indsigelse og klage, hvis skyldneren finder, at lønindeholdelsen ikke vil give skyldneren et tilstrækkeligt rådighedsbeløb. Skyldneren skal kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændigheder ved lønindeholdelse under lavindkomstgrænsen og anmode om individuel betalingsevnevurdering i forbindelse med lønindeholdelse på eller over lavindkomstgrænsen. Dog vil det skulle sikres, at der over for skyldnere, der har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, men som efter en individuel betalingsevnevurdering viser sig ikke at have nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne, der ligger under det beløb, der vil blive lønindeholdt hos en skyldner med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen, i udgangspunktet vil blive lønindeholdt et beløb, der er på omtrent samme niveau som og ikke lavere end det beløb, der vil blive lønindeholdt hos skyldnere med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen. Det vil således skulle sikres, at der over for alle skyldnere, som har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, og som efter en individuel betalingsevnevurdering enten ikke har nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne under de ovenfor nævnte ca. 417 kr. for skyldnere uden forsørgerpligt og ca. 390 kr. for skyldnere med forsørgerpligt, dog skal lønindeholdes med det månedlige afdragsbeløb, som ligger nærmest disse beløb. Lønindeholdelsen vil i så fald helt eller delvist reducere rådighedsbeløbet. Restanteinddrivelsesmyndigheden vil dog efter principperne om transgbeneficiet skulle påse, at skyldneren stadig vil kunne opretholde en beskeden levefod for sig og sin husstand.

Da inddrivelsessystemet PSRM, som anvendes til lønindeholdelse, kun tillader indeholdelse med hele procenter, er mindste lønindeholdelsesprocent 1 pct. I særlige tilfælde kan der opstå en situation, hvor det ved en individuel betalingsevneberegning viser sig, at en skyldner trods en høj indkomst alene har en betalingsevne på 417 kr./390 kr., jf. ovenfor, eller mindre som følge af f.eks. store udgifter til medicin. Når betalingsevnen er beregnet, vil der efterfølgende skulle ses på, hvilken lønindeholdelsesprocent der vil skulle anvendes for at nå frem til de nævnte mindstebeløb på 417 kr./390 kr. Her kan anvendelsen af den mindste lønindeholdelsesprocent på 1 pct. føre til indeholdelse af beløb, der ligger væsentligt over de 417 kr./390 kr. Der bør derfor være en værnsregel for at sikre at lønindeholdelse dog ikke iværksættes, hvis lønindeholdelse med 1 pct. vil føre til, at der hos skyldner månedligt lønindeholdes 500 kr. eller mere. På den måde sikres det, at en skyldner, der har en lønindkomst over lavindkomstgrænsen, men som reelt har en meget lav betalingsevne på grund af særlige udgifter, ikke risikerer en lønindeholdelse med et beløb på 500 kr. eller mere. Bemyndigelsen skal også kunne anvendes til at udmønte den beskrevne værnsregel.

Det foreslås i *stk. 6, 2. pkt.*, at skatteministeren endvidere skal kunne fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb. Bestemmelsen svarer til de gældende bestemmelser i *stk. 4, 2. pkt.*, og *stk. 7, 3. pkt.*, mens der er tale om en justering i forhold til den gældende bestemmelse i *stk. 3, 6. pkt.*, idet der ikke længere er tale om en friholdelse for lønindeholdelse i visse former for A-indkomst, men alene en begrænsning i omfanget af lønindeholdelse i visse former for A-indkomst.

Det er tanken, at der for skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen skal kunne foretages en begrænset lønindeholdelse i de typer af A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188

af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, dvs. kontanthjælp, SU m.v.

Det er også tanken, at der i forhold til skyldnere under lavindkomstgrænsen skal kunne foretages lønindeholdelse i alle former for A-indkomst, og skyldneren skal ikke kunne kræve en individuel betalingsevnevurdering efter reglerne i kapitel 7. Dette vil svare til, hvad der efter gældende regler gælder for særskilt lønindeholdelse, der også kan iværksættes over for skyldnere under lavindkomstgrænsen, jf. bekendtgørelsens § 14, stk. 13.

Som det fremgår ovenfor, er det tanken, at der hos skyldnere under lavindkomstgrænsen skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt. Lægges 2022-tallene til grund, vil der hos en skyldner uden forsørgerpligt og med en årlig nettoindkomst på 125.309 kr. skulle lønindeholdes ca. 417 kr. hver måned, mens der hos en skyldner med forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 156.259 kr. vil skulle lønindeholdes ca. 390 kr. hver måned.

Det er tilsvarende tanken, at der hos skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt, i de typer af A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, dvs. kontanthjælp, SU m.v.

For skyldnere med en indkomst på eller over lavindkomstgrænsen og med både A-indkomst, der ifølge § 17 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige er friholdt for almindelig lønindeholdelse, f.eks. SU, og anden A-indkomst, f.eks. løn, vil der således skulle kunne ske lønindeholdelse i både SU og løn. Lønindeholdelse i SU vil skulle ske på baggrund af samme afdragssats som for skyldnere med en nettoindkomst under lavindkomstgrænsen, mens lønindeholdelse i løn vil skulle ske med den i tabeltrækket fastsatte afdragssats, der svarer til skyldners nettoindkomst, jf. den ovenfor beskrevne model om skyldnere, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen.

Det vil formentlig i sjældne tilfælde kunne forekomme, at en skyldner med en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen udelukkende har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse. Det skal derfor sikres, at der hos en sådan skyldner i udgangspunktet vil blive lønindeholdt et beløb, der er på omtrent samme niveau som og ikke lavere end det beløb, der vil blive lønindeholdt hos skyldnere med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen, hvad enten denne nettoindkomst består af A-indkomst friholdt for lønindeholdelse eller af A-indkomst, der ikke har denne beskyttelse.

Det vil således skulle sikres, at der over for alle skyldnere, som har en nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen og har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse, skal kunne lønindeholdes det beløb, der fremkommer ved anvendelsen af en fast afdragssats på 4 pct. af nettoindkomsten for skyldnere uden forsørgerpligt og 3 pct. for skyldnere med forsørgerpligt.

Da inddrivelsessystemet PSRM, som anvendes til lønindeholdelse, kun tillader indeholdelse med hele procenter, er mindste lønindeholdelsesprocent 1 pct. Hvis anvendelsen af denne lønindeholdelsesprocent skulle føre til indeholdelse af beløb, der ligger væsentligt over de 417 kr./390 kr., bør der være en værnsregel for at sikre, at lønindeholdelse dog ikke iværksættes, hvis lønindeholdelse med 1 pct. vil føre til, at der hos skyldner månedligt lønindeholdes 500 kr. eller mere.

Modellen svarer således til den ovenfor beskrevne model om skyldnere, der ligger på eller over lavindkomstgrænsen og efter en individuel betalingsevnevurdering enten ikke har nogen betalingsevne eller alene har en betalingsevne, der ligger under det beløb, der vil blive lønindeholdt hos en skyldner med en nettoindkomst lige under lavindkomstgrænsen.

Som nævnt ovenfor vil skyldner fortsat kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændig-

heder ved lønindeholdelse under lavindkomstgrænsen. Det vil tilsvarende skulle sikres, at skyldnere med nettoindkomst på eller over lavindkomstgrænsen, der har A-indkomst, der efter bekendtgørelsens § 17 er friholdt for almindelig lønindeholdelse, vil kunne anmode om henstand ved velfærdstruende omstændigheder.

Det foreslås i *stk. 7, 1. pkt.*, at beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, hvert år pr. 1. januar skal reguleres med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent.

Det foreslås i *stk. 7, 2. pkt.*, at de regulerede beløb skal afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10.

Det foreslås i *stk. 7, 3. pkt.*, at reguleringen skal ske på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding.

Det foreslås i *stk. 7, 4. pkt.*, at de årlige reguleringer skal offentliggøres af skatteministeren.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 7 svarer til den gældende bestemmelse i stk. 8.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 12

Ved lov nr. 252 af 30. marts 2011 blev der med § 4 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indsat en hjemmel til såkaldt særskilt lønindeholdelse for visse fordringstyper. Bestemmelsen, der ved lov nr. 285 af 29. marts 2017 blev flyttet til § 10 a, indeholder i dag i stk. 1 hjemmel til særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikskoler og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed. Efter stk. 2 fastsætter skatteministeren nærmere regler for denne lønindeholdelse. Det er sket i § 14 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I § 14, stk. 2, bestemmes, at ved afgørelse om særskilt lønindeholdelse skal der levnes skyldneren tilstrækkeligt til at opretholde en beskeden levefod. Dette vil normalt være tilfældet, når lønindeholdelsesprocenten fører til indeholdelse af et beløb på 400 kr. månedligt.

§ 14, stk. 3, bestemmes, at den maksimale særskilte lønindeholdelsesprocent fastsættes som 400 kr. ganget med 100 og divideret med den månedlige A-indkomst, efter at denne forinden er reduceret med det månedlige fradragsbeløb efter skattekortet. Hvis den således beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent ikke er et helt tal, nedrundes den til nærmeste hele procent, dog mindst 1 pct. Den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, kan ikke overstige 100 pct.

I § 14, stk. 4, bestemmes, at oplysninger fra indkomstregisteret lægges til grund ved beregning af A-indkomsten. Seneste måneds A-indkomst, som er tilgængelig for restanceinddrivelsesmyndigheden på beregningstidspunktet, anvendes som delgrundlag for beregning af den særskilte lønindeholdelsesprocent. Indkomstoplysninger for en måned anses for at være tilgængelige for restanceinddrivelsesmyndigheden efter udløbet af fristen for indberetning, jf. § 4, stk. 1, 1.-3. pkt., i lov om et indkomstregister. Hvis den anvendte måneds A-indkomst i indkomstregisteret afviger fra den forudgående måneds A-indkomst, anvendes den måneds indkomst, hvor indkomsten er højest. Den særskilte lønindeholdelse sker med en procentdel (særskilt lønindeholdelsesprocent) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst reduceret med fradragsbeløbet efter skattekortet.

I § 14, stk. 5, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om særskilt lønindeholdelse, selv om restancen er omfattet af en afdragsordning efter § 10, en lønindeholdelse efter § 13 eller en henstandsordning, som ikke efter sit indhold også sikrer mod særskilt lønindeholdelse.

I § 14, stk. 6, bestemmes, at ved afgørelsen om særskilt lønindeholdelse skal restanceinddrivelsesmyndigheden skriftligt varsle skyldneren om, at særskilt lønindeholdelse agtes iværksat. Varslet skal angive den beregnede særskilte lønindeholdelsesprocent efter reglerne i stk. 3, 1. og 2. pkt., og hvilken indkomst der er lagt til grund ved fastlæggelsen af denne særskilte lønindeholdelsesprocent. Varslet skal herudover indeholde oplysning om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan ændre den særskilte lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig før eller efter iværksættelsen af den særskilte lønindeholdelse. Ved varsling skal skyldneren have en frist på mindst 14 dage til at fremsætte indsigelse over for restanceinddrivelsesmyndigheden.

I § 14, stk. 7, bestemmes, at hvis skyldneren ikke fremsætter indsigelse, kan der iværksættes særskilt lønindeholdelse i overensstemmelse med varslet. Restanceinddrivelsesmyndigheden underretter straks skyldneren om afgørelsen. Underretningen skal være skriftlig og angive gældens art og størrelse.

I § 14, stk. 8, bestemmes, at særskilt lønindeholdelse dog kan iværksættes uden forudgående varsel og underretning, hvis skyldner ikke er tilmeldt folkeregisteret og ikke har oplyst en adresse, hvortil breve kan sendes, og samtidig er fritaget fra at modtage Digital Post fra det offentlige.

I § 14, stk. 9, bestemmes, at hvis skyldneren fremkommer med indsigelse, vurderer restanceinddrivelsesmyndigheden, om skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, kan opretholde en beskeden levelfod. Viser vurderingen, at skyldner, hvis den særskilte lønindeholdelse iværksættes, bliver velfærdstruet, kan der bevilges henstand efter § 11, stk. 2.

I § 14, stk. 10, bestemmes, at hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved særskilt lønindeholdelse, kan restanceinddrivelsesmyndigheden træffe afgørelse om at iværksætte særskilt lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse uden forudgående varsel med den hidtil anvendte procentsats eller anden procentsats, som efter restanceinddrivelsesmyndighedens beregning udgør 400 kr. eller derunder, dog mindst med procentsatsen 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden vurderer, hvornår der skal træffes en ny afgørelse efter stk. 10, 1. pkt.

I § 14, stk. 11, bestemmes, at restanceinddrivelsesmyndigheden uden varsling kan træffe afgørelse om en ændret særskilt lønindeholdelsesprocent, hvis skyldners økonomiske forhold ændrer sig, jf. dog stk. 3.

I § 14, stk. 12, bestemmes, at hvis der er indeholdt mere til en særskilt lønindeholdelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de af afgørelsen omfattede krav, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om særskilt lønindeholdelse efter stk. 1.

Endelig bestemmes i § 14, stk. 13, at reglerne i § 10, § 11, stk. 1, § 13, § 17 og kapitel 7 ikke finder anvendelse på en særskilt lønindeholdelse. Det indebærer bl.a., at særskilt lønindeholdelse finder sted uden nogen betalingsevnevurdering, uden henstandsmulighed, medmindre skyldner udsættes for en velfærdstrussel, og i alle typer af A-indkomst, herunder f.eks. kontanthjælp og SU.

Det foreslås at ophæve § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Forslaget skal ses i sammenhæng med de ændringer, der foreslås gennemført i § 10. Disse ændringer vil indebære, at der fremover vil være én form for lønindeholdelse, og sondringen mellem almindelig og særskilt lønindeholdelse vil derfor ophøre.

Det foreslås i lovforslagets § 7, stk. 4, 2. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke opkræver gebyr i forbindelse med lønindeholdelse, der efter lovens ikrafttræden iværksættes over for skyldnere, som har været omfattet af en særskilt lønindeholdelse, der bringes til ophør efter den foreslåede regel i lovforslagets § 7, stk. 4, 1. pkt.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 13

Af § 10 b, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at hvis det samlede beløb, der er

indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter §§ 10 eller 10 a, nedsættes som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Dækninger af skyldnerens fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Bestemmelsen i § 10 b blev indsat i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ved § 1, nr. 12, i lov nr. 551 af 29. maj 2018. Af lovforslaget, jf. Folketingstidende 2017-18, A, L 226 som fremsat, fremgår på side 41, at formålet ved bestemmelsen er at indføre klare regler for restanceinddrivelsesmyndighedens administration af nedsættelser til tidligere modtagne beløb i forbindelse med afgørelser om almindelig og særskilt lønindeholdelse.

En nedsættelse til en tidligere indberetning er udtryk for, at arbejdsgiveren oprindeligt indberettede et for højt beløb som værende lønindeholdt. Nedsættelsen ændrer således den positive angivelse, så de to angivelser samlet set giver det korrekte billede af, hvilket beløb der i den pågældende måned bl.a. er inddrevet ved lønindeholdelse hos skyldneren, og som dermed skal danne grundlag for nedskrivningen af skyldnerens gæld under inddrivelse.

Det foreslås, at der i § 10 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige sker den ændring, at »§§ 10 eller 10 a« ændres til »§ 10 eller efter § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022«.

Med den foreslåede ændring vil det af § 10 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgå, at hvis det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter § 10 eller efter § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, nedsættes som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden.

Ændringen skyldes dels den foreslåede ophævelse af § 10 a om særskilt lønindeholdelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, dels behovet for efter ophævelsen stadig at kunne håndtere negative korrektioner i forbindelse med en tidligere gennemført særskilt lønindeholdelse. Derfor foreslås, at der henvises til § 10 b i lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, dvs. lovbekendtgørelsen inden ikrafttrædelsen af de ændringer, der foreslås med dette lovforslag, herunder ophævelsen af § 10 a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 14

Det fremgår af § 10 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke kan afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører. Af 2. pkt. fremgår, at for efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Det foreslås, at der i § 10 b, stk. 2, 1. og 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige foretages den ændring, at »henholdsvis §§ 10 eller 10 a« ændres til »§ 10 eller efter § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022,«.

Med de foreslåede ændringer vil det af § 10 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgå, at hvis det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke kan afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis § 10 eller efter § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Af § 10 b, stk. 2, 2. pkt., vil det fremgå, at for efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, skal den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, ske i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis § 10 eller efter § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, for den måned, som nedsættelsen vedrører.

Ændringen skyldes dels den foreslåede ophævelse af § 10 a om særskilt lønindeholdelse, jf. lovforslagets § 1, nr. 12, dels behovet for efter ophævelsen stadig at kunne håndtere negative korrektioner i forbindelse med en tidligere gennemført særskilt lønindeholdelse. Derfor foreslås, at der henvises til § 10 b i lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, dvs. lovbekendtgørelsen inden ikrafttrædelsen af de ændringer, der foreslås med dette lovforslag, herunder ophævelsen af § 10 a.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.1 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 15

De gældende regler om eftergivelse af gæld til det offentlige i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder dels almindelige regler om eftergivelse i § 13, stk. 1-5, dels en særlig regel om eftergivelse i stk. 6, der finder anvendelse, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor.

De almindelige eftergivelsesregler i § 13, stk. 1-5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige svarer i vidt omfang til gældssaneringsreglerne i konkurslovens afsnit IV om gældssanering. Reglerne for gældssanering finder anvendelse for såvel privat gæld som gæld til det offentlige. Det er i modsætning til eftergivelse efter lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der udelukkende omfatter gæld til det offentlige. Det fremgår af de almindelige bemærkninger til forslag til lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 263, at det er hensigten med eftergivelsesreglerne, at de skal være parallelle med reglerne om gældssanering. Ved lov nr. 825 af 19. december 1989 blev der indført fælles retningslinjer på hele Skatteministeriets område vedrørende eftergivelse og henstand for personer. Af de almindelige bemærkninger i lovforslaget, jf. lovforslag nr. L 5, Folketingstidende 1989-90, tillæg A, spalte 157-158, fremgår det om baggrunden for ændringerne, at der med forslaget blev taget udgangspunkt i konkurslovens bestemmelser om gældssanering, idet det også var hensigten at tilpasse skattevæsenets og toldvæsenets eftergivelsespraksis til skifteretternes praksis i sager om gældssanering.

Det fremgår endvidere, at hensigten med forslaget var at etablere en ensartet praksis inden for de nævnte myndigheder, der i realiteten behandler de samme sager. Dette skulle medføre en ensartet behandling af borgerne og dermed en styrkelse af retssikkerheden på dette område. Det anføres endvidere, at harmoniseringen med gældssaneringsreglerne forventedes at ville medføre, at man ofte kan undgå at gennemføre en gældssaneringssag ved skifteretten, når der udelukkende eller i overvejende grad er tale om gæld til skatte- og toldvæsenet.

Hovedformålet med gældssanering er dels at hindre de betydelige skadevirkninger for skyldneren og dennes familie, som håbløs forgældelse må antages at have, dels at sikre fordringshaverne, at der sker en

betryggende konstatering af, om skyldnerens gæld nu også virkelig er håbløs at inddrive, og at betaling af den del af gælden, der realistisk set vil kunne betales, sættes i system.

Samfundshensynene bag reglerne om gældssanering består dels i almene resocialiseringshensyn, dels i interessen i så vidt muligt at undgå, at de sociale budgetter belastes med udgifter, som må tilskrives eksistensen af håbløse gældsbyrder og de dermed forbundne skadevirkninger for den enkelte og for samfundet, jf. side 47 i betænkning nr. 1449/2004 om gældssanering.

En gældssanering efter konkursloven går i hovedtræk ud på, at en skyldners samlede usikrede gæld, dvs. gæld, der ikke er sikret ved en panteret m.v., nedskrives eller bortfalder. Nedskrives gælden, skal en del af skyldnerens fremtidige indtægter bruges til betaling til de fordringshavere, hvis fordringer er omfattet af gældssaneringen.

Betingelserne for at opnå gældssanering er, at skyldneren er håbløst forgældet, og at skyldnerens forhold og omstændighederne i øvrigt taler for en gældssanering.

Det fremgår af § 13, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan eftergive gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af disse. Det fremgår herudover, at fordringer med renter, gebyrer og andre omkostninger kan eftergives, såfremt skyldneren godtgør, at skyldneren ikke er i stand til og inden for de nærmeste år ingen udsigt har til at kunne opfylde sine gældsforpligtelser, og det må antages, at eftergivelsen vil føre til en varig forbedring af skyldnerens økonomiske forhold. Endvidere fremgår det, at der tilsvarende kan ske eftergivelse af beløb, som personer er pligtige at betale som erstatning for selskabers manglende betaling af skyldige beløb til det offentlige.

Bestemmelsen i § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige oplister seks tilfælde, hvor eftergivelse i almindelighed ikke kan finde sted.

For det første kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede. Det gælder eksempelvis, hvis skyldneren er ramt af arbejdsløshed, er under uddannelse, har usikre boligforhold eller modtager hjælp i kontanthjælpssystemet eller dagpenge, medmindre skyldners situation må anses som mere eller mindre permanent.

For det andet kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har handlet uforsvarligt i økonomiske anliggender, herunder såfremt en ikke uvæsentlig gæld enten er stiftet på et tidspunkt, hvor skyldneren var ude af stand til at opfylde sine økonomiske forpligtelser, eller er opstået, som følge af at skyldneren har påtaget sig en finansiel risiko, der stod i misforhold til skyldnerens økonomiske situation, eller er stiftet med henblik på forbrug eller er gæld til det offentlige, som er oparbejdet systematisk (f.eks. momsgæld, skattegæld eller børnepenge).

For det tredje kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt en ikke uvæsentlig gæld er pådraget ved strafbare eller erstatningspådragende forhold, medmindre der er tale om gæld i form af sagsomkostninger pålagt i straffesager.

For det fjerde kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har undladt at afdrage på sin gæld, selv om skyldneren har haft rimelig mulighed herfor. Dette kan være tilfældet, hvis skyldneren har haft penge til rådighed efter betaling af fornødenheder og faste udgifter, men uden at bruge dem på at afdrage på sin gæld.

For det femte kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren har indrettet sig med henblik på eftergivelse. Dette kan eksempelvis være tilfældet, ved at skyldneren inden indgivelse af anmodning om eftergivelse har bragt sine aktiver i kreditorly.

For det sjette kan eftergivelse i almindelighed ikke finde sted, såfremt skyldneren stifter ny gæld til det offentlige, efter at eftergivelsessag er indledt. Dette gælder for nye restancer m.v.

Der skal ved afgørelse efter § 13, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige lægges vægt på gældens alder, jf. stk. 3, 1. pkt.

Da en afgørelse om eftergivelse af gæld alene kan omfatte gæld til det offentlige, skal der endvidere lægges vægt på, om skyldneren udelukkende eller i overvejende grad har gæld i form af offentlige restancer. Er forholdet det, at skyldneren overvejende har gæld til private, vil restanceinddrivelsesmyndigheden kunne eftergive gælden til det offentlige, men restanceinddrivelsesmyndigheden kan efter en konkret vurdering give afslag på eftergivelse på grund af gældssammensætningen og henvise skyldner til i stedet at søge om gældssanering ved skifteretten, jf. § 13, stk. 3, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skyldner skal således henvises til at søge gældssanering ved skifteretten, når det vurderes, at det kun er gennem en gældssanering, at skyldner kan opnå en varig forbedring af sine økonomiske forhold. Bestemmelsens anvendelsesområde er tilfælde, hvor de private fordringshavere reelt har opgivet at inddrive gælden, således at det alene er gælden til det offentlige, der er et problem for skyldner. Udgangspunktet vil være, at skifteretten behandler sager, hvor skyldner har gæld både til private og offentlige fordringshavere, mens restanceinddrivelsesmyndigheden behandler sager om eftergivelse, når skyldner primært har gæld til det offentlige, jf. lovforslag nr. L 20, Folketingstidende 2008-09, tillæg A, side 266.

Derudover kan eftergivelse nægtes, såfremt der foreligger andre omstændigheder, der taler afgørende imod hel eller delvis eftergivelse, jf. § 13, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Alene skyldnere, som er fysiske personer, kan få eftergivelse efter stk. 1, jf. § 13, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Herudover kan eftergivelse i øvrigt meddeles fysiske eller juridiske personer, når sociale eller andre forhold i særlig grad taler derfor, uanset om skyldnerens økonomiske forhold er uafklarede, jf. § 13, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Formålet med denne bestemmelse er at supplere de almindelige regler i stk. 1-5 ved at give mulighed for eftergivelse i visse af de tilfælde, hvor eftergivelse efter de almindelige regler ikke er mulig. Med andre ord er der tale om en opsamlingsbestemmelse, der giver mulighed for eftergivelse, når skyldnerens konkrete sociale eller andre forhold i særlig grad taler for, at det vil være rimeligt at eftergive gælden.

Det fremgår af § 14, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at eftergivelse kan gå ud på bortfald eller nedsættelse af skyldnerens gæld. Det fremgår herudover, at der i forbindelse med nedsættelse kan træffes bestemmelse om henstand med og afdragsvis betaling af den ikke eftergivne del af gælden. Det fremgår endvidere, at der i henstands- og afdragsperioden ikke sker forrentning af gælden.

Det fremgår af § 14, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om fastsættelsen af afdragene og afdragsperiodens længde efter stk. 1. Det er sket i §§ 30 og 31 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige. Reglerne er afstemt med de regler, der er fastsat i bekendtgørelse nr. 1363 af 19. december 2008 om gældssanering med senere ændringer.

En afgørelse om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige kan ifølge § 15 tilbagekaldes, såfremt skyldneren 1) i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold eller 2) groft tilsidesætter sine forpligtigelser i forbindelse med afvikling af den ikke eftergivne del af gælden. Bestemmelsen svarer til den tilsvarende bestemmelse i konkurslovens § 229 om ophævelse af en gældssaneringskendelse.

Eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige omfatter alene »gæld til det offentlige«. Eftergivelse efter § 13 omfatter således ikke privates fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (f.eks. underholdsbidrag). Herudover omfatter eftergivelse efter § 13 ikke pantesikret gæld, i det omfang pantet strækker til. Dette fremgår i forhold til gældssanering af konkurslovens § 199, stk. 2, og det er gældende administrativ praksis, at gældssaneringspraksis på dette område følges. Endelig

omfatter eftergivelse efter § 13 ikke udenlandske fordringer, der efter bistandsanmodning fra udlandet inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der med § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indføres en ny ordning for eftergivelse (»ret og pligt-ordningen«).

Den nye ordning skal være et supplement til de gældende eftergivelsesregler i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der som beskrevet ovenfor er baseret på en konkret vurdering af, om det er rimeligt, at skyldneren på baggrund af de konkrete omstændigheder får eftergivet sin gæld til det offentlige helt eller delvis. Efter de gældende regler kan det således efter omstændighederne være vanskeligt at få eftergivet gæld til det offentlige, hvis skyldneren efter en periode med arbejdsløshed kommer i arbejde eller gennemfører en uddannelse.

Den nye ordning har derfor til formål at sikre, at sådanne skyldnere, der gør en indsats og tager initiativ til at forbedre deres økonomiske situation ved f.eks. at komme i beskæftigelse eller uddannelse, vil kunne få delvis eftergivet deres gæld til det offentlige. Forslaget skal således ses som et målrettet beskæftigelsesfremmende initiativ for bl.a. de skyldnere, der langvarigt har modtaget hjælp i kontanthjælpssystemet. Ordningen foreslås udformet på en enkel måde, der i videst muligt omfang muliggør it-understøttelse af administrationen af ordningen.

Det foreslås med § 15 a, stk. 1, at ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 13, vil restanceinddrivelsesmyndigheden delvis eftergive en skyldners gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i denne lov, og gæld omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af gælden efter reglerne i denne paragraf.

Det betyder, at det – ligesom for eftergivelsesreglerne i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige – vil skulle være skyldneren, der skal anmode herom for at kunne opnå eftergivelse efter den foreslåede ordning, når betingelserne herfor er opfyldt, jf. den nærmere beskrivelse af betingelserne nedenfor. Det vil således ikke være restanceinddrivelsesmyndigheden, der af egen drift vil skulle påse, hvornår en skyldner opfylder betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede ordning.

Det betyder herudover, at den foreslåede eftergivelsesordning som udgangspunkt vil omfatte samme fordringstyper som eftergivelsesreglerne i § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Eftergivelse efter den foreslåede ordning foreslås således at kunne omfatte gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og fordringer omfattet af § 1 a, stk. 1. Det betyder for det første, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil kunne omfatte såvel gæld, som allerede er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, som anden gæld, der endnu ikke af fordringshaveren er overdraget til inddrivelse. Det betyder for det andet, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil kunne omfatte udenlandske fordringer, der efter bistandsanmodning fra udlandet inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det betyder for det tredje, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke vil kunne omfatte skyldnerens gæld til private fordringshavere, selv om denne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden (som det f.eks. er tilfældet med underholdsbidrag).

Det foreslås med § 15 a, stk. 2, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 ikke skal kunne omfatte følgende fordringstyper:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Konfiskationskrav.
- 3) Offerbidrag.
- 4) Gæld, der er pådraget ved erstatningspådragende forhold.
- 5) Gæld, der er pådraget, ved at skyldneren har afgivet urigtige oplysninger over for en offentlig

myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den virkning, at skyldneren uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløshedskasse.

6) Pantesikrede fordringer.

De foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 2, nr. 1-5, skal varetage hensynet til retsfølelsen, der taler for, at disse fordringstyper ikke skal kunne eftergives efter den foreslåede ordning.

Den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 2, nr. 6, skal undtage pantesikrede fordringer fra den foreslåede eftergivelsesordning. Som nævnt ovenfor omfatter eftergivelse efter § 13 ikke pantesikret gæld, i det omfang pantet strækker til. Det vil dog i forhold til den foreslåede »ret og pligt-ordning« være vanskeligt for restanceinddrivelsesmyndigheden at administrere eftergivelsen af pantesikret gæld i sin helhed. Dette skyldes, at pantets værdi først kendes ved en realisation, der måske først sker på et senere tidspunkt end eftergivelsen. Derfor foreslås pantesikret gæld undtaget fra den foreslåede eftergivelsesordning.

Det foreslås med § 15 a, stk. 3, at eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 skal være betinget af, at to betingelser er opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen.

Det forhold, at betingelserne foreslås at skulle være opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indlevering af eftergivelsesanmodningen, indebærer f.eks., at en skyldner, der har haft opfyldt betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede ordning, men som først indgiver anmodningen på et senere tidspunkt, hvor skyldneren ikke længere opfylder betingelserne, vil blive meddelt afslag på anmodningen.

Den første betingelse, jf. *stk. 3, nr. 1*, foreslås at være, at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger skal være på mindst 50.000 kr.

Betingelsen har til formål at sikre, at der skal være tale om gæld af en sådan størrelse, at den ikke kan betales inden for en kortere årrække. Henvisningen til de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, indebærer, at det vil være de fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, jf. ovenfor, der vil skulle medregnes, i forhold til om skyldnerens gæld er på mindst 50.000 kr., mens fordringer, der ikke vil kunne omfattes af eftergivelse, f.eks. fordi der er tale om gæld til private fordringshavere eller bøder, ikke vil skulle medregnes. Der vil ved vurderingen af, om betingelsen er opfyldt, både skulle medregnes inddrivelsesparat og ikkeinddrivelsesparat gæld hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er som udgangspunkt ikke i besiddelse af oplysninger om den del af skyldnerens gæld, der ikke er under inddrivelse. Da der er tale om en ansøgningssag, påhviler det i første række skyldneren i anmodningsblanketten at oplyse sin samlede gæld til det offentlige. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil som udgangspunkt ikke være forpligtet til af egen drift at undersøge, om en skyldner, der ifølge oplysningerne i anmodningsblanketten ikke opfylder betingelsen om at have en samlet gæld til det offentlige på mindst 50.000 kr. (f.eks. fordi skyldneren fejlagtigt har troet, at gæld til private fordringshavere kan medregnes), har yderligere gæld til det offentlige, hvor gælden endnu ikke er sendt til inddrivelse. Med henblik på at oplyse skyldneren herom vil anmodningsblanketten indeholde generel vejledningstekst, der præciserer, hvilke oplysninger skyldneren kan indgive med henblik på at dokumentere opfyldelsen af betingelserne, og at skyldnerens manglende indgivelse af de efterspurgte oplysninger vil kunne medføre, at anmodningen ikke imødekommes. Skyldneren vil desuden kunne kontakte restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på at modtage konkret vejledning om, hvilke fordringer der vil være relevante at oplyse om i anmodningsblanketten.

Som det beskrives nedenfor vedrørende den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 8, vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt, herunder også at skyldneren opfylder betingelsen om en minimumsgæld på 50.000 kr. For så vidt angår fordringer under opkrævning hos en fordringshaver, vil dokumentation herfor f.eks. kunne ske i form af udskrifter fra fordringshaveren om, at skyldneren skylder det pågældende

beløb. Derimod vil der ikke være behov for, at skyldneren indsender dokumentation for vedkommendes gæld under inddrivelse, da restanceinddrivelsesmyndigheden selv har oplysninger herom.

Den anden betingelse, jf. *stk. 3, nr. 2*, foreslås at være, at skyldneren inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet skal have modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder og herefter samlet i mindst 24 måneder har været under uddannelse, jf. *stk. 4*, i ordinær beskæftigelse, jf. *stk. 5*, eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. *stk. 6*.

Efter betingelsen skal skyldneren inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet skal have modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder (»ledighedskravet«) og herefter – og stadig inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet – samlet i mindst 24 måneder skal have været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed (»beskæftigelses-/uddannelseskravet«).

For så vidt angår ledighedskravet, har forslaget om den relativt lange ledighedsperiode på mindst 30 måneder bl.a. til formål at undgå spekulation i gælds eftergivelse. Hjælp til forsørgelse efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik omfatter aktuelt selvforsørgelses- og hjemrejseydelse, overgangsydelse, uddannelseshjælp og kontanthjælp. Modtagelsen af disse ydelser vil således indgå ved vurderingen af, om ledighedskravet er opfyldt. Det vil i den forbindelse ikke blive tillagt betydning, hvad størrelsen af den modtagne hjælp er. Skyldneren vil således også kunne medregne måneder, hvor skyldneren har modtaget hjælp efter § 11, men hvor hjælpen er på 0 kr., f.eks. fordi skyldneren eller skyldnerens ægtefælle har haft indtægter i perioden. Det vil i forbindelse med vurderingen af, om ledighedskravet er opfyldt, ikke kunne medregnes måneder, hvor personen i en periode ikke har modtaget hjælp som følge af en sanktion efter reglerne i lov om aktiv socialpolitik.

Som det beskrives nedenfor vedrørende den foreslåede bestemmelse i § 15 a, *stk. 8*, vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. I forhold til ledighedskravet vil dokumentationen f.eks. kunne ske i form af udskrifter fra den udbetalende myndighed om, at skyldneren har modtaget de pågældende ydelser i perioden. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med sagsbehandlingen sammenholde skyldnerens oplysninger om ledighed med oplysningerne i indkomstregistret. Indkomstregistret er et register hos Skatteforvaltningen, hvori der samles indkomstoplysninger (dvs. oplysninger, som fremgår af en ansats lønseddel) og oplysninger om udbetaling af f.eks. løn, pension og sociale ydelser m.v. Såfremt restanceinddrivelsesmyndighedens opslag i indkomstregistret giver anledning til tvivl om de modtagne oplysninger, vil skyldneren blive anmodet om at indsende yderligere dokumentation.

For så vidt angår beskæftigelses-/uddannelseskravet, foreslås det, at der kun skal medregnes måneder, der ligger efter, at skyldneren har opfyldt ledighedskravet. Eksempelvis vil en skyldner, der modtager hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i perioden fra og med januar 2021 til og med maj 2023 (29 måneder), gennemfører en uddannelse i perioden fra og med juni 2023 til og med november 2023 (6 måneder), modtager hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i december 2023 (1 måned) og herefter kommer i beskæftigelse fra og med januar 2024, ikke kunne medregne de 6 måneder fra og med juni 2023 til og med november 2023 ved vurderingen af, om beskæftigelses-/uddannelseskravet er opfyldt, da skyldneren i denne periode endnu ikke opfyldte ledighedskravet. Herudover foreslås det, at perioder med henholdsvis beskæftigelse og uddannelse skal kunne kombineres i forhold til, om beskæftigelses-/uddannelseskravet skal anses for opfyldt, dvs. at f.eks. et uddannelsesforløb på 18 måneder og en periode med fuldtidsbeskæftigelse på 6 måneder samlet set vil kunne opfylde kravet.

Det foreslås ikke at være en betingelse, at skyldneren på tidspunktet for indgivelsen af anmodningen om eftergivelsen aktuelt skal være tilknyttet arbejdsmarkedet eller være under uddannelse. Det indebærer f.eks., at en skyldner, der opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet, men som på anmodningstidspunktet netop har mistet tilknytningen til arbejdsmarkedet eller en uddannelse, ikke som følge heraf vil være afskåret fra at kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning.

Det beskrives nedenfor, i hvilket omfang perioder med uddannelse, ordinær beskæftigelse eller selvstændig erhvervsvirksomhed vil kunne indgå i beregningen af, om beskæftigelses-/uddannelseskravet er opfyldt, jf. de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 4-6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 15 a, stk. 4, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har været under uddannelse, jf. den foreslåede bestemmelse i stk. 3, nr. 2, vil uddannelse indgå på følgende måde:

- 1) Uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal point, som skyldneren har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til 1 års heltidsstudier.
- 2) I tilfælde, der ikke er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.
- 3) Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.
- 4) Uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 1*, er baggrunden herfor, at det for alle danske videregående uddannelser er obligatorisk at anvende det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). Det foreslås derfor, at videregående uddannelser vil skulle indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal ECTS-point, som skyldneren har opnået.

Forslaget betyder, at varigheden af uddannelsesforløb på en videregående uddannelse – dvs. en bachelor- eller kandidatuddannelse, en professionsbacheloruddannelse, en erhvervsakademiuddannelse, en videregående kunstnerisk uddannelse eller en anden videregående uddannelse (f.eks. en maritim uddannelse), som udbydes på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution – opgøres på grundlag af det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS). ECTS angiver, hvor stor en samlet arbejdsindsats – målt i tid – der skal til for at gennemføre en uddannelse. 60 ECTS-point svarer til en fuldtidsstuderendes arbejde i 1 år. Opnåelse af point efter ECTS-skalaen for dele af en uddannelse forudsætter, at eksamener er aflagt og bestået. 60 ECTS-point svarer således til 1 års heltidsstudier og sidestilles med fuldtidsarbejde i 1 år, mens 30 ECTS-point svarer til 6 måneders heltidsstudier og sidestilles med fuldtidsarbejde i 6 måneder.

Forslaget betyder herudover, at skyldnere, som har opnået 120 ECTS-point – svarende til 24 måneders uddannelse – inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet og efter opfyldelsen af ledighedskravet, vil opfylde beskæftigelses-/uddannelseskravet. Forslaget betyder endvidere, at en skyldner, som f.eks. har haft et uddannelsesforløb på 18 måneder og herigennem har opnået 90 ECTS-point, skal arbejde – eller studere – i yderligere 6 måneder på fuldtid for at opfylde beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Som det beskrives nedenfor vedrørende den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 8, vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. Dokumentation for gennemført uddannelse vil i den forbindelse kunne ske ved indsendelse af kopi af eksamensbevis. Dokumentation for skyldnerens uddannelsesforløb vil f.eks. kunne ske ved en erklæring fra uddannelsesinstitutionen om, hvor mange ECTS-point den pågældende har opnået.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 2*, vil den medføre, at i tilfælde, der ikke er omfattet af den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 4, nr. 1 – dvs. når der er tale om andre uddannelser end videregående uddannelser på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution – vil uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, kunne indgå med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen var normeret til. Det vil bl.a. kunne omfatte en

offentligt anerkendt ungdomsuddannelse eller almen voksenuddannelse. Det vil herudover kunne omfatte en erhvervsrettet uddannelse, i det omfang denne er godkendt til uddannelsesstøtte. Det forhold, at uddannelsen foreslås alene at kunne medregnes med den periode, som uddannelsen er normeret til, vil indebære, at selv om en skyldner f.eks. har været 2 år om at gennemføre en omfattende uddannelse, der er normeret til at have en varighed på 1 år, vil uddannelsen alene kunne medregnes med 1 år, i forhold til om uddannelses-/beskæftigelseskravet er opfyldt. Hvis skyldneren har gennemført en uddannelse på kortere tid, end uddannelsen er normeret til, vil skyldneren dog alene kunne medregne den periode, hvor skyldneren har været under den nu gennemførte uddannelse. En skyldner, der bruger f.eks. 10 måneder på at gennemføre en uddannelse, der er normeret til 12 måneder, vil derfor alene kunne medregne de 10 måneder, hvor skyldneren har været under uddannelse.

For så vidt angår den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 3*, har den til formål at tage højde for den globaliserede verden og at støtte dem, der tager en uddannelse i udlandet. Bestemmelsen vil således indebære, at uddannelsesforløb i udlandet som led i en videregående uddannelse, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 1, 1. pkt.*, skal kunne indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet. Uddannelsesforløbets længde skal som udgangspunkt beregnes på grundlag af det antal point, som skyldneren har opnået efter det fælleseuropæiske pointsystem (ECTS), jf. ovenfor om den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 1*. Såfremt skyldneren er optaget på en uddannelse på en uddannelsesinstitution i udlandet, som ikke benytter ECTS, må skyldneren på anden vis dokumentere varigheden af uddannelsesforløbet. Det kan f.eks. være i form af dokumentation for bestået uddannelse eller beståede eksamener.

Ligeledes for at tage højde for den globaliserede verden og at støtte dem, der tager en uddannelse i udlandet, foreslås det med *stk. 4, nr. 4*, at uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en videregående uddannelse, der er omfattet af den foreslåede bestemmelse i *stk. 4, nr. 1, 1. pkt.*, skal kunne indgå med den fulde varighed af uddannelsesforløbet. Kun en gennemført uddannelse vil kunne indgå i beregningen af uddannelsesforløbet, og det vil i den forbindelse påhvile skyldneren at dokumentere, at uddannelsen er bestået.

Det foreslås med § 15 a, *stk. 5*, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har været i ordinær beskæftigelse, jf. den foreslåede bestemmelse i *stk. 3, nr. 2*, skal beskæftigelse indgå på følgende måde:

- 1) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), skal indgå med den fulde varighed af ansættelsesforholdet.
- 2) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), skal indgå med en forholdsmeæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af ansættelsesforholdet.

Ved ordinær beskæftigelse forstås, at beskæftigelsen skal være aflønnet efter gældende overenskomst eller udført under sædvanlige løn- og ansættelsesvilkår og uden offentligt tilskud, f.eks. løntilskud. Perioder med ulønnet praktik vil således ikke skulle anses som ordinær beskæftigelse i forhold til den foreslåede ordning. Derimod vil perioder med fravær som følge af sygdom, ferie, omsorgsdage og barsel m.v. inden for rammerne af et ansættelsesforhold skulle medregnes som ordinær beskæftigelse.

Fleksjob efter reglerne i lov om en aktiv beskæftigelsesindsats vil i forhold til den foreslåede ordning skulle sidestilles med ordinær fuldtidsbeskæftigelse. Det skyldes, at fleksjob er en ordning for personer, der har en så varigt og væsentligt nedsat arbejdsevne, at personen ikke har mulighed for at opnå eller fastholde beskæftigelse på normale vilkår på arbejdsmarkedet. Det vil dog være en betingelse, at skyldneren har udnyttet sin arbejdsevne fuldt ud i fleksjobbet.

Det foreslås, at det vil skulle afhænge af den månedlige arbejdstid, i hvilket omfang den ordinære beskæftigelse vil kunne medregnes ved vurderingen af, om skyldneren opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Det foreslås således med *stk. 5, nr. 1*, at ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), vil skulle indgå med den

fulde varighed af ansættelsesforholdet. Fastsættelsen af minimumsgrænsen for fuldtidsbeskæftigelse til 120 timer pr. måned vil i praksis navnlig have betydning for sygeplejersker, social- og sundhedshjælpere m.fl., der på grund af skiftende antal arbejdstimer har en gennemsnitlig arbejdstid under 37 timer pr. uge, men hvor arbejdstiden betragtes som værende fuldtid. Det vil efter forslaget ikke være en betingelse, at der har været tale om uafbrudt fuldtidsbeskæftigelse i 24 måneder. Kravet vil således også kunne opfyldes, selv om skyldneren har haft perioder uden beskæftigelse.

Ligeledes foreslås det med *stk. 5, nr. 2*, at ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), vil kunne indgå med en forholdsmæssig del af ansættelsesperioden. Den forholdsmæssige del foreslås at udgøre 3/5 af varigheden af ansættelsesperioden. Det indebærer, at f.eks. 15 måneders deltidsbeskæftigelse vil svare til 9 måneders fuldtidsbeskæftigelse.

Fuldtidsbeskæftigelse og deltidsbeskæftigelse vil kunne kombineres således, at perioder med fuldtidsbeskæftigelse kan suppleres af perioder med deltidsbeskæftigelse. Har en skyldner f.eks. haft 30 måneders deltidsbeskæftigelse (svarende til 18 måneders fuldtidsbeskæftigelse) og dernæst 6 måneders fuldtidsbeskæftigelse, vil den pågældende kunne opfylde beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Med henblik på at tage højde for den globaliserede verden og at støtte dem, der påtager sig beskæftigelse i udlandet med henblik på at forbedre deres økonomiske situation – herunder personer, der som led i deres ordinære beskæftigelse her i riget udstationeres eller udsendes til udlandet – vil forslaget indebære, at også ordinær beskæftigelse i udlandet vil kunne medregnes ved vurderingen af, om skyldneren opfylder beskæftigelses-/uddannelseskravet.

Som det beskrives nedenfor vedrørende den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 8, vil skyldnerens anmodning om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle være ledsaget af dokumentation for, at betingelserne herfor er opfyldt. I forhold til dokumentation for, at skyldneren har været i ordinær beskæftigelse, vil dokumentationen typisk skulle ske i form af ansættelseskontrakt og lønsedler vedrørende den pågældende ansættelsesperiode. Dette dokumentationskrav vil tilsvarende gælde for skyldnere, der ønsker at få medregnet perioder med ordinær beskæftigelse i udlandet.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i forbindelse med sagsbehandlingen sammenholde skyldnerens oplysninger om beskæftigelse med oplysningerne i indkomstregistret, jf. ovenfor. Såfremt restanceinddrivelsesmyndighedens opslag i indkomstregistret giver anledning til tvivl om de modtagne oplysninger, vil skyldneren blive anmodet om at indsende yderligere dokumentation.

Det foreslås med § 15 a, stk. 6, at ved beregning af, hvor længe en skyldner har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. den foreslåede bestemmelse i stk. 3, nr. 2, vil perioder indgå på følgende måde:

- 1) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), skal indgå med den fulde varighed af perioden, jf. dog nr. 3.
- 2) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), skal indgå med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af perioden, jf. dog nr. 3.
- 3) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, skal ikke indgå.

For så vidt angår *stk. 6, nr. 1 og 2*, vil de foreslåede bestemmelser indebære, at perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed vil kunne indgå efter samme regler som for ordinær beskæftigelse, jf. ovenfor om den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 5. Det betyder, at perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), vil kunne indgå med den fulde varighed, mens perioder, hvor den selvstændige

erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), vil kunne indgå med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden.

Ved vurderingen af virksomhedens omfang vil der skulle foretages en konkret vurdering af personens arbejdsindsats, virksomhedens art, omfang, omsætning, åbningstider, kundegrundlag, priser m.v.

Med henblik på at sikre, at restanceinddrivelsesmyndigheden har et tilstrækkeligt grundlag for at kunne tage stilling til en eftergivelsesansøgning efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fra en selvstændigt erhvervsdrivende, skal skyldneren som minimum have fremlagt dokumentation for ejerskab af virksomheden, registreringsbeviser fra Skatteforvaltningen vedrørende cvr-nummer, momspligt og indeholdelsespligt samt specificerede momsangivelser. Hvis den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet i udlandet, vil skyldneren skulle indsende tilsvarende dokumentation fra de relevante myndigheder i landet, hvori den selvstændige erhvervsvirksomhed udføres.

En skyldners beskæftigelse som medhjælpende ægtefælle i en virksomhed vil kunne anses for omfattet af den foreslåede eftergivelsesordning, i det omfang beskæftigelsen er skattepligtig, og beskæftigelsen vil i så fald kunne medregnes på lige fod med andre former for beskæftigelse.

Som undtagelse til ovenstående om, i hvilket omfang perioder med selvstændig erhvervsvirksomhed vil kunne medregnes, vil *stk. 6, nr. 3*, indebære, at perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, ikke skal kunne indgå i vurderingen af, om beskæftigelses-/uddannelseskrauet er opfyldt. Forslaget herom skal ses i sammenhæng med, at sådanne perioder, hvor skyldneren ikke har overholdt disse regler i skatte- og afgiftslovgivningen, ikke bør kunne være medvirkende til, at skyldneren vil kunne få eftergivelse efter den foreslåede eftergivelsesordning.

For så vidt angår forslaget om, at der ikke skal kunne medregnes perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, vil det afhænge af reglerne for det enkelte registreringsforhold, hvornår en virksomhed har pligt til at være registreret for registreringsforholdet.

For så vidt angår A-skat og arbejdsmarkedsbidrag, følger det af kildeskattelovens § 85, stk. 1 og 2, at Skatteforvaltningen fører registre over de indeholdelsespligtige, og at enhver, der er indeholdelsespligtig efter afsnit V og VI (dvs. bl.a. indeholdelsespligtig for A-skat og arbejdsmarkedsbidrag), inden 8 dage skal give Skatteforvaltningen meddelelse om indtræden af indeholdelsespligt, ændringer, herunder ophør af indeholdelsespligt, og tilgang og afgang af modtagere af A-indkomst samt arbejdsmarkedsbidragspligtig indkomst. Det følger af § 16, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 2104 af 23. november 2021 om kildeskat, at enhver, der er indeholdelsespligtig efter kildeskattelovens afsnit V og VI, skal tilmelde sig til registrering i Erhvervssystemet inden 8 dage efter, at indeholdelsespligten er indtrådt.

For så vidt angår moms, er hovedreglen efter momslovens § 47, stk. 1, 1. pkt., at afgiftspligtige personer, der driver virksomhed med levering af varer og ydelser, skal anmelde deres virksomhed til registrering hos Skatteforvaltningen. Dette gælder dog bl.a. ikke virksomhed med levering af varer og ydelser, som er fritaget efter § 13, bortset fra transaktioner som nævnt i § 37, stk. 7 og 8, jf. § 47, stk. 1, 2. pkt. Endvidere følger det af § 48, stk. 1, 1. pkt., at afgiftspligtige personer etableret her i landet uanset § 47, stk. 1, ikke skal registreres og betale afgift, når de samlede afgiftspligtige leverancer ikke overstiger 50.000 kr. årligt.

For så vidt angår lønsumsafgift, følger det af § 2, stk. 1, i lov om afgift af lønsum m.v., at virksomheder, der er afgiftspligtige, skal anmeldes til registrering hos Skatteforvaltningen. Virksomheden skal dog kun registreres, såfremt afgiftsgrundlaget efter § 4 overstiger 80.000 kr. årligt, jf. § 2, stk. 2.

For så vidt angår punktafgifter, afhænger dette af lovgivningen for den enkelte punktafgift, men det almindelige udgangspunkt er, at virksomheden skal registreres for punktafgifter, hvis den fremstiller punktafgiftspligtige varer her i landet eller køber punktafgiftspligtige varer i udlandet.

Det foreslås med § 15 a, stk. 7, at skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter stk. 1, ikke på ny skal kunne få eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1.

Forslaget skal være med til at undgå spekulation i den foreslåede eftergivelsesordning. Anmodninger herom fra skyldnere, der allerede har fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, vil derfor blive afvist. Derimod vil skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, ikke være udelukket fra at kunne få eftergivelse efter den foreslåede ordning. Det forhold, at skyldneren har fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, vil ligeledes ikke betyde, at skyldneren ikke på et senere tidspunkt kan få eftergivelse efter § 13. Skyldneren vil således sideløbende kunne have verserende anmodninger om eftergivelse efter både § 13 og den foreslåede ordning.

Skyldneren vil i forbindelse med indgivelsen af anmodningen om eftergivelse efter den foreslåede ordning skulle oplyse, om skyldneren tidligere er blevet meddelt eftergivelse efter den foreslåede ordning. Hvis skyldneren i den forbindelse urigtigt oplyser ikke tidligere at have fået eftergivelse efter den foreslåede ordning, og skyldneren på baggrund heraf bliver meddelt eftergivelse på ny, vil en afgørelse herom efterfølgende kunne tilbagekaldes, jf. nedenfor om den foreslåede bestemmelse i § 15, a, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 15 a, stk. 8, 1. pkt., at en anmodning om eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i stk. 1 skal ledsages af dokumentation for, at betingelserne i den foreslåede bestemmelse i stk. 3-7 er opfyldt.

Det foreslås med stk. 8, 2. pkt., at hvis 1. pkt. ikke er opfyldt, kan anmodningen afvises.

De foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 8, 1. og 2. pkt., vil betyde, at det vil være betingelse, at anmodningen om eftergivelse efter den foreslåede ordning er ledsaget af dokumentation for, at betingelserne for eftergivelse er opfyldt, og at anmodningen ellers vil blive afvist. Forslaget herom skal lette restanceinddrivelsesmyndighedens sagsbehandling og sikre, at anmodningen om eftergivelse indeholder de nødvendige oplysninger for at kunne behandle anmodningen. For at hjælpe skyldneren med, hvilken dokumentation der vil skulle indsendes i forbindelse med anmodninger om eftergivelse efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a, vil der blive udarbejdet en anmodningsblanket, som vil være tilgængelig på Gældsstyrelsens hjemmeside.

Det foreslås med § 15 a, stk. 9, 1. pkt., at eftergivelse vil skulle ske, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger skal nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af gælden på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen.

Det foreslås med § 15 a, stk. 9, 2. pkt., at det samlede eftergivelsesbeløb dog højst vil kunne udgøre 100.000 kr.

Henvisningen i den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 9, 1. pkt., til de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, indebærer, at det vil være de fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, jf. ovenfor, der vil skulle indgå i beregningen af eftergivelsesbeløbet, mens fordringer, der ikke vil kunne omfattes af eftergivelse, f.eks. fordi der er tale om gæld til private fordringshavere eller bøder, ikke vil skulle indgå i beregningen og ikke vil blive nedsat.

Det vil f.eks. betyde, at hvis skyldneren på tidspunktet for indgivelse af eftergivelsesansøgningen efter den foreslåede bestemmelse i § 15 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige har en samlet gæld til det offentlige, der vil kunne omfattes af eftergivelsen, jf. de foreslåede bestemmelser i § 15 a, stk. 1 og 2, på 300.000 kr., vil eftergivelsen efter den foreslåede ordning udgøre 100.000 kr., mens en skyldner med en samlet gæld til det offentlige på 150.000 kr. vil kunne få eftergivet 75.000 kr.

Restanceinddrivelsesmyndigheden er som udgangspunkt ikke i besiddelse af oplysninger om den del af skyldnerens gæld, der ikke er under inddrivelse. Da der er tale om en ansøgningssag, påhviler det i første række skyldneren at oplyse sin samlede gæld til det offentlige, der danner grundlag for eftergivelsen, herunder beregningen af eftergivelsesbeløbet. Restanceinddrivelsesmyndigheden vil som udgangspunkt ikke være forpligtet til af egen drift at undersøge, om en skyldner har yderligere gæld til det offentlige, der ville kunne indgå i beregningen af eftergivelsen.

Det foreslås med § 15 a, stk. 9, 3. pkt., at ved eftergivelsen skal fordringerne nedsættes og eventuelt bortfalde i denne rækkefølge:

- 1) Fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, skal de eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, skal eftergives først, og at et hovedkrav skal eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.
- 2) Fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, skal de eftergives i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring skal eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.
- 3) Fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, skal de eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

Den foreslåede eftergivelsesrækkefølge har bl.a. til formål at sikre en eftergivelsesmodel, der er enkel for restanceinddrivelsesmyndigheden at administrere, og som kan systemunderstøttes. Den foreslåede eftergivelsesrækkefølge vil indebære, at eftergivelsen ikke skal ske ved en forholdsmæssig nedskrivning af samtlige fordringer, der vil kunne være omfattet af eftergivelsen, men derimod ved nedsættelse og eventuelt bortfald af de enkelte fordringer efter en nærmere bestemt rækkefølge, jf. nærmere nedenfor.

Det foreslås med stk. 9, nr. 1, at første trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, foreslås de at skulle eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, skal eftergives først (dvs. før fordringer registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM), og at et hovedkrav skal eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet. Henvisningen til § 4, stk. 2, indebærer bl.a., at eftergivelsesrækkefølgen skal baseres på datoen, hvor fordringerne er modtaget til inddrivelse, således at den fordring inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, der er modtaget til inddrivelse først, også skal eftergives først. Forslaget om, at et hovedkrav skal eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), idet inddrivelsesrenten efter § 5 er en simpel rente, hvorfor der ikke beregnes rentes rente. Forslaget om, at det alene er inddrivelsesparate fordringer, der skal placeres først i eftergivelsesrækkefølgen, har bl.a. til formål at varetage skyldnerens interesse i, at det ikke er ikkeinddrivelsesparate fordringer, der eftergives først. Samlet vil første trin i eftergivelsesrækkefølgen således bl.a. sikre, at den foreslåede eftergivelsesordning giver skyldneren et størst muligt incitament til at forbedre sin livssituation og sine økonomiske forhold med henblik på at kunne opnå eftergivelse.

Det foreslås med stk. 9, nr. 2, at andet trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, foreslås de at skulle eftergives i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring skal eftergives først, og at et hovedkrav skal eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet. Forslaget om, at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens

interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), i det omfang der ikke tilskrives rentes rente under opkrævningen af fordringen.

Det foreslås med *stk. 9, nr. 3, 1. pkt.*, at tredje og sidste trin i eftergivelsesrækkefølgen skal være fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden.

Med »ikkeinddrivelsesparate« forstår, at en fordring er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, eller at der er tvivl om fordringens retskraft.

Det foreslås med *2. pkt.*, at dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, vil de skulle eftergives i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dog således at et hovedkrav vil skulle eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

For så vidt angår henvisningen til § 4, stk. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og baggrunden for at foreslå, at ikkeinddrivelsesparate fordringer placeres sidst i eftergivelsesrækkefølgen, henvises der til beskrivelsen ovenfor. Forslaget om, at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet, skal bl.a. varetage skyldnerens interesse i at få eftergivet en rentebærende del af gælden (hovedstolen) før den ikke rentebærende del af gælden (krav på rente), jf. ovenfor.

Det foreslås med *stk. 10*, at afgørelser om eftergivelse efter den foreslåede ordning vil kunne tilbagekal-des, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergivelsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt forhold.

Det svarer til, hvad der gælder for afgørelser om eftergivelse efter § 13 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. § 15, nr. 1.

Til nr. 16

Reglerne om afskrivning af gæld til det offentlige findes i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Der findes i loven flere forskellige afskrivningshjemler, der kan anvendes i forskellige situationer. Disse bestemmelser omfatter både den almindelige afskrivningsregel § 16, der kan understøtte en løbende pleje af restanceinddrivelsesmyndighedens gældsportefølje, og § 18 h, der bl.a. har til formål at understøtte restanceinddrivelsesmyndighedens oprydningsindsats efter nedlukningen af inddrivelsessystemet EFI i 2015 ved at give mulighed for ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft.

Efter § 16, stk. 1, kan restanceinddrivelsesmyndigheden afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, eller at undlade at afbryde forældelsen, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen.

Bestemmelsen blev ændret i 2019 ved lov nr. 1110 af 13. november 2019 som led i arbejdet med at få inddrivelsen af gæld til det offentlige genoprettet og effektiviseret. Justeringen angik, hvordan afskrivning af konstaterede ikkeinddrivelige gældsposter foregår. For at undgå, at restanceinddrivelsesmyndigheden fremadrettet løbende skulle sætte mange ressourcer af til at overvåge de gældsposter, som restanceinddrivelsesmyndigheden allerede har truffet beslutning om at afskrive, men som endnu ikke er forældede, blev der indført mulighed for, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage endelig afskrivning, førend forældelse indtræder, hvis det må anses for åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at forsætte inddrivelsen.

Med § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er skatteministeren bemyndiget til at fastsætte nærmere regler om anvendelsen af § 16, stk. 1. Bemyndigelsen blev senest udmøntet med § 32 i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. bekendtgørelse nr. 832 af 10. juni 2020 om ændring af bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår således af § 32, stk. 2, at der ved vurderingen af, om der kan ske afskrivning af en fordring, skal lægges vægt på, om skyldneren har betalingsevne, om skyldneren ejer aktiver, og om der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen.

Har skyldner betalingsevne, vil denne omstændighed normalt tale imod afskrivning, medmindre det vil være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at fortsætte inddrivelsen. Tilsvarende gælder,

såfremt en skyldner ejer udlægseggede aktiver. Herved forstås aktiver, som både kan gøres til genstand for udlæg, og som må formodes at ville indbringe et provenu til hel eller delvis dækning af kravet. Der kan normalt heller ikke ske afskrivning, hvis der er knyttet særlige inddrivelsesmidler til fordringen. Det er f.eks. tilfældet, hvis fordringen kan inddrives ved særskilt lønindeholdelse. Dette gælder f.eks. biblioteksgebyrer og kontrolafgifter for overtrædelse af bestemmelser i bl.a. færdselsloven, jf. § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Som led i arbejdet med at rydde op efter det i 2015 nedlukkede it-system EFI blev der i foråret 2018 gennemført et lovgivningstiltag, jf. lov nr. 258 af 10. april 2018, der muliggør, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan foretage en ekstraordinær, endelig afskrivning af visse gældsposter, der er under inddrivelse, og som har tvivlsom retskraft. Hjemlen til denne ekstraordinære afskrivning fremgår af § 18 h, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Samtidig med den beskrevne hjemmel til ekstraordinær afskrivning af fordringer med tvivlsom retskraft blev der fastsat en 5-årig bemyndigelse til skatteministeren til at fastsætte eventuelle yderligere regler om ekstraordinær afskrivning af andre grupper af fordringer, tilbagebetalingskrav og opkrævningsrenter. Bemyndigelsen vil gælde for de tilfælde, hvor der er tvivl om rigtigheden af de oplysninger, der er nødvendige for fordringernes inddrivelse, eller hvor disse oplysninger mangler, og det vil være umuligt eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at afklare denne tvivl eller at fremskaffe oplysningerne, eller hvis der foreligger andre ganske særlige grunde til at gennemføre endelig afskrivning. Bemyndigelsen vil i givet fald først blive anvendt efter en orientering af Folketingets Finansudvalg og en efterfølgende offentlig høring af den bekendtgørelse, som udmønter bemyndigelsen. Bemyndigelsen fremgår af § 18 h, stk. 10, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås i § 16 at indsætte et nyt stykke efter stk. 1 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås med § 16, stk. 2, 1. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer skal kunne afskrive fordringer til det offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger, endeligt, hvis skyldnerens samlede gæld i det pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr.

Den foreslåede mulighed for afskrivning af gæld på under 200 kr. skal finde anvendelse for hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer med henblik på at sikre en effektiv administration af afskrivningsmuligheden. Med den foreslåede bestemmelse vil der således kunne afskrives et højere beløb for den enkelte skyldner, hvis denne har gæld på under 200 kr. i flere inddrivelsessystemer. Har skyldner gæld i eksempelvis både DMI og PSRM, vil der kunne afskrives op til 399,98 kr.

Restanceinddrivelsesmyndigheden vil i den forbindelse kunne beslutte, hvorvidt der skal gennemføres afskrivningsvurderinger af fordringer i inddrivelsessystemerne. Skyldnere kan ikke selv anmode herom.

Der vil ligesom tilfældet er med § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige være nogle typer af krav under inddrivelse, som ikke skal kunne afskrives efter den foreslåede bestemmelse. Det gælder private krav, f.eks. privatretlige underholdsbidrag, og udenlandske krav. Det skyldes, at kravene ikke tilkommer det offentlige, men inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, selv om kravene tilhører enten en privat fordringshaver eller en udenlandsk fordringshaver.

En afskrivning af et hovedkrav vil ikke samtidig indebære en afskrivning af renter og gebyrer, der vedrører hovedkravet, hvis disse renter og gebyrer på tidspunktet for afskrivningen fortsat er under opkrævning hos fordringshaveren.

Det foreslås med § 16, stk. 2, 2. pkt., at afskrivning efter den foreslåede bestemmelse ikke vil kunne ske for inddrivelsesparate fordringer, der er omfattet af en inddrivelsesindsats eller har været under inddrivelse i under 1 år.

Med inddrivelsesparat forstås, at en fordring ikke er ramt af eller mistænkt for at være ramt af datafejl, og at der ikke er tvivl om fordringens retskraft.

Med inddrivelsesindsats forstås erindringsskrivelse, en af restanceinddrivelsesmyndigheden fastsat afdragsordning, lønindeholdelse, modregning og udlægsforretning.

Det foreslås med § 16, stk. 2, 3. pkt., at hvorvidt en fordring er omfattet af en inddrivelsesindsats, afgøres på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens afgrænsning af fordringer omfattet af 1. og 2. pkt. og ikke på tidspunktet for gennemførelsen af afskrivningen. I det omfang at fordringen bliver dækket helt eller delvist i den mellemliggende periode, vil der dog ikke kunne ske afskrivning for den dækkede del af fordringen.

Hvorvidt fordringen har været under inddrivelse i en periode på 1 år, skal opgøres fra den dato, hvor fordringen blev overdraget til inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og frem til tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndighedens udsøgning af afskrivningsegne fordringer.

Hvis skyldners samlede gæld er under 200 kr., og en del af fordringerne ikke kan afskrives i medfør af den foreslåede § 16, stk. 2, 2. pkt., vil de fordringer, der ikke er omfattet af den foreslåede § 16, stk. 2, 2. pkt., kunne afskrives.

Den foreslåede bestemmelse skal ses som et supplement til de gældende afskrivningsmuligheder. Med forslaget indføres der en forenklet og omkostningseffektiv afskrivningsmulighed for skyldnere med en lav gæld til det offentlige, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal vurdere for den enkelte gældspost, om det vil være åbenbart formålsløst eller forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at inddrive gælden. Denne vurdering skal foretages efter § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Dette vil indebære, at et stort antal skyldnere og et meget stort antal små gældsposter vil kunne fjernes fra inddrivelsessystemerne på kort sigt og medvirke til at gøre den samlede oprydningsindsats langt mere omkostningseffektiv end ved manuelle ordinære afskrivninger efter § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Endvidere vil der løbende kunne ryddes ud i små gældsposter og skyldnere med lav gæld til det offentlige som led i en generel pleje af gældsporteføljen.

Den foreslåede regel i § 16, stk. 2, adskiller sig fra den gældende afskrivningsregel i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, idet der efter den foreslåede regel vil kunne ske afskrivning på grundlag af objektive kriterier. Det vil således være betydeligt enklere og mindre ressourcekrævende at anvende den foreslåede regel til at foretage afskrivninger af mindre fordringer, herunder både ikkeinddrivelsesparate fordringer og inddrivelsesparate fordringer.

Det kan ikke udelukkes, at der kan og vil blive afskrevet gæld, der hverken er åbenbart formålsløst eller unødigt omkostningsfuldt at inddrive modsat kriterierne for anvendelse af reglen om afskrivning i § 16, stk. 1, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Bestemmelsen har dog et andet formål end reglen i § 16, stk. 1. Det er på den måde hensigten med bestemmelsen at begrænse restanceinddrivelsesmyndighedens ressourceanvendelse til administration af de pågældende fordringer på relativt meget lave beløb. Hertil kommer, at den foreslåede bestemmelse også vil begrænse omfanget af afskrivningsvurderinger af gæld, der også ville kunne afskrives efter reglen i § 16, stk. 1.

Til nr. 17

Det fremgår af § 16, stk. 3, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at inddrivelsesrenter på under 1.000 kr., der er påløbet, fra og med den 1. i måneden efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, dog tidligst fra den 1. august 2013, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalder, hvis den fordring, som inddrivelsesrenterne er beregnet af, nedskrives med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, jf. dog 2. pkt. og stk. 5.

Det fremgår af § 16, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan lade inddrivelsesrenter, der er påløbet, efter at fordringen aktuelt kom under inddrivelse, og som er beregnet af restanceinddrivelsesmyndigheden, mens fordringen var under inddrivelse i et andet inddrivelsessystem, bortfalde helt eller delvis, hvis fordringen nedskrives med virkning fra et

tidspunkt, hvor fordringen var registreret i dette andet inddrivelsessystem, og det må anses for at være forbundet med uforholdsmæssige omkostninger at gennemføre en genberegning af renten, jf. dog 2. pkt. og stk. 5.

Det foreslås, at der i § 16, stk. 3, 1. pkt., der bliver stk. 4, 1. pkt., og stk. 4, 1. pkt., der bliver stk. 5, 1. pkt., foretages den ændring, at »stk. 5« ændres til »stk. 6«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved der foreslås indsat en ny bestemmelse som § 16, stk. 2, og vil således ikke have materiel betydning.

Til nr. 18

Det fremgår af § 16, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at stk. 3 og 4 finder ikke anvendelse på fordringer tilhørende private fordringshavere eller på privatretlige fordringer tilhørende regioner og kommuner, medmindre restanceinddrivelsesmyndigheden med disse fordringshavere eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, aftaler, at stk. 3 og 4 skal finde tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at § 16, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bliver stk. 6, ændres, så »Stk. 3 og 4« ændres til »Stk. 4 og 5«, og så »stk. 3 og 4« ændres til »stk. 4 og 5«.

Forslaget til ændring af § 16, stk. 5, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved der foreslås indsat en ny bestemmelse som § 16, stk. 2, og vil således ikke have materiel betydning.

Til nr. 19

I udgangspunktet gælder en pligt for restanceinddrivelsesmyndigheden til at give meddelelse til skyldner i tilfælde af en fordrings ophør. Dette gør sig eksempelvis gældende i relation til ophør ved afskrivning efter § 16 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, og når en fordring forældes. Det er endvidere reguleret direkte i den gældende § 18 h, stk. 9, at skyldner skal underrettes om den ekstraordinære afskrivning af en fordring efter stk. 1.

Det foreslås med § 16, stk. 7, at restanceinddrivelsesmyndigheden ved afskrivning af fordringer efter § 16, stk. 1 og 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige og bortfald af fordringer efter lovens § 16, stk. 3-5 ikke skal give meddelelse til skyldneren herom, hvis den samlede afskrivning eller bortfaldet er på et beløb, der er mindre end 200 kr.

Den foreslåede regel skal ses i sammenhæng med den foreslåede mulighed for afskrivning af mindre gældsposter. Den foreslåede regel vil dog ikke være begrænset til at afskrivning af mindre gældsposter efter den foreslåede § 16, stk. 2, men derimod gælde for alle typer af afskrivninger og bortfald af fordringer af beløb under 200 kr., der foretages af restanceinddrivelsesmyndigheden efter § 16.

Formålet med den foreslåede regel er at sikre, at skyldnere ikke behøver at skulle forholde sig til meddelelser fra restancemyndigheden om afskrivning og bortfald, der, henset til størrelsen af det pågældende beløb, må anses for at have uvæsentlig betydning for skyldnerens økonomiske forhold. Hertil kommer, at der er tale om et forhold, der er begunstigende for skyldneren, hvorfor der ikke er beskyttelsesværdige hensyn til skyldneren, der gør sig gældende.

Til nr. 20

Det fremgår af § 18 g, stk. 1, 4. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk. 3 eller 4.

Det foreslås, at § 18 g, stk. 1, 4. pkt., ændres, så »stk. 3 eller 4« ændres til »stk. 4 eller 5«.

Forslaget er en konsekvens af lovforslagets § 1, nr. 16, hvorved der foreslås indsat en ny bestemmelse som § 16, stk. 2, og vil således ikke have materiel betydning.

Bestemmelsen i § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl, og som derfor overføres til en korrektionspulje.

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det fremgår af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer heraf. Det samme gælder efter stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Det følger herudover af § 18 j, stk. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Det følger endvidere af 4. pkt., at skyldneren ikke inden for fristen kan kræve beløbet tilbagebetalt, men at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der er indrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 3. pkt., at overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, forrentes dog fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet.

Desuden fremgår det af § 18 j, stk. 4, 4. pkt., at forrentning efter 1.-3. pkt. sker til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren.

Endelig bestemmes i § 18 j, stk. 4, 5. pkt., at renten ikke medregnes ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

Det fremgår af § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Af § 8 b, stk. 1, 2. pkt., fremgår, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. I 3. pkt. bestemmes, at renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Af 4. pkt. fremgår, at udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A dog tidligst forrentes fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Af § 8 b, stk. 1, 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fremgår, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Endelig fremgår det af § 8 b, stk. 1, 6. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at der ikke tilskrives rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning.

Det følger af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 1. og 2. pkt., at kompensationsbeløb efter stk. 1 udbetales senest 60 dage efter kravets indtræden, og at hvis kompensationsbeløbet er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden med henblik på modregning efter § 4 a i lov om offentlige betalinger m.v., forrentes beløbet med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5.

Det foreslås, at § 18 j, stk. 4, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ophæves, og at der i stedet indsættes nye bestemmelser som *§ 18 j, stk. 4, 1. og 2. pkt.*

Det foreslås i *§ 18 j, stk. 4, 1. pkt.*, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet, idet krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, dog skal forrentes med rentesatsen i medfør af § 8 b, stk. 1, 1. pkt.

Det foreslås i *§ 18 j, stk. 4, 2. pkt.*, at hvis udbetalingen ikke blev forrentet, skal det overskydende beløb forrentes fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1.

Med disse nye bestemmelser ønskes sikret, at det af bestemmelsen udtrykkeligt fremgår, at overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, skal forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt.

Følgende eksempel kan fremføres:

Et kompensationsbeløb på 10.000 kr. efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, modtages hos restanceinddrivelsesmyndigheden den 16. november 2022 inklusive et tillæg efter § 76, stk. 1. Restanceinddrivelsesmyndigheden træffer den 17. november 2022 afgørelse om modregning med gæld under inddrivelse i inddrivelsessystemet DMI. Den 12. januar 2023 tilbagekaldes en af de fordringer, der indgik i modregningen, med det fulde beløb på 1.113 kr. som følge af en indbetaling fra skyldner direkte til fordringshaver den 15. november 2022.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. overføres til korrektionspuljen for PSRM den 12. januar 2023. Korrektionspuljen opgøres den 10. februar 2023.

Det overskydende beløb på 1.113 kr. skal – fordi kompensationsbeløbet, som de 1.113 kr. stammer fra, ikke inden modregningen nåede at blive forrentet efter § 8 b, stk. 1, 5. pkt. – derfor forrentes fra og med den 1. januar 2023 (dvs. det rentestarttidspunkt, der med den foreslåede regel i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige følger af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt.,) til og

med den 10. februar 2023 (dvs. det rentesluttidspunkt, der følger af den gældende regel i § 18 j, stk. 4, 4. pkt., der med forslaget bliver 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige).

Ændres eksemplet, så afgørelsen om modregning i kompensationsbeløbet først træffes efter årsskiftet, vil der i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4, 4. pkt., allerede være påbegyndt en rentetilskrivning, der varer til og med dagen for restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende det til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. I dette tilfælde vil det overskydende beløb skulle forrentes fra og med dagen efter denne modregningsbeslutning til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen, jf. den gældende regel i § 18 j, stk. 4, 4. pkt., der med forslaget bliver 5. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Den foreslåede indsættelse af en ny bestemmelse i § 18 j, stk. 4, 1. pkt., vil samtidig betyde, at krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der som overskydende beløb placeres i en korrektionspulje for DMI, fremover vil blive forrentet med rentesatsen efter § 8 b, stk. 1, 1. pkt., og ikke med rentesatsen efter ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Ifølge gældende regler er rentesatsen ens i begge tilfælde, jf. henvisningen i begge bestemmelser til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, men med lovforslagets § 1, nr. 8, foreslås rentesatsen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige nedsat med 4 pct. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der ikke er placeret i en korrektionspulje, vil derimod fortsat skulle forrentes efter reglerne i stk. 4, dvs. med en med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Forslaget vil i øvrigt kun have betydning for rentesatsen for rentegodtgørelsen og ikke for f.eks. starttidspunktet for forrentningen.

Forslaget skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 2, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af reglerne om forrentning af overskydende beløb, der placeres i en korrektionspulje for PSRM.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til nr. 22

Bestemmelsen i § 18 j i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal understøtte administration af de indbetalinger i DMI, der ikke umiddelbart kan placeres som følge af tvivl om gældens retskraft eller mistanke om datafejl, og som derfor overføres til en korrektionspulje.

Det fremgår af § 18 j, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis der i forbindelse med inddrivelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, opstår et overskydende beløb, herunder ved nedskrivning eller annullation af overdragelsen af en allerede helt eller delvis dækket fordring, overføres det overskydende beløb til en korrektionspulje. Beløbet i korrektionspuljen udlignes senest ved udløbet af hver kalendermåned ved modregning med fordringer, der er under inddrivelse i DMI, eller fordringer under opkrævning, hvis det efter gældende regler er muligt, jf. 2. pkt. Er beløbet i korrektionspuljen under 50 kr., udlignes dog kun en gang om året, jf. 3. pkt. Hvis der efter modregning i medfør af 2. pkt. fortsat er et overskydende beløb, kan restanceinddrivelsesmyndigheden vælge, om beløbet skal udbetales eller anvendes til modregning med fordringer i andre systemer, jf. 4. pkt.

Det fremgår af § 18 j, stk. 2, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis anvendelsen af et beløb, der er modtaget ved skyldnerens betaling, forudsætter, at restanceinddrivelsesmyndigheden afklarer, om en eller flere fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI på tidspunktet for modtagelsen af beløbet i dette system, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller kendskab til eller mistanke om datafejl, lovligt kan dækkes, overfører restanceinddrivelsesmyndigheden beløbet til korrektionspuljen, jf. stk. 1, hvis det ikke senest 6 måneder fra beløbets modtagelse i DMI har været muligt at anvende beløbet til at dække denne eller disse fordringer inklusive eventuelle beløbsmæssige opjusteringer heraf. Det

samme gælder efter stk. 2, 2. pkt., hvis restanceinddrivelsesmyndigheden i medfør af § 4, stk. 11, har tilladt, at betalingen skal anvendes til at dække en eller flere bestemte fordringer, der for skyldneren er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og for hvilke der hos restanceinddrivelsesmyndigheden består tvivl om retskraften eller mistanke om datafejl. Det følger herudover af § 18 j, stk. 2, 3. pkt., at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan forkorte eller forlænge fristen på 6 måneder, jf. 1. pkt. Det følger endvidere af 4. pkt., at skyldneren ikke inden for fristen kan kræve beløbet tilbagebetalt, men at restanceinddrivelsesmyndigheden i særlige tilfælde kan vælge at tilbagebetale beløbet, herunder hvis betalingen er sket inden udløbet af den frist, der i medfør af 1. og 3. pkt. løber fra tidspunktet for en tidligere indbetaling, eller efter at et beløb fra en betaling er overført til korrektionspuljen.

Det fremgår af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt.

Bestemmelsen i § 18 l i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige indeholder regler, der skal mindske kompleksiteten ved håndteringen af nedskrivninger, som fordringshaver eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, foretager på en fordring efter dens overførsel til PSRM, men med virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i systemerne DMI eller SAP38, og eventuelt på sigt muliggøre en delvis automatiseret løsning.

Det fremgår af § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, at hvis fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, oplyser over for restanceinddrivelsesmyndigheden, at en nedskrivning af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM, skal have virkning fra et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis fordringen, mens den var registreret i dette andet inddrivelsessystem, har været genstand for beløbsmæssige ændringer, vælge at tillægge nedskrivningen virkning fra dagen for modtagelsen af oplysningen om nedskrivningen eller en dag i umiddelbar forlængelse heraf mod at yde skyldneren en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet af nedskrivningsbeløbet fra og med den oplyste virkningsdato, dog tidligst fra den 1. i måneden efter modtagelsen af fordringen, til og med dagen før den dag, fra hvilken restanceinddrivelsesmyndigheden tillægger nedskrivningen virkning.

Det foreslås, at § 18 j, stk. 4, 2. pkt., der med forslaget i § 1, nr. 21 vil blive 3. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ændres, så der efter »§ 5, stk. 1 og 2,« indsættes »med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen,«.

Det betyder, at rentegodtgørelsessatserne i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil blive nedsat med 4 procentpoint, og at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først vil skulle have virkning for rentegodtgørelsesreglerne 5 hverdage efter datoen for ændringen.

Den foreslåede ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige skal ses i sammenhæng med lovforslagets § 1, nr. 4, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Som nævnt ovenfor omhandler § 18 j, stk. 4, 2. pkt., forrentning af overskydende beløb, der opstår i forbindelse med inddrivelsen af en fordring registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, og som overføres til en korrektionspulje. Det følger af § 18 j, stk. 4, 2. pkt., at sådanne overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4,

2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Det fremgår af bemærkningerne til bestemmelsen, jf. lovforslag nr. L 232, jf. Folketingstidende 2020-21 (1. samling), A, L 162 som fremsat, side 54 ff., at bestemmelsen vil indebære, at skyldneren for perioden fra og med betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt., til og med dagen før den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at overføre beløbet til korrektionspuljen, rentemæssigt vil blive stillet, som om betalingen var blevet anvendt til at dække den eller de rentebærende fordringer, som grundet manglende inddrivelsesparathed ikke kunne dækkes. Inddrivelsesrenten er således identisk med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, hvorfor rentegodtgørelsen vil modsvare de påløbne inddrivelsesrenter for perioden.

Den foreslåede ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 18 j, stk. 4, 2. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vil således sikre, at der også efter den foreslåede nedsættelse af inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil være ensartethed mellem inddrivelsesrenten og rentegodtgørelsen efter § 18 j, stk. 4, 2. pkt., således som dette er forudsat i bemærkningerne til sidstnævnte bestemmelse.

I forlængelse heraf foreslås det også at foretage tilsvarende ændringer af rentegodtgørelsesreglen i § 18 l, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Forslaget herom har – sammen med lovforslagets § 1, nr. 8, hvorefter der foreslås en tilsvarende ændring af rentegodtgørelsesreglen i § 8 b, stk. 1, 1. pkt. – til formål at fastholde den regelforenklings, der ved lov nr. 1239 af 11. juni 2021 blev gennemført ved at harmonisere den procentmæssige størrelse af rentegodtgørelser ydet efter reglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Hermed bevares de fordele, der ved regelforenklings blev opnået i forhold til dels it-understøttelsen af rentegodtgørelsesreglerne i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, dels mindre kompleksitet i sagsbehandlingen af visse manuelle opgaver, hvori der indgår beregning af rentegodtgørelse. Hertil kommer, at det systemmæssigt ikke vil være muligt at anvende en differentieret rentesats for rentegodtgørelse af overskydende beløb, der indgår i en korrektionspulje.

Der henvises i øvrigt til pkt. 2.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Til § 2

I kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, 1. pkt., er det bestemt, at en lønftale mellem ægtefæller, der begge deltager i driften af den ene ægtefælles eller begges erhvervsvirksomhed, kan tillægges skattemæssig virkning, hvis pligterne efter kildeskatteloven og arbejdsmarkedsbidragsloven til at indeholde og indbetale A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt beløb, som skal indeholdes efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overholdes.

I kildeskattelovens § 48, stk. 5, bestemmes i 1. pkt., at Skatteforvaltningen drager omsorg for, at det på skattekort og bikort anføres, med hvilken procent indeholdelse skal foretages. Indeholdelsesprocenten fastsættes ifølge 2. pkt. under hensyn til den skattepligtiges forventede indkomstforhold og under hensyn til forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven. Skatteministeren kan efter 3. pkt. fastsætte regler om op- eller nedrundning af de beregnede indeholdelsesprocenter, som dog i intet tilfælde må forhøjes eller nedsættes med mere end 1,5. Skatteministeren fastsætter efter 4. pkt. endvidere regler om, hvorledes der ved beregningen af skattekortets fradragsbeløb og indeholdelsesprocenten skal tages hensyn til den skattepligtiges personfradrag efter personskattelovens §§ 9, 10 og 12. Til den efter 2.-4. pkt. opgjorte indeholdelsesprocent lægges ifølge 5. pkt. en eventuel indeholdelsesprocent efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I kildeskattelovens § 48, stk. 7, 1. pkt., bestemmes, at når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, således når det er åbenbart, at den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at den skattepligtige skal svare de i § 40 nævnte skatter, bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, kan Skatteforvaltningen med fremtidig virkning bestemme, at der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan efter 2. pkt. begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når sådan bestemmelse er

truffet, udarbejder Skatteforvaltningen et frikort, jf. 3. pkt. Hvis der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder Skatteforvaltningen dog ifølge 4. pkt. i stedet skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

I kildeskattelovens § 83, stk. 1, 1. pkt., er bestemt, at når A-indkomst udbetales gennem Lønmodtagerens Garantifond, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af fonden, at indbetale som A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige det beløb, som fonden efter § 2, stk. 1, 2. pkt., i loven om Lønmodtagernes Garantifond fratrækker forinden udbetalingen.

I kildeskattelovens § 83, stk. 2, 1. pkt., er bestemt, at når A-indkomst udbetales gennem en feriegarantiordning eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af den pågældende ordning, at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som den pågældende ordning fratrækker inden udbetalingen.

Det foreslås, at der i kildeskattelovens § 25 A, stk. 7, 1. pkt., og § 48, stk. 5, 5. pkt., og to steder i § 48, stk. 7, 4. pkt., og i § 83, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., foretages den ændring, at »§§ 10 og 10 a« ændres til »§ 10«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget i § 1, nr. 12, om at ophæve § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 3

Efter skatteindberetningslovens § 1, stk. 1, skal alle, der i en kalendermåned i deres virksomhed har udbetalt eller godskrevet indkomst, som er nævnt i stk. 2, hver måned indberette beløbene til indkomstregisteret, jf. §§ 3 og 4 i lov om et indkomstregister.

I § 2, nr. 4, bestemmes, at ved indberetningen efter § 1 skal størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag og det samlede beløb af indeholdt A-skat samt beløb indeholdt efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vedrørende den enkelte modtager oplyses.

Det foreslås, at der i skatteindberetningslovens § 2, nr. 4, foretages den ændring, at »§§ 10 og 10 a« ændres til »§ 10«.

Forslaget er en konsekvens af forslaget i § 1, nr. 12, om at ophæve § 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Til § 4

Lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 187 af 16. februar 2015, indeholder regler om administration m.v. af Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Det Fælles Lønindeholdelsesregister blev indført ved lov nr. 1203 af 27. december 1996. Det var således før samlingen af inddrivelsesopgaven hos restanceinddrivelsesmyndigheden med virkning fra den 1. november 2005. Da loven blev indført, kunne flere myndigheder gennemføre lønindeholdelse. Det Fælles Lønindeholdelsesregister skulle ifølge lovens § 1, stk. 2, gøre det muligt at koordinere den lønindeholdelse, som offentlige myndigheder traf afgørelse om i forbindelse med deres restanceinddrivelse.

Det foreslås, at lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister ophæves.

Baggrunden er, at Det Fælles Lønindeholdelsesregister ikke længere eksisterer som et selvstændigt register (system). I stedet er de funktioner, som Det Fælles Lønindeholdelsesregister tidligere varetog, i dag forankret i restanceinddrivelsesmyndighedens nye inddrivelsessystem, PSRM.

Flere af lovens bestemmelser er i dag anakronistiske. I lovens § 5 anføres, at restanceinddrivelsesmyndigheden

digheden hos andre offentlige myndigheder og registre, der føres af offentlige myndigheder, kan indhente de oplysninger, der er nødvendige for varetagelsen af registerets opgaver, jf. § 2, og de nævnte oplysninger kan modtages og videregives i elektronisk form. Bestemmelsen er overflødiggjort af § 3, stk. 4, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, der bestemmer, at restanceinddrivelsesmyndigheden hos andre offentlige myndigheder og hos pengeinstitutter samt hos Værdipapircentralen kan indhente oplysninger, der er nødvendige for restanceinddrivelsesmyndighedens opgavevaretagelse. Endvidere kan restanceinddrivelsesmyndigheden fra registre, der føres af offentlige myndigheder, indhente de oplysninger om skyldnerens forhold, som er af betydning for inddrivelsen. Oplysningerne kan indhentes i elektronisk form.

Til § 5

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v. bestemmes i § 92, stk. 1, at skatteministeren efter forhandling med justitsministeren fastsætter regler om indeholdelse af indtægter, herunder om indberetning til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, om skyldnerens pligt til at give restanceinddrivelsesmyndigheden oplysninger til brug ved indeholdelsen, om pligter og erstatningsansvar for den indeholdelsespligtige og om udpantningsret for beløb, som den indeholdelsespligtige hæfter for.

Bemyndigelsen er udmøntet i bekendtgørelse om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Det foreslås, at der i § 92, stk. 1, i lov om fuldbyrdelse af straf m.v. foretages den ændring, at »herunder om indberetning til Det Fælles Lønindeholdelsesregister,« udgår.

Den foreslåede ændring skyldes, at Det Fælles Lønindeholdelsesregister ikke anvendes længere. Det er erstattet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem, PSRM, og af samme grund foreslås det i lovforslagets § 4 at ophæve lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Til § 6

I lov om Den Internationale Straffedomstol bestemmes i § 3, stk. 5, at erstatning til ofre pålagt af Den Internationale Straffedomstol efter statuttens artikel 75 kan inddrives af justitsministeren ved udpantning og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og reglerne i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister. Reglerne om inddrivelse af bøder finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Det foreslås, at der i § 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om Den Internationale Straffedomstol foretages den ændring, at »og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og reglerne i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister« udgår af bestemmelsen.

Forslaget skyldes, at det siden ikrafttrædelsen af lov om inddrivelse af gæld til det offentlige den 1. januar 2009 alene er restanceinddrivelsesmyndigheden, der kan foretage lønindeholdelse, ligesom hjemlen til lønindeholdelse fremgår af denne lovs § 10. Inden da fremgik hjemlen til lønindeholdelse bl.a. af kildeskattelovens § 73, der blev ophævet ved § 109, nr. 7, i lov nr. 1336 af 19. december 2008.

Restanceinddrivelsesmyndigheden inddriver ifølge § 1, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige fordringer, der opkræves eller inddrives af det offentlige, jf. dog §§ 1 a og 1 b om henholdsvis fortrinsberettigede kommunale fordringer og kommunalt ejede forsyningsvirksomheders valg af privat inddrivelse. Udgangspunktet er således, at der skal være tale om gæld til det offentlige, eller at det offentlige dog forestår opkrævningen på vegne af fordringshaveren. Det er tilfældet med private underholdsbidrag. Skatteministeren kan dog ifølge § 1, stk. 1, 2. pkt., fastsætte regler om, at loven desuden finder anvendelse på fordringer, der er fastsat ved lov eller i henhold til lov. I medfør af denne bemyndigelse er det f.eks. i § 1, stk. 1, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige bestemt, at restanceinddrivelsesmyndigheden tillige inddriver bl.a. kontrolafgifter og ekspeditionsgebyrer tilhørende jernbanevirksomheder, dvs. også private trafikelskaber.

De erstatningskrav, der omhandles af § 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om Den Internationale Straffedomstol, tilhører dog de ofre, der af Den Internationale Domstole er tilkendt erstatning i en straffesag ved denne domstol. Disse erstatningskrav er ikke fastsat ved eller i henhold til lov – men af Den Internationale Straffedomstol – og de inddrives af justitsministeren. Ordningen svarer således til den ordning, der beskrives i retsplejelovens § 997, stk. 1, 1. pkt., om erstatning pålagt af danske domstole i straffesager. Efter denne bestemmelse drager politidirektøren omsorg for straffedommes fuldbyrdelse såvel i henseende til straf som i henseende til dommens øvrige bestemmelser, derunder erstatning til den skadelidte, for så vidt denne begærer det. Af § 997, stk. 1, 2. pkt., følger, at restanceinddrivelsesmyndigheden dog forestår inddrivelsen af bøder, sagsomkostninger og konfiskationsbeløb, dvs. de krav, der tilkommer det offentlige.

Efter den foreslåede ændring vil det af § 3, stk. 5, 1. pkt., i lov om Den Internationale Domstol fremgå, at justitsministeren inddriver erstatningskravet ved udpantning, dvs. via fogedretten, der efter retsplejelovens § 478, stk. 2, kan foretage udlæg for krav, der kan inddrives ved udpantning.

Til § 7

Det foreslås i *stk. 1*, at loven skal træde i kraft den 1. januar 2023, jf. dog *stk. 2*.

Det betyder bl.a., at inddrivelsesrenten, jf. § 5, stk. 1, 1. pkt., i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, fra og med den 1. januar 2023 vil blive nedsat med 4 pct., jf. lovens § 1, nr. 4.

Det betyder herudover, at de foreslåede nedsættelser af rentegodtgørelsessatser, jf. lovens § 1, nr. 8, 9 og 22, alene vil få virkning for rentegodtgørelse, der skal beregnes for perioder fra og med den 1. januar 2023. Hvis en rentegodtgørelse f.eks. skal beregnes for perioden fra og med den 15. december 2022 til og med den 15. januar 2023, vil den foreslåede nedsættelse af rentegodtgørelsen alene få betydning for den del af rentegodtgørelsen, der vedrører perioden fra og med den 1. januar 2023 til og med 15. januar 2023.

Det foreslås i *stk. 2*, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens § 1, nr. 1, 6, 7, 11-14 og 16-20, og §§ 2 og 3, og at ministeren kan fastsætte, at bestemmelserne træder i kraft på forskellige tidspunkter.

Det betyder, at skatteministeren fastsætter tidspunktet for ikrafttrædelse af lovens dele om en forenklet model for lønindeholdelse og mulighed for afskrivning af mindre gældsposter, jf. pkt. 2.1.2 og 2.4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Baggrunden herfor er, at der er behov for at foretage nødvendige systemtilpasninger, før disse dele af loven kan træde i kraft, og at det præcise tidspunkt for færdiggørelsen af disse systemtilpasninger endnu ikke kendes. Det forventes, at lovens del om afskrivning af mindre gældsposter vil kunne træde i kraft den 1. januar 2023, mens lovens del om en forenklet model for lønindeholdelse forventes at ville kunne træde i kraft omkring sommeren 2023.

Det foreslås i *stk. 3*, at skatteministeren skal kunne fastsætte regler om, hvornår lovens § 1, nr. 6, 7 og 16-20, skal finde anvendelse for fordringer under inddrivelse i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, og at skatteministeren herunder skal kunne bestemme, at reglerne finder anvendelse fra forskellige tidspunkter.

Lovens § 1, nr. 6, 7 og 16-20, omhandler lovens del om mulighed for afskrivning af mindre gældsposter, jf. pkt. 2.4.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger. Det forventes, at anvendelsestidspunktet for denne del af loven vil blive fastsat til en dato i 3. kvartal 2023, hvor bl.a. den nødvendige it-funktionalitet forventes at være færdigudviklet.

Det foreslås i *stk. 4, 1. pkt.*, at en afgørelse om lønindeholdelse, der før ikrafttrædelsen af denne lovs § 1, nr. 11 og 12, er truffet i henhold til §§ 10 eller 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, efter denne ikrafttrædelse af restanceinddrivelsesmyndigheden skal kunne tilbagekaldes, med henblik på at der træffes en ny afgørelse om lønindeholdelse, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden finder dette hensigtsmæssigt.

Den omstændighed, at der ved en lovændring ændres i regelgrundlaget for en afgørelse, indebærer ikke, at afgørelsen af den grund mister sin gyldighed. Lønindeholdelser truffet efter det gamle regelsæt vil derfor fortsætte, indtil de måtte blive ændret af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. pkt. 2.1.2 i lovforslagets almindelige bemærkninger.

Det er dog tanken, at restanceinddrivelsesmyndigheden efter ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 11, vil gennemgå de lønindeholdelser, der er iværksat efter de tidligere regler, med henblik på at træffe en ny afgørelse om lønindeholdelse, hvis denne vil føre til inddrivelse af et højere månedligt beløb. Dette vil være aktuelt i forhold til de skyldnere, der med den ny tabel over nettoindkomstintervaller og de for hvert interval tildelte afdragsprocenter hver måned vil skulle afdrage mere på deres gæld. En skyldner uden forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 130.000 kr. vil med de gældende tal for 2022 have en afdragsprocent på 5. Dette vil også være tilfældet i den fremtidige tabel (beløbene i tabellen i lovforslagets pkt. 2.1.2 er angivet ud fra 2022-niveauet). En skyldner uden forsørgerpligt og en årlig nettoindkomst på 200.000 kr. vil med de gældende tal for 2022 have en afdragsprocent på 10. Denne afdragsprocent vil i den fremtidige tabel, jf. lovforslagets pkt. 2.1.2 (hvor beløbene er angivet i 2022-niveau), stige til 15, og det er derfor tanken, at en sådan skyldner skal sættes i lønindeholdelse med den nye og højere afdragsprocent. Det foreslås dog samtidig, at der i forbindelse med de nye afgørelser om lønindeholdelse ikke skal opkræves gebyr hos de pågældende skyldnere, jf. nedenfor om lovens § 7, stk. 4, 2. pkt.

Alle igangværende særskilte lønindeholdelser vil i tiden efter ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 11 og 12, blive lukket maskinelt, og de skyldnere, som kan omfattes af en lønindeholdelse efter de nye regler, vil blive varslet i overensstemmelse hermed.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden som følge af skyldnerens anmodning om en individuel betalingsvnevurdering skal vurdere en afgørelse, der er truffet inden ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 11, vil den nye afgørelse skulle træffes efter de nye regler, som skatteministeren fastsætter i medfør af den foreslåede bestemmelse i § 10, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som denne bestemmelse foreslås affattet efter lovens § 1, nr. 11. Det samme gælder, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden vælger at ændre en afgørelse om lønindeholdelse truffet inden denne ikrafttrædelse, fordi restanceinddrivelsesmyndigheden har konstateret ændringer i skyldnerens indkomstforhold.

Det foreslås i *stk. 4, 2. pkt.*, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal opkræve gebyr i forbindelse med en afgørelse som nævnt i 1. pkt.

Det foreslås i *stk. 4, 3. pkt.*, at det samme – dvs. den i 2. pkt. nævnte manglende opkrævning af gebyr – skal gælde i forbindelse med en afgørelse, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden iværksætter lønindeholdelse for en fordring, der ikke er omfattet af en inden den i 1. pkt. nævnte ikrafttrædelse truffet afgørelse efter § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Efter § 33, nr. 2, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige opkræver restanceinddrivelsesmyndigheden i forbindelse med iværksættelse af lønindeholdelse et gebyr på 300 kr.

Det vil være urimeligt, hvis en skyldner, der omfattes af en almindelig eller særskilt lønindeholdelse, der efter ikrafttrædelsen af de nye regler om lønindeholdelse tilbagekaldes, skal pålægges at betale et gebyr på 300 kr. i forbindelse med iværksættelsen af en ny lønindeholdelse efter ikrafttrædelsen.

Derfor foreslås, at restanceinddrivelsesmyndigheden ikke skal opkræve gebyr i forbindelse med lønindeholdelse, der efter ikrafttrædelsen af de nye regler om lønindeholdelse iværksættes over for skyldnere, som inden denne ikrafttrædelse omfattes af en almindelig eller særskilt lønindeholdelse, der tilbagekaldes med henblik på at træffe den nye afgørelse.

Efter § 13, stk. 8, i bekendtgørelse nr. 188 af 9. marts 2020 om inddrivelse af gæld til det offentlige kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis en skyldner i forvejen har en restance, der inddrives ved lønindeholdelse, træffe afgørelse om at iværksætte lønindeholdelse for yderligere restancer under inddrivelse

uden forudgående varsel, herunder kan lønindeholdelsen foretages med lønindeholdelsesprocenten efter stk. 3, 2. og 3. pkt., henholdsvis kapitel 7, bortset fra § 18, stk. 1, 4. pkt., uanset at der er foretaget lønindeholdelse med en reduceret lønindeholdelsesprocent efter stk. 3, 4. pkt., eller § 18, stk. 1, 4. pkt., eller en justeret lønindeholdelsesprocent efter stk. 3, 7. pkt.

Hvis restanceinddrivelsesmyndigheden ønsker at tilføje en fordring til en lønindeholdelse, der ved ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 11, allerede er iværksat i medfør af § 10 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, vil den ny afgørelse skulle træffes efter de foreslåede nye regler, herunder de regler, der foreslås udstedt af skatteministeren med henblik på at understøtte den nye model for lønindeholdelse. Det er tanken, at den nye afgørelse i en sådan situation vil forudsætte en forudgående varslings af skyldneren, hvilket som nævnt er modsat det, der gælder i dag, jf. ovenfor om bekendtgørelsens § 13, stk. 8.

Det foreslås, at der heller ikke i en sådan situation, hvor en afgørelse om almindelig lønindeholdelse truffet inden ikrafttrædelsen af lovens § 1, nr. 11, efter denne ikrafttrædelse skal ændres til en ny afgørelse, skal opkræves et gebyr.

Det foreslås i *stk. 5*, at der ved vurderingen af, om en skyldner samlet har været under uddannelse eller i ordinær beskæftigelse eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed i mindst 24 måneder, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som affattet ved denne lovs § 1, nr. 14, kun skal indgå måneder fra og med januar 2023.

Det betyder, at der i forhold til vurderingen af, om en skyldner opfylder beskæftigelses-/uddannelseskra-
vet, jf. § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, kun vil kunne indgå måneder fra og med den foreslåede ikrafttrædelsesdato, dvs. fra og med den 1. januar 2023. Dette skal ses i sammenhæng med, at den foreslåede nye eftergivelsesordning, jf. lovens § 1, nr. 15, har til formål at give skyldneren et fremadrettet incitament til at forbedre sin egen livssituation og økonomiske forhold og således ikke har et bagudrettet formål om at muliggøre eftergivelse af gæld for personer, der allerede opfylder eftergivelsesbetingelserne ved ordningen ikrafttrædelse. Det tidligste tidspunkt, hvor en skyldner vil kunne opfylde betingelserne for eftergivelse efter den foreslåede ordning, vil således være 24 måneder efter den 1. januar 2023, dvs. den 1. januar 2025.

Modsat vil der ved vurderingen af, om en skyldner opfylder ledighedskravet, jf. den foreslåede bestemmelse i § 15 a, stk. 3, nr. 2, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, også kunne medregnes måneder forud for den foreslåede ikrafttrædelsesdato den 1. januar 2023, jf. lovens § 7, stk. 1.

Af ordensmæssige grunde foreslås det i *stk. 6*, at regler fastsat i medfør af § 16, stk. 6, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, forbliver i kraft, indtil de ophæves eller afløses af forskrifter udstedt i medfør af § 16, stk. 8, i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. denne lovs § 1, nr. 16 og 19.

Til § 8

Det foreslås i *stk. 1*, at loven ikke skal gælde for Færøerne og Grønland, jf. dog stk. 2 og 3.

Det fremgår således af § 20 i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som lovforslagets § 1 vedrører, at lov om inddrivelse af gæld til det offentlige ikke gælder for Færøerne og Grønland, og loven indeholder ikke en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Kildeskatteloven, der omfattes af lovforslagets § 2, gælder ifølge kildeskattelovens § 116 ikke for Færøerne og Grønland og omfatter heller ingen hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Skatteindberetningsloven, der omfattes af lovforslagets § 3, gælder ifølge skatteindberetningsloven § 65 ikke for Færøerne og Grønland og omfatter heller ingen hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, der med lovforslagets § 4 foreslås ophævet, gælder ifølge

denne lovs § 11 ikke for Færøerne og Grønland, og loven indeholder ikke en hjemmel til at sætte loven i kraft for Færøerne eller Grønland.

Det foreslås i *stk. 2*, at § 5 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne med de ændringer, som de færøske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 5 vedrører lov om fuldbyrdelse af straf m.v., der i § 126 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning kan sættes helt eller delvis i kraft for Færøerne med de afvigelser, som de særlige færøske forhold tilsiger.

Det foreslås i *stk. 3*, at § 6 ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for Færøerne og Grønland med de ændringer, som de henholdsvis færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslagets § 6 vedrører lov om Den Internationale Straffedomstol, der i § 9 bestemmer, at loven ikke gælder for Færøerne og Grønland, men ved kongelig anordning helt eller delvis kan sættes i kraft for disse landsdele med de afvigelser, som de særlige færøske og grønlandske forhold tilsiger.

Lovforslaget sammenholdt med gældende lov

Gældende formulering

Lovforslaget

§ 1

I lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, som ændret ved § 1 i lov nr. 1110 af 13. november 2019, § 1 i lov nr. 814 af 9. juni 2020, § 1 i lov nr. 2221 af 29. december 2020, § 2 i lov nr. 288 af 7. marts 2022 og § 5 i lov nr. 893 af 21. juni 2022, foretages følgende ændringer:

§ 3. ---

Stk. 2. Skatteministeren kan fastsætte regler om, at restanceinddrivelsesmyndigheden kan videregive oplysninger til kreditoplysningsbureauer om en virksomheds restance for de typer af krav, der er nævnt i § 10 a.

Stk. 3-8. ---

1. I § 3, *stk. 2*, ændres »for de typer af krav, der er nævnt i § 10 a« til: »bestående af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, *stk. 3*, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022, samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikselskaber og af beløb til dækning af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed«.

§ 4. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. For overskydende beløb, hvor *stk. 5* ikke finder anvendelse, jf. *stk. 6*, og for overskydende beløb, der modtages af restanceinddrivelsesmyndigheden fra fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, fordi fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, ved modregning, jf. § 7, *stk. 1*, nr. 1 og 3, har dækket en fordring, som har vist sig helt eller delvis ikke at bestå, gælder følgende regler, jf. dog *stk. 9*:

1) ---

2. § 4, *stk. 7*, nr. 2, affattes således:

2) Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, frem til tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. stk. 4, 2. pkt. Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

3) Beløb i korrektionspuljen kan anvendes til modregning med alle typer af fordringer, der er omfattet af denne lov, med undtagelse af overskydende beløb, der hidrører fra modregning i børne- og ungeydelse, jf. § 11, stk. 2, i lov om en børne- og ungeydelse, eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a.

4) ---

Stk. 8-13. ---

§ 5. Fordringer under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, med undtagelse af bøder, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til § 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter modtagelsen hos restanceinddrivelsesmyndigheden. For fordringer, der tilhører restanceinddrivelsesmyn-

»2) Overskydende beløb, der overføres til korrektionspuljen, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., til og med tidspunktet for opgørelsen af korrektionspuljen, hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet. I modsat fald forrentes det overskydende beløb fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, og som overføres til korrektionspuljen, forrentes dog fra og med dagen for betalingen, jf. stk. 4, 2. pkt. Overskydende beløb, der efter opgørelse af korrektionspuljen overføres til restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelsessystem for offentlige udbetalinger med henblik på modregning eller udbetaling, forrentes efter § 8 b, stk. 1 og 2, dog således at tidspunktet for registrering af beløbet i modtagelsessystemet lægges til grund ved fastlæggelsen af det tidspunkt, hvorfra renten tilskrives. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, der indgår i det overskydende beløb efter 1. og 3. pkt., forrentes dog med rentesatsen i medfør af § 8 b, stk. 1, 1. pkt. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.«

3. I § 4, stk. 7, nr. 3, udgår », eller fra særskilt lønindeholdelse efter § 10 a«.

4. I § 5, stk. 1, 1. pkt., ændres »§ 5, stk. 1 og 2, i lov om renter ved forsinket betaling m.v.« til: »rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

digheden, tilskrives renten fra den 1. i måneden efter den måned, hvori fordringen er stiftet.

Stk. 2-3. ---

§ 6. Der skal for udsendelse af rykkerskrivelse vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, betales et rykkergebyr på 140 kr. til restanceinddrivelsesmyndigheden. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i særlige tilfælde undlade at pålægge rykkergebyr. Skatteministeren fastsætter gebyrer til restanceinddrivelsesmyndigheden for oprettelse af ny fordring, iværksættelse af lønindeholdelse m.v. og tilsigelse til udlægsforretning vedrørende fordringer, der inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1.

§ 8 b. Udbetalinger fra det offentlige, der er overført til restanceinddrivelsesmyndigheden i henhold til § 4 a, stk. 2, i lov om offentlige betalinger m.v. med henblik på modregning med fordringer under opkrævning eller inddrivelse, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan vælge at beregne renter af det samlede udbetalingsbeløb, selv om dette beløb måtte være overført uden særskilt angivelse af hovedstol og renter. Renten tilskrives fra den 1. i måneden efter restanceinddrivelsesmyndighedens modtagelse af udbetalingsbeløbet. Udbetalinger i henhold til kildeskattelovens §§ 62 og 62 A forrentes dog tidligst fra den 1. september i året efter det indkomstår, som skatten vedrører. Krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, forrentes efter reglerne i ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 4. Der tilskrives ikke rente, hvis restanceinddrivelsesmyndigheden senest 5 bankdage efter modtagelse af beløbet træffer beslutning om at udbetale beløbet eller anvende det til modregning.

Stk. 2-4. ---

5. I § 5, *stk. 1*, indsættes efter 1. pkt. som nyt punktum:

»Renten efter 1. pkt. kan ikke blive mindre end 0 pct.«

6. I § 6, *1. pkt.*, indsættes efter »til restanceinddrivelsesmyndigheden«: », jf. dog stk. 2«.

7. I § 6 indsættes som *stk. 2*:

»*Stk. 2.* Der betales ikke rykkergebyr ved udsendelse af rykkerskrivelse, hvis beløbet, der rykkes for, er på under 200 kr.«

8. I § 8 b, *stk. 1, 1. pkt.*, indsættes efter »§ 5, stk. 1 og 2«: », med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen«.

9. Efter § 8 b indsættes:

»**§ 8 c.** Beløb, der inklusive en rentegodtgørelse skal tilbagebetales af restanceinddrivelsesmyndigheden i tilfælde, hvor rentegodtgørelsen ikke regu-

§ 10. ---

Stk. 2. Restanceinddrivelsesmyndigheden kan træffe afgørelse om, at der skal ske indeholdelse i skatteyderens beregnede eller godskrevne A-indkomst af, hvad der er nødvendigt til betaling af fordringer med påløbne renter, gebyrer, tillæg og andre omkostninger, hvor betalingsfristen er overskredet. Restanceinddrivelsesmyndigheden er i begrundelsen for afgørelsen om lønindeholdelse alene forpligtet til at henvise til, at fordringen er under inddrivelse hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Der kan dog ikke ske indeholdelse i indkomst, som er valgt beskattet efter kildeskattelovens § 48 E. Restanceinddrivelsesmyndighedens afgørelse om lønindeholdelse indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister.

Stk. 3. Indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med en procentdel (indeholdelsesprocenten) af den beregnede eller godskrevne A-indkomst. Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Skatteministeren kan fastsætte nærmere regler om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes. Skatteministeren kan endvidere fastsætte regler om, at der ikke kan ske indeholdelse i A-indkomst bestående af visse ydelser. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100.

leres af denne lov, forrentes med en årlig rente svarende til renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen.«

10. I § 10, stk. 2, 4. pkt., ændres »indberettes til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. § 3 i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister« til: »registreres i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem«.

11. § 10, stk. 3-8, ophæves, og i stedet indsættes:

»*Stk. 3.* Indeholdelse efter stk. 1 kan foretages, selv om udbetalingen eller godskrivningen af A-indkomst også er genstand for indeholdelse af skat efter kildeskattelovens §§ 46 og 49. Indeholdelsen sker med et beløb, der beregnes ud fra skyldnerens betalingsevne. Betalingsevnen kan fastsættes ud fra indkomstens størrelse. Restanceinddrivelsesmyndigheden fastsætter den procentdel (indeholdelsesprocenten), der ved anvendelse på skyldnerens beregnede eller godskrevne A-indkomst vil føre til indeholdelse af det i 2. pkt. nævnte beløb. Indeholdelsesprocenten meddeles til told- og skatteforvaltningen og indgår i indeholdelsesprocenten efter kildeskattelovens § 48, stk. 5. Ved afgørelse om indeholdelse skal der overlades skyldneren det nødvendige til eget og familiens underhold. Ved fastsættelsen af indeholdelsesprocenten kan den samlede indeholdelsesprocent efter kildeskattelovens § 48, stk. 5, ikke overstige 100.

Stk. 4. Stk. 1-3 finder uanset bestemmelser i den øvrige lovgivning også anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

Stk. 4. Indeholdelsesprocenten kan gradueres efter indkomstens størrelse. Skatteministerens kan fastsætte nærmere regler om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten.

Stk. 5. Reglerne i stk. 1-3 finder uanset afvigende bestemmelser i den øvrige lovgivning og så anvendelse på kommunale og statslige tjenestemænds lønninger m.v.

Stk. 6. Reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, i afsnit VIII, i §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til bestemmelserne i denne paragraf.

Stk. 7. Told- og skatteforvaltningen opgør de indeholdte beløb efter denne bestemmelse og sender dem til Det Fælles Lønindeholdelsesregister. Er der indeholdt mere efter denne bestemmelse, end hvad der er nødvendigt til dækning af de i stk. 1 nævnte beløb, kan det overskydende beløb anvendes til dækning af andre restancer, for hvilke der kunne være truffet afgørelse om lønindeholdelse efter stk. 1. Skatteministerens fastsætter nærmere regler om opgørelser efter 1. pkt.

Stk. 8. Beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 3 og 4, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministerens.

§ 10 a. Der kan ske særskilt lønindeholdelse af beløb til dækning af tilbagebetalingskrav efter § 10 b, stk. 3, hidrørende fra særskilt lønindeholdelse samt biblioteksgebyrer med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger, kontrolafgifter med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger for overtrædelse af bestemmelser i færdselsloven, lov om radio- og fjernsynsvirksomhed, jernbaneloven og lov om trafikelskaber og af beløb til dækning

Stk. 5. Reglerne i kildeskattelovens §§ 43-46, 48, 48 A, 49, 51, 56, 57, 68-70 og 73 A, afsnit VIII og §§ 83-86 og i opkrævningsloven om indeholdelse, opkrævning, betaling, rente, gebyrer, kontrol, inddrivelse og straf m.v. vedrørende indeholdelse af A-skat finder tilsvarende anvendelse for beløb, der er indeholdt eller opkrævet i henhold til denne paragraf.

Stk. 6. Skatteministerens kan fastsætte nærmere regler om fremgangsmåden ved lønindeholdelse, herunder om fastsættelsen af indeholdelsesprocenten og om betalingsevnevurdering, herunder rådighedsbeløb, og om fradrag af pensionsindbetalinger til fastsættelse af den del af A-indkomsten, som maksimalt kan indeholdes, jf. stk. 3, samt om behandlingen af skyldnerens indsigelser mod lønindeholdelsen. Skatteministerens kan endvidere fastsætte regler om, at der i visse typer af A-indkomst alene skal kunne ske lønindeholdelse i begrænset omfang, om sammenhængen mellem indkomsten og indeholdelsesprocenten og om opgørelsen af de indeholdte beløb.

Stk. 7. Beløbsgrænser, der fastsættes i medfør af stk. 6, reguleres hvert år pr. 1. januar med 2,0 pct. tillagt eller fratrullet tilpasningsprocenten for det pågældende finansår, jf. lov om en satsreguleringsprocent. De regulerede beløb afrundes opad til det nærmeste hele kronebeløb, der kan deles med 10. Reguleringen sker på grundlag af de på reguleringstidspunktet gældende beløb før afrunding. De årlige reguleringer offentliggøres af skatteministerens.«

12. § 10 a ophæves.

af medielicens og radiolicens med tillæg af renter, gebyrer og andre omkostninger efter lov om radio- og fjernsynsvirksomhed.

Stk. 2. Skatteministeren fastsætter nærmere regler for denne lønindeholdelse.

§ 10 b. Nedsættes det samlede beløb, der er indeholdt i A-skat og lønindeholdt efter §§ 10 eller 10 a, som følge af en indeholdelsespligtigs korrektion af et indberettet beløb til indkomstregisteret, efter at restanceinddrivelsesmyndigheden har anvendt en del af det indberettede beløb til dækning af fordringer i overensstemmelse med § 4, skal fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen, tilbagebetale det for meget modtagne beløb til restanceinddrivelsesmyndigheden. Tilbagebetalingen kan gennemføres ved modregning uden modregningsmeddelelse i Udbetalinger fra restanceinddrivelsesmyndigheden til fordringshaveren eller den, der på dennes vegne opkræver fordringen. Dækninger af skyldnerens fordringer inklusive eventuelle renter, gebyrer og andre omkostninger ophæves, i det omfang indeholdte lønindeholdelsesbeløb, der er anvendt til dækning, nedsættes efter 1. pkt.

Stk. 2. Kan det ud fra de oplysninger, som restanceinddrivelsesmyndigheden henter i indkomstregisteret, ikke afgøres, hvilke fordringer der blev dækket med beløbet, som nedsættes efter stk. 1, foretages reguleringerne på den eller de fordringer, der i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører. For efterfølgende nedsættelser, der kan henføres til konkrete dækninger, der efter 1. pkt. er helt eller delvis ophævet, sker den regulering, som den efterfølgende nedsættelse giver anledning til, i overensstemmelse med 1. pkt. på den eller de fordringer, der på reguleringstidspunktet i henhold til dækningsrækkefølgen med seneste betalingstidspunkt er dækket med beløb modtaget efter henholdsvis §§ 10 eller 10 a for den måned, som nedsættelsen vedrører.

13. I § 10 b, stk. 1, 1. pkt., ændres »§§ 10 eller 10 a« til: »§ 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022«.

14. I § 10 b, stk. 2, 1. og 2. pkt., ændres »henholdsvis §§ 10 eller 10 a« til: »§ 10 eller efter den tidligere gældende § 10 a, jf. lovbekendtgørelse nr. 6 af 7. januar 2022,«.

15. Efter § 15 indsættes før overskriften før § 16:

»§ 15 a. Ud over i de tilfælde, der er nævnt i § 13, eftergiver restanceinddrivelsesmyndigheden delvis gæld til det offentlige, der inddrives eller vil kunne inddrives af restanceinddrivelsesmyndigheden, jf. § 1, stk. 1, efter reglerne i denne lov, og gæld omfattet af § 1 a, stk. 1, hvis skyldneren anmoder om eftergivelse af gælden efter reglerne i denne paragraf.

Stk. 2. Eftergivelse efter stk. 1 kan ikke omfatte følgende fordringstyper:

- 1) Bøder og tvangsbøder.
- 2) Konfiskationskrav.
- 3) Offerbidrag.
- 4) Gæld, der er pådraget ved erstatningspådragende forhold.
- 5) Gæld, der er pådraget, ved at skyldneren har afgivet urigtige oplysninger over for en offentlig myndighed eller en arbejdsløshedskasse med den virkning, at skyldneren uretmæssigt har modtaget ydelser fra det offentlige eller en arbejdsløshedskasse.

6) Pantesikrede fordringer.

Stk. 3. Eftergivelse efter stk. 1 er betinget af, at følgende betingelser er opfyldt på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen:

1) Skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger, er på mindst 50.000 kr.

2) Skyldneren har inden for de seneste 6 år forud for anmodningstidspunktet modtaget hjælp efter § 11 i lov om aktiv socialpolitik i mindst 30 måneder og har herefter samlet i mindst 24 måneder været under uddannelse, jf. stk. 4, i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 5, eller udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 6.

Stk. 4. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har været under uddannelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår uddannelse på følgende måde:

1) Uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har været optaget på en videregående uddannelse på en offentligt anerkendt uddannelsesinstitution, indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet beregnet på grundlag af det antal

point, som skyldneren har opnået efter det fælles-europæiske pointsystem (ECTS). 60 ECTS-point svarer til 1 års heltidsstudier.

2) I tilfælde, der ikke er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår uddannelsesforløb her i riget, hvor en skyldner har gennemført en uddannelse, der er godkendt til uddannelsesstøtte, jf. SU-lovens kapitel 2, med den periode, hvor skyldneren har været optaget på uddannelsen, dog højst med den periode, som uddannelsen er normeret til.

3) Uddannelsesforløb i udlandet som led i en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

4) Uddannelsesforløb i udlandet, hvor uddannelsen er gennemført og mindst er på niveau med en uddannelse, der er omfattet af nr. 1, 1. pkt., indgår med den fulde varighed af uddannelsesforløbet.

Stk. 5. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har været i ordinær beskæftigelse, jf. stk. 3, nr. 2, indgår beskæftigelse på følgende måde:

1) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af ansættelsesforholdet.

2) Ansættelsesforløb, hvor skyldneren har haft ordinær beskæftigelse med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af ansættelsesforholdet.

Stk. 6. Ved beregning af, hvor længe en skyldner har udøvet selvstændig erhvervsvirksomhed, jf. stk. 3, nr. 2, indgår perioder på følgende måde:

1) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 120 timer (fuldtidsbeskæftigelse), indgår med den fulde varighed af perioden, jf. dog nr. 3.

2) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har haft et omfang, der kan sidestilles med en månedlig arbejdstid på mindst 60 timer og mindre end 120 timer (deltidsbeskæftigelse), indgår med en forholdsmæssig del, der udgør 3/5 af varigheden af perioden, jf. dog nr. 3.

3) Perioder, hvor den selvstændige erhvervsvirksomhed har været drevet uden at være registreret for et eller flere registreringsforhold efter skatte- og afgiftslove, eller for hvilke der ikke er indgivet angivelser eller indberetninger for skatter og afgifter m.v. efter reglerne i opkrævningsloven, indgår ikke.

Stk. 7. Skyldnere, der tidligere har fået eftergivelse efter stk. 1, kan ikke på ny få eftergivelse efter stk. 1.

Stk. 8. En anmodning om eftergivelse efter stk. 1 skal ledsages af dokumentation for, at betingelserne i stk. 3-7 er opfyldt. Hvis 1. pkt. ikke er opfyldt, kan anmodningen afvises.

Stk. 9. Eftergivelse efter stk. 1 sker, ved at skyldnerens gæld til det offentlige, der kan omfattes af eftergivelsen, jf. stk. 1 og 2, inklusive gebyrer, renter og andre omkostninger nedsættes med et beløb, der svarer til 50 pct. af gælden på tidspunktet for skyldnerens indgivelse af anmodningen. Det samlede eftergivelsesbeløb kan dog højst udgøre 100.000 kr. Ved eftergivelsen nedsættes og eventuelt bortfalder fordringerne i denne rækkefølge:

1) Fordringer, der er inddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at fordringer, der på tidspunktet for eftergivelsen er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem DMI, eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

2) Fordringer under opkrævning. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølge ud fra deres stiftelsestidspunkt, således at den ældste fordring eftergives først, og at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

3) Fordringer, der er ikkeinddrivelsesparate hos restanceinddrivelsesmyndigheden. Dækker eftergivelsesbeløbet kun delvis fordringerne i denne kategori, eftergives de i rækkefølgen nævnt i § 4, stk. 2, dog således at et hovedkrav eftergives forud for renter, der er tilskrevet hovedkravet.

Stk. 10. Eftergivelse efter stk. 1 kan tilbagekal-
des, såfremt skyldneren i forbindelse med eftergi-
velsessagen har gjort sig skyldig i svigagtigt for-
hold.«

16. I § 16 indsættes efter stk. 1 som nyt stykke:

»*Stk. 2.* Restanceinddrivelsesmyndigheden kan i
hvert af restanceinddrivelsesmyndighedens inddri-
velsessystemer endeligt afskrive fordringer til det
offentlige, inklusive renter, gebyrer og andre om-
kostninger, hvis skyldnerens samlede gæld i det
pågældende inddrivelsessystem er under 200 kr.
Der kan ikke ske afskrivning af inddrivelsesparate
fordringer efter 1. pkt., hvis fordringen er omfattet
af en inddrivelsesindsats eller har været under ind-
drivelse i mindre end 1 år. Hvorvidt en fordring er
omfattet af en inddrivelsesindsats, jf. 2. pkt., afgø-
res på tidspunktet for restanceinddrivelsesmyndig-
hedens afgrænsning af fordringer omfattet af 1. og
2. pkt.«

Stk. 2-5 bliver herefter stk. 3-6.

17. I § 16, *stk. 3, 1. pkt.*, der bliver stk. 4, 1. pkt.,
og § 16, *stk. 4, 1. pkt.*, der bliver stk. 5, 1. pkt.,
ændres »stk. 5« til: »stk. 6«.

18. I § 16, *stk. 5*, der bliver stk. 6, ændres »Stk. 3
og 4« til: »Stk. 4 og 5«, og »stk. 3 og 4« ændres
til: »stk. 4 og 5«.

19. I § 16 indsættes efter stk. 5, der bliver stk. 6,
som nyt stykke:

»*Stk. 7.* Ved afskrivning efter stk. 1 og 2 og bort-
fald efter stk. 3-5 giver restanceinddrivelsesmyn-
digheden ikke meddelelse til skyldneren herom,
hvis afskrivningen eller bortfaldet er på et beløb,
der er mindre end 200 kr.«

Stk. 6 bliver herefter stk. 8.

§ 18 g. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt
senest den 19. november 2015, af fordringer in-
klusive renter, gebyrer og andre omkostninger, der
er overdraget til restanceinddrivelsesinddrivelses-
myndigheden inden denne dato, og af renter, ge-
byrer og andre omkostninger, der af restanceind-

20. I § 18 g, *stk. 1, 4. pkt.*, ændres »stk. 3 eller 4«
til: »stk. 4 eller 5«.

drivelsesmyndigheden er pålagt disse fordringer, medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Gevinst ved forældelse, der er indtrådt senest den 15. april 2023, af fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger under opkrævning hos told- og skatteforvaltningen medregnes ikke ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at fordringer inklusive renter, gebyrer og andre omkostninger afskrives efter § 18 h, stk. 1, eller i medfør af regler udstedt i henhold til § 18 h, stk. 10. Ved opgørelsen af den skattepligtige indkomst medregnes endvidere ikke gevinst, der opstår, ved at renter bortfalder efter § 16, stk. 3 eller 4.

Stk. 2. ---

§ 18 j. ---

Stk. 2-3. ---

Stk. 4. Overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1. Overskydende beløb, der er inddrevet fra skyldneren på anden vis end gennem modregning, eller som er modtaget ved en frivillig betaling, og indbetalinger, der efter stk. 2 overføres til korrektionspuljen, forrentes med renten efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, fra og med dagen for betalingen, jf. § 4, stk. 4, 2. pkt. Overskydende beløb, der tidligere er overført til korrektionspuljen og anvendt til modregning, forrentes dog fra dagen efter seneste anvendelse af beløbet. Forrentning efter 1.-3. pkt. sker til og med den dag, hvor restanceinddrivelsesmyndigheden beslutter at gennemføre modregning i beløbet fra korrektionspuljen eller beslutter at udbetale beløbet til skyldneren. Renten medregnes ikke ved opgørelsen af skyldnerens skattepligtige indkomst.

§ 18 l. ---

21. § 18 j, stk. 4, 1. pkt., ophæves, og i stedet indsættes:

»Overskydende beløb, som efter stk. 1 overføres til korrektionspuljen og hidrører fra en udbetaling, der tidligere er anvendt til modregning med en fordring under opkrævning eller inddrivelse, forrentes efter § 8 b, stk. 1, fra og med dagen efter restanceinddrivelsesmyndighedens beslutning om at anvende udbetalingen til modregning, jf. § 8 b, stk. 2, 1. pkt., hvis udbetalingen i medfør af § 8 b, stk. 1 og 2, blev forrentet, idet krav på kompensation i medfør af ejendomsvurderingslovens § 75, stk. 1, dog forrentes med rentesatsen i medfør af § 8 b, stk. 1, 1. pkt. Hvis udbetalingen ikke blev forrentet, forrentes det overskydende beløb fra det tidspunkt, der følger af § 8 b, stk. 1.«

22. I § 18 j, stk. 4, 2. pkt., der bliver 3. pkt., og § 18 l, stk. 1, 1. pkt., indsættes efter »§ 5, stk. 1 og 2,«: »med et fradrag på 4 pct., dog således at en ændring af renten i henhold til rentelovens § 5, stk. 1 og 2, først har virkning 5 hverdage efter datoen for ændringen,«.

Stk. 2. ---

Stk. 3. Annullerer fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, overdragelsen af en fordring, der er registreret i restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystem PSRM og af restanceinddrivelsesmyndigheden er blevet dækket helt eller delvis på et tidspunkt, hvor fordringen var registreret i et andet af restanceinddrivelsesmyndighedens inddrivelsessystemer, kan restanceinddrivelsesmyndigheden, hvis annulationen skyldes, at fordringen helt eller delvis ikke består eller af anden grund ikke skulle være overdraget til inddrivelse, beslutte, om de afregnede beløb skal tilbageføres til restanceinddrivelsesmyndigheden, eller om fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, skal opføre og til skyldneren udbetale det beløb, der inden fordringens overførsel til PSRM er anvendt af restanceinddrivelsesmyndigheden til dækning af fordringen og eventuelle renter tilskrevet fordringen under inddrivelse, jf. § 5, stk. 1. Fordringshaveren eller den, der på vegne af fordringshaveren opkræver fordringen, udbetaler sammen med beløbet efter 1. pkt. en rentegodtgørelse bestående af renter efter rentelovens § 5, stk. 1 og 2, beregnet fra og med den dag, hvor beløbet blev anvendt til dækning af fordringen hos restanceinddrivelsesmyndigheden, og til og med dagen for udbetalingen af beløbet til skyldneren.

Stk. 4. ---

2

I kildeskatteloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 824 af 28. april 2021, som ændret senest ved § 5 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

§ 25 A. ---

Stk. 2-6. ---

Stk. 7. En lønftale mellem ægtefæller, der begge deltager i driften af den ene ægtefælles eller begges erhvervsvirksomhed, kan tillægges skattemæssig virkning, hvis pligterne efter denne lov og lov om arbejdsmarkedsbidrag til at indeholde og indbetale A-skat og arbejdsmarkedsbidrag samt

1. I § 25 A, stk. 7, 1. pkt., og § 48, stk. 5, 5. pkt., og to steder i § 48, stk. 7, 4. pkt., og i § 83, stk. 1, 1. pkt., og stk. 2, 1. pkt., ændres »§§ 10 og 10 a« til: »§ 10«.

beløb, som skal indeholdes efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, overholdes. I de indkomstår, hvor en lønftale finder anvendelse i hele året eller en del af året, kan stk. 3 og 8 ikke anvendes. Lønftalen kan først tillægges skattemæssig virkning fra det tidspunkt, hvor aftalen træder i kraft. Lønnen til den ægtefælle, der ikke i overvejende grad driver virksomheden, må ikke stå i åbenbart misforhold til ægtefællens arbejdsindsats i erhvervsvirksomheden. Den ægtefælle, der efter stk. 1 skal medregne indkomst vedrørende erhvervsvirksomheden, betragtes som arbejdsgiver med de pligter, der følger af skattelovgivningens almindelige regler. Den anden ægtefælle betragtes som lønmodtager.

Stk. 8-9. ---

§ 48. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Told- og skatteforvaltningen drager omsorg for, at det på skattekort og bikort anføres, med hvilken procent indeholdelse skal foretages. Indeholdelsesprocenten fastsættes under hensyn til den skattepligtiges forventede indkomstforhold og under hensyn til forventet skat efter ejendomsværdiskatteloven. Skatteministerens kan fastsætte regler om op- eller nedrunding af de beregnede indeholdelsesprocenter, som dog i intet tilfælde må forhøjes eller nedsættes med mere end 1,5. Skatteministerens fastsætter endvidere regler om, hvorledes der ved beregningen af skattekortets fradragsbeløb og indeholdelsesprocenten skal tages hensyn til den skattepligtiges personfradrag efter personskattelovens §§ 9, 10 og 12. Til den efter 2.-4. pkt. opgjorte indeholdelsesprocent lægges en eventuel indeholdelsesprocent efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige.

Stk. 6. ---

Stk. 7. Når omstændighederne i det enkelte tilfælde taler derfor, således når det er åbenbart, at den skattepligtiges indkomst ikke vil blive så stor, at han skal svare de i § 40 nævnte skatter, bortset fra arbejdsmarkedsbidrag, kan told- og skatteforvaltningen med fremtidig virkning bestemme, at

der ikke skal indeholdes skat i A-indkomst, som den skattepligtige oppebærer. Bestemmelsen kan begrænses til at angå en vis A-indkomst eller A-indkomst, som udbetales eller godskrives i en vis periode eller indtil et vist maksimalbeløb. Når sådan bestemmelse er truffet, udarbejder told- og skatteforvaltningen et frikort. Hvis der skal foretages lønindeholdelse efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, udsteder told- og skatteforvaltningen dog i stedet skattekort og bikort uden fradragsbeløb og med en indeholdelsesprocent svarende til indeholdelsesprocenten efter §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige. Skatteministerens kan fastsætte nærmere regler om opdatering af frikort og af skattekort og bikort efter 4. pkt. Skatteministerens kan, når særlige forhold taler derfor, bestemme, at indeholdelse af skat i en vis art af A-indkomst skal undlades uden anvendelse af frikort. I så fald ses der ved beregningen af fradragsbeløb efter stk. 3 bort fra udgiftsfradrag,

der er knyttet til den omhandlede art af A-indkomst.

Stk. 8-11. ---

§ 83. Når A-indkomst udbetales gennem Lønmodtagernes Garantifond, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af fonden, at indbetale som A-skat, arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige det beløb, som fonden efter § 2, stk. 1, 2. pkt. i loven om Lønmodtagernes Garantifond fratrækker forinden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse finder herved anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med foranstående.

Stk. 2. Når A-indkomst udbetales gennem en feriegarantiordning eller en kollektivt aftalt garanti for uforrentet opsparingsordning (fritvalgsordning), særlig feriefridagsordning eller søgnehelligdagsordning, påhviler det den, der skulle have foretaget indeholdelse, såfremt udbetalingen ikke var foretaget af den pågældende ordning, at indbetale den A-skat og det arbejdsmarkedsbidrag og eventuelle lønindeholdte beløb efter reglerne i §§

10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige, som den pågældende ordning fratrækker inden udbetalingen. Reglerne om indeholdelse finder herved anvendelse i det omfang, de efter deres indhold er forenelige med 1. pkt.

§ 3

I skatteindberetningsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 1754 af 30. august 2021, som ændret ved § 2 i lov nr. 2612 af 28. december 2021 og § 1 i lov nr. 902 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

§ 2. Ved indberetning af beløb efter § 1 skal følgende oplyses:

1) Størrelsen af den samlede udbetaling eller godskrivning vedrørende den enkelte modtager.

2) Henholdsvis arbejdstagerens og arbejdsgiverens andel af beløb, som indbetales af en arbejdsgiver til en pensionsordning, som omfattes af pensionsbeskatningslovens § 19 eller § 56, stk. 3 eller 5, bortset fra bidrag til Arbejdsmarkedets Tillægspension.

3) Den del af beløbet nævnt i nr. 1, der udgøres af feriegodtgørelse samt opsparing til søgnehelhedsbetaling og feriefridagsopsparing.

4) Størrelsen af det indeholdte arbejdsmarkedsbidrag og det samlede beløb af indeholdt A-skat samt beløb indeholdt efter reglerne i §§ 10 og 10 a i lov om inddrivelse af gæld til det offentlige vedrørende den enkelte modtager.

5) Den skatteperiode vedrørende A-skatten og arbejdsmarkedsbidraget, som udbetalingerne eller godskrivningerne skal henføres til.

6) I hvilket omfang og i hvilke perioder modtageren har erhvervet lønindtægt om bord på et dansk skib henholdsvis i og uden for begrænset fart, jf. sømandsbeskatningslovens § 2.

7) Identiteten af det modtagende medarbejderinvesteringsselskab ved indskud omfattet af kilde-skatte-lovens § 43, stk. 1, 3. pkt.

1. I § 2, nr. 4, ændres »§§ 10 og 10 a« til: »§ 10«.

§ 4

Lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister, jf. lovbekendtgørelse nr. 187 af 16. februar 2015, ophæves.

Justitsministeriet

§ 5

I lov om fuldbyrdelse af straf m.v., jf. lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019, som ændret senest ved 4 i lov nr. 919 af 21. juni 2022, foretages følgende ændring:

1. I § 92, *stk. 1*, udgår »herunder om indberetning til Det Fælles Lønindeholdelsesregister,«.

§ 92. Skatteministeren fastsætter efter forhandling med justitsministeren regler om indeholdelse af indtægter, herunder om indberetning til Det Fælles Lønindeholdelsesregister, om skyldnerens pligt til at give restanceinddrivelsesmyndigheden oplysninger til brug ved indeholdelsen, om pligter og erstatningsansvar for den indeholdelsespligtige og om udpantningsret for beløb, som den indeholdelsespligtige hæfter for.

Stk. 2. ---

Udenrigsministeriet

§ 6

I lov nr. 342 af 16. maj 2001 om Den Internationale Straffedomstol, som ændret ved § 58 i lov nr. 117 af 11. februar 2020, foretages følgende ændring:

§ 3. ---

Stk. 2-4. ---

Stk. 5. Erstatning til ofre pålagt af Den Internationale Straffedomstol

efter statuttens artikel 75 kan inddrives af justitsministeren ved udpantning og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og reglerne i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister. Reglerne om inddrivelse af bøder finder i øvrigt tilsvarende anvendelse.

Stk. 6. ---

1. I § 3, *stk. 5, 1. pkt.*, udgår »og ved indeholdelse i den pågældendes indtægter efter reglerne om inddrivelse af personlige skatter i kildeskatteloven og reglerne i lov om Det Fælles Lønindeholdelsesregister«.